

Czike László

Kicsinyhitűeknek

a

kifürkészhetetlenről

(Biblia-magyarázatok és más esszék)

Mottó:

Az igazság útja *nem jobbra* vezet.
Balra újra az ördög birodalmába jutunk.
Arany középút *nincs*, csak egyhelyben
topogás, vagy a dzsungel, ahol
az *Antikrisztus* az úr.

Az igazság *odakint, odaát* van.
A csillagközi térben, a hypertérben,
a fekete lyukon és a fény kapuján is túl:
a *Mennyországban*, Krisztus országában.
Istenben nincsenek irányok, vagy utak;
csak *végtelen szeretet*.

Ilyen egyszerű.

A szerző,
2009. júniusában, Vácon.

Előszó

Alapvető ismeretek a megkeresztelkedéshez

Hiszekegy

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, Mennynek és Földnek teremtőjében, és a Jézus Krisztusban, Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától, kízzaték Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemették. Szálla alá a poklokra, harmadnapon halottaiból feltámadta, felméné a Mennyekbe, ott ül a mindenható Atyaistennek jobbjára felől, onnan léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Hiszek Szentlélekben, egy katolikus keresztény Anyaszentegyházat, szenteknek egyességét, bűneinknek bocsánatát, testnek feltámadását és az örök életet. Amen!”

Miatyánk

„Mi Atyánk, ki vagy a Mennyekben, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratom, miképpen Mennyben, azonképpen itt a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól! Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Amen.”

Üdvözlégy

„Üdvözlégy, Mária, malasztal teljes, az Úr van Teveled, áldott vagy Te az asszonyok között és áldott a Te méhednek gyümölcse: Jézus! Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen!”

Étkezés előtt és után

„Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk!”

„Aki ételt-italt adott, annak neve legyen áldott!”

Bűnbánatkor

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem!”

Szentgyónás után

„Teljes szívemből szánom és bánom minden bűnömet, amellyel a mindenható Istent megbántottam; ígérem, hogy kerülni fogom a bűnre vezető utat, és többé nem vétkezem.”

ÉN MÉG ÍGY TANULTAM!

Mi a bűn?

Tudva és akarva ellene szegülni, megszegni Isten parancsolatát. A bűn természetéből fakadóan mindig Isten ellen irányul. Lelkiismeretvizsgálatot tartunk – ebben a lelki furdalás segít minket -, s felidézünk, milyen bűnöket követtünk el embertársainkkal szemben, illetve a minket végtelenül szerető, gondviselő Isten ellen. Ezután megvalljuk bűneinket (gyónás), és megbánjuk, hogy a mindenható Istent megbántottuk, aki a pap közvetítésével megbocsát nekünk. Az Isten ellen való bünt csak Isten bocsáthatja meg. Isten csak a bűnbánónak ad feloldozást; aki meghal, mielőtt halálos (égbekiáltó) bűnét beismerné, megbánná, és megpróbálná jóvá tenni, az bűnbocsánat nélkül hal meg, vagyis – így hisszük - elkárhozik.

Az egy Isten három személyből - Atya, Fiú (Jézus Krisztus) és Szentlélek - áll.

Ez a hármasság, a Szentháromság.

A három személy úgy értendő, hogy „Ők” ugyanazon egy Istennek a különböző megismerésített megnyilvánulási alakjai. Aki nem hiszi Jézus Krisztust, az Ő megváltó keresztáldozatát, az nem keresztény. Jézus, az Isten egyszülött Fia a Földre jött (az Ige megtestesült), hogy elvegye a világ bűneit. Kereszthalálával, önkéntes áldozatával feloldozott bennünket Ádám és Éva, az első emberpár által elkövetett eredeti (áteredő) bűntől. Meghagyta: „*Keresztelkedj meg és higgy!*”; - mert ez a kettő az üdvösség nélkülözhetetlen alapfeltétele. (A keresztség eltörli az áteredő bünt.) Isten és Jézus Krisztus az akaratát isteni kinyilatkoztatásaiban hagyta az emberiségre. Ezek: az Ószövetség és az Újszövetség. Az Újszövetség Krisztus Szent Evangéliuma (evangélium = jó hír), amellyel az örök életre, örök üdvösségre hív bennünket.

A Szentírás, a Biblia tehát Isten szava a jóakarató emberekhez.

A hét szentség

A keresztény ember egész életútja felkészülés az Istennel, Jézus Krisztussal való nagy találkozásra. A keresztény, Krisztus-hívő ember nem fél a haláltól, az élete sorsfordító megpróbáltatásaitól, a bajoktól, a

betegségekől és a szenvedéstől; de „féli” az igazságos Isten hatalmát, amely örök kárhozattal sújta a megátalkodott bűnösöket, akik halálos bűnben halnak meg. Aki betartja Isten parancsolatait, és megbánja bűneit (mielőbb megszabadul tőlük), az feloldozást nyer és „bűntelenül” (megtisztulva) halhat meg, ami az üdvösség biztos ígérete. A bűnök kétfélék: *eredeti és szerzett* (saját magunk által elkövetett) bűnök. Az eredeti bűn terhétől *megszabadít minket a keresztség* felvétele; a szerzett bűneinktől a bűnbánat és a feloldozás révén kell megszabadulnunk. A keresztes ember életét végigkíséri **a szentségek felvétele**, amelyek segítenek bennünket abban, hogy istenes életet élve - ne vétkezzünk.

1. **Keresztség** (általában megszületés után nem sokkal)
2. **Bérmálás** (általában 18. éves korban, a felnőtté váláskor)
3. **Szentgyónás** (minél gyakrabban meggyónjuk bűneinket a papnak, aki feloldoz)
4. **Szentáldozás** (a szentmise végén, bűntelen lélekkel magunkhoz vesszük Jézus testét a megszentelt, átváltoztatott ostya formájában, amint ezt Jézus Krisztus az utolsó vacsorán rendelte: „Tegyetek így az én emlékezetemre!”.)
5. **Házasság** (Isten megszenteli a házaspárokat, akik sírig tartó hűséget esküsznek egymásnak.) „*Amit Isten egybekötött, ember ne váltsa szét!*”)
6. **Papi szentség** (Isten felszenteléskor megszenteli a papi hivatásra felkentet.)
7. **Utolsó kenet** (a haldoklók szentsége; még életükben veszik fel az utolsó útra.)

A tízparancsolat (amint Mózes kapta az Úrtól, s kőtáblákra véste)

1. **Én vagyok a Te Urad-Istened, más Istened ne legyen!** (pl. Buddha, Allah, stb.)
2. **Ne imádj helyettem bálványokat!** (pl. a pénzfétist, az aranyborjút, a Mammont, stb.)
3. **Ne vedd hiába Isten nevét!** (ne káromkodj)
4. **A szombatot** (mi a vasárnapot) **szenteld meg** (munkaszünet + szentmise)!
5. **Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy a Földön!**
6. **Ne ölj!** (magzatot se, mert a művi abortusz - gyilkosság)
7. **Ne paráználkoddj!** (ezt „fejtse meg” mindenki önmagának)
8. **Ne lopj!** (ebbe beletartozik a korrupció és a privatizáció is)
9. **Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen!** (magyarán: ne hazudj)
10. **Ne kívánd felebarátod vagyonát, feleségét, más jószágát!**

Jézus Krisztus főparancsa

„Szeresd Uradat-Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legfőbb: az első parancs. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. E két parancson függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22, 37-40.)

A „felebarátodba” beletartozik – az ellenséged is...

Jézus néhány további parancsa

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt, vagy a prófétákat, hanem hogy tökéletessé tegyem... Beteljesedik az egész.”

„Hallottátok a parancsot: Szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: Ne szállj szembe a gonosszal, hanem ha megütik a jobb orcádat, fordítsd oda a másikat is. S ha pörbe fogva el akarják venni a köpenyed, add oda a köntösöd is. S ha ezer lépésre kényszerítenek, menj el kétannyira. A kérőnek adj, s aki kölcsönt akar, vissza ne utasítsd.”

„Hallottátok a parancsot: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet!

Én azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket (tegyetek jót haragosaitokkal) és imádkozzatok üldözőitekért (és rágalmazóitekért)! ...

Ti legyetek tehát olyan tökéletesek, mint mennyei Atyátok.”

I. rész

Biblia-magyarázatok

1. Modern tízparancsolat

1.

Tiszteld embertársadat és meggyőződését, hogy ő is tiszteljen téged és a tiédet! De ne tiszteld, ha nincs meggyőződése - mert nincs mit tisztelni a meggyőződés nélküli emberben! -, és győzd meg bátran saját igazadról, ha biztos vagy abban, hogy téved!

Ez a parancsolat előírja, hogy földi életünkben a legfontosabb érték az ember, aki a Földön *érték és mérték*, a legfőbb transzcendencia. Nem eszmék, nem vallások, nem rezsimek, nem titkok és nem rituálék, nem a pénz, nem rangok és vagyonok, nem állam vagy birodalom, hanem az élő emberek fontosak, akik valamennyien egyformán jogosultak az anyagi javak közös élvezetére; minden hasznára és a méltóságteljes, boldog emberi életre. Minden ember meggyőződése tiszteletreméltó, amíg ki nem derül, hogy tévedés, vagy hogy szándékos megtévesztésen alapul. De minden ember elidegeníthetetlen joga, hogy megpróbálhassa meggyőzni embertársát *saját igazáról*. A vitában csak a nyílt, őszinte észerveknek van helyük, és ha ezeket „a szabályokat” valamelyik fél nyilvánvalóan felrúgja, és cinikus tagadással, „nyers erőszakkal” válaszol: köteles elismerni erkölcsi vereségét. A tisztelet tehát mindig az emberi jelenségnek (Chardin) szól, a hiteles személyiségnek, aki valódi közös értékeket képvisel, s nem csupán pillanatnyi erőfölényét élvez.

2.

Tiszteld embertársad vagyonát, jószágát, valamint asszonyát és gyermekeit, családját, továbbá rokoni, baráti és üzleti kapcsolatait, amennyiben azok alapvető emberi értékek, erkölcsi normák hű kifejeződései, vagy azok hű betartásán nyugszanak. Alapszabály, hogy mindenki, és az egyén minden kapcsolata, a vagyonszerzés minden momentuma mindaddig erkölcsösnek minősül, ameddig az ellenkezője be nem bizonyosodik. Ez az ártatlanság vélelme. Azonban nincs helye semmilyen tiszteletnek olyan kapcsolatok, viszony vagy vagyoni tranzakciók esetében, amelyek erkölcstelenségen alapulnak. Ezeket az egész társadalom kollektív megvetése sújtsa!

A családi-és magánvagyon, a tartósan magas jövedelem csak annyiban tarthat igényt embertársai elismerésére, amennyiben tiszta, átlátható kapcsolatok, *arányos munkavégzés és teljesítmények* közvetlen eredménye. Az ügyeskedés, a törvények kijátszása, embertársaink becsapása, a spekuláció vagy az aránytalan kamatjövedelem révén nyert gazdagság nem lehet társadalmi elismerés, tisztelet, tekintély, a magas tisztségek elnyerésének forrása vagy megfelelő ajánlás senki számára. A munka nélkül meggazdagodókat súlyos lelki betegnek kell tekinteni.

3.

Ne tisztelj bálványokat örökkévaló értékek és humánus helyett! A pénz csak annyiban tekinthető hasznos jószágnak, amennyiben emberi szükségletek kielégítésére alkalmas; hasznos árucikkek és szolgáltatások cseréjét, hasznos termelés hitelezését közvetíti. Minden más vonatkozásban a pénz értéktelen papír csupán, amelynek önző, öncélú felhalmozása megvetendő, tehát erkölcsileg tilos is. Ugyanez vonatkozik a termelőeszközökre és a fogyasztási javakra is; valamennyinek az emberek javuló életminőségét kell szolgálnia. Ezért tilos a javak spekulatív felhalmozása és megsemmisítése is.

Transzcendens, és valódi emberi értékek tisztelete helyett bálványokat, fétiseket (tárgyakat, jelképeket) „imádni” nyilvánvaló eltévelyedés, lelki fajtalanság, más szóval: aberráció és perverzitás. Ilyen emberek pszichológiai kezelésre szorulnak, s az ilyen „eszmék” hirdetését, követését be kell(ene) tiltani.

4.

Ne szolgálj a pénz urainak, ne szolgálj antidemokratikus rendszert, ne kövess hamis prófétákat, bármily ékesen hízelegjenek is! Soha ne hajts végre nyilvánvalóan emberellenes utasításokat még akkor sem, ha a parancs megtagadása halálos kockázattal jár! Mindig a lelkiismeretedre hallgass, és soha ne okozz kárt készakarva vagy gondatlanul embertársaidnak! Dolgozz közös és jó célok eléréséért!

Ha rádöbben, hogy munkahelyeden nem tudsz építő tevékenységet kifejteni (a meggyőzés vagy az ellenállás pedig már értelmetlen), akkor haladéktalanul keress másikat, ahol mindez lehetséges! Állj ellen a mindenfajta kísértéseknek, és semmilyen áron ne vegyél részt olyan politikai mozgalomban, amely a globális szegénységet (és az elnyomást) fokozza az egész világon! A független ember méltósága a legnagyobb érték: hogy soha nem válik alantas eszmék kiszolgálójává.

5.

Törekedj mindig a konkrét és az abszolút igazság megismerésére! Nincs olyan tudás, ismeret, ami ne lenne józan ésszel felfogható és megismerhető; de ha megszerezted, soha ne élj vissza vele! Ha valamely kérdésben

megismerted az igazságot, hasznos tudást szereztél, gondoskodj arról, hogy mások is, minél többen hozzájuthassanak! A hasznos információ (pl. valamely súlyos betegség legyőzésének módja) - mint minden más, valódi érték is -, akár az étel, az ital, a földi lét egyéb javai: mindenkié.

A megszerzett tudás, a tanulás csak akkor hasznosul maradéktalanul, hogyha minél több ember átveszi, és ha az ismeretek apáról fiúra szállnak. Amit tudsz, át kell adnod az arra alkalmas környezetnek, mert ha nem, még nagyobb hibát követsz el, mintha a tudás megszerzését elmulasztottad volna. Ne csak törekedj az igazság megismerésére, hanem *józan önmérséklettel és bölcsességgel* harcolj is a fontos igazságok érvényesítéséért! Az igazság úgy hasznosul maradéktalanul, ha győzedelmeskedik.

6.

Soha ne hazudj önző okból vagy embertársaid félrevezetése céljából! Bármely hazugság csak akkor lehet „indokolt” – értsd: „kegyes hazugság” -, hogyha még nagyobb baj, igazságtalanság vagy szerencsétlenség elhárítását szolgálja. A notórius nagyotmondót sújtsa a közösség megvetése, a tendenciózus hazudozók pedig gyógyításra szorulnak.

A hazugság csúnya szokás, ami még nagyobb eltévelyedések (például csalás, hamisítás, lopás, stb.) forrásává is válhat. A legveszélyesebb formái közé tartozik az igazság elhallgatása, elhallgattatása, relativizálása, semmibe vétele, féligazságok (pl. hamis reklám) vagy dezinformációk terjesztése is. A hazug (üzlet)ember hiteltelen, megbízhatatlan és értéktelen figura. Az igazság védelme azonban nem terjeszkedhet túl minden korláton. Soha ne áruld el a titkot, ha a megőrzésére kényszer nélkül felesküdtél!

7.

Ne lopj, mert aki lop, az embertársát és saját magát is megalázza! Egy igaz világban becsületes munkával minden elérhető lenne (ezen kell munkálkodnia mindenkinek!); másrészt, hogyha lopsz, akkor mindenki más is lopni fog! Ha pedig mindenki lop, akkor minden erkölcsi és törvényi rend felborul, és a bűnözők fognak uralkodni az egész világon. Tévedés álszent módon azt gondolni, hogy mástól lopni jó cselekedet, míg ha mások lopnak tőlünk, az rossz cselekedet. Ez „bantu” erkölcs lenne!

Az igazi célod - amelynek a megvalósításáért semmilyen áldozat sem túl drága - az önzetlen példamutatás kell legyen; hinned kell benne, hogy meggyőzéssel és jó példával (ésszérvekkel) végül is majd minden tolvaj jó útra téríthető. A tolvajok egyik fele ugyanis szükségből lop, a másik fele pedig azért, mert felülről („fejtől büzlik a hal”) csak a rossz példát látja. Az igazán kleptomániás (beteg) emberek pedig meggyógyíthatók.

8.

Ne ölj, mert ha ölsz, akkor mások is gyilkolni fognak! Ha mindenki gyilkossá válik, akkor többé nem lesz nyugalom a Földön, egészen addig, ameddig még léteznek élő emberek! Ne háborúzz, hiszen a háborúban (kényszerből, parancsra) elkövetett emberölés éppúgy gyilkosság, akár a móri vérengzés! Szerbia, Afganisztán vagy Irak porig bombázása, a sok ezer ártatlan ember elpusztítása éppolyan bűn volt, mint a WTC-tornyok elleni terrorista merénylet öldöklése. Egyik gyilkosság maga után vonja a másikat, mígnem állandósul a szemet szemért, fogat fogért gonosz ószövetségi elv, a vendetta alkalmazása. Anya, ne öld meg a magzatodat, mert a magzatelhajtás akkor is gyilkosság, ha az emberi törvények ma még engedélyezik!

Szerencsére az ember lélekkel, sőt, lelkiismeret-furdalással is rendelkezik; még a legpri mitivebb, legbrutálisabb emberek is. Ne hozz tehát halálos ítéleteket, és ne végeztess ki még a többszörös gyilkosokat sem, mert az egyik ember semmilyen körülmények között sem jogosult arra, hogy egy másik (a bűnös) ember életét elvegye! Oldás és kötés – Isten privilégiuma. A gyilkos számára a legborzalmasabb büntetés, ha a büntudatával még évtizedekig bezártan, haláláig együtt kell élnie.

9.

Ne paráználkoddj más asszonyával, mert akkor mások is paráználkodni fognak a tieddel; - míg legvégül minden házasság és minden család felbomlik, majd Szodomává és Gomorrává változik a Föld!

A szerelem a legszentebb érzés: a családalapítást, a családok érzelmi biztonságát szolgálja; így egyben a társadalmi élet fundamentuma is. Aki a szerelmet, a házasságot és a családot megbecsteleníti, az egyrészt bármilyen más gazságra is képes, másrészt a társadalom létalapjait szedi, bombázza szét. A hűtlenség szégyenteljes tevélység.

10.

Dolgozz hat napon át szorgalmasan, becsületesen, de a hetedik napot töltsd pihenéssel, testi-lelki újjászületéssel, gondold át, amit tettél: mi volt jó, mi volt tévedés, és készülj fel az elkövetkező feladataidra! A szabadidődöt szenteld a szelíd elmélkedésnek: jó cselekedeteid áldozatát és sikerét ajánld fel Istennek, s

hálatelt szívvel köszönd meg a gondviseléstől kapott lehetőségeket! A hasznos élet legfőbb garanciája az erős hit a világ teremtőjében.

Légy büszke, soha ne rendeld a személyiségedet alá egy másik embernek; de soha ne légy kevély, buzgón engedelmeskedj a magasabb rendű isteni akaratnak, amikor megérint, hogy megmutassa neked a helyes utat!

2. Vérlázító tízparancsolat „rosszabbik” hívőknek

Annak érdekében, hogy *a hamarosan belga, holland, stb. kézre kerülő* magyar termőföldön (egyszerűbb észjárású olvasóinknak röviden: ***a magyar hazában***) végre megbízhatóan elválaszthatóvá válják egymástól *a sikértartalmú búza és a nagysikerű konkoly*; - régen esedékes, hogy az eddigi képmutató, álszenteskedő viselkedés helyett nálunk is polgárjogot nyerjenek a szép új világ, más szóval a ***valami Amerika*** „vállalható” erkölcsi normái, az avitt zsidó-keresztény isteni parancsolatokat megtestesítő, rég elavult, bibliai előírásokkal szemben. Abból a nagyon is praktikus (régóta esedékes) megfontolásból, hogy azok a polgártársaink is *tiszta lelkiismerettel* járulhassanak *az úrvacsorához*, akik megértették az új idők (a New Age) hívő szavát, és szeretnének gazdagon és jól élni; ***miképpen a Mennyben, azonképpen itt a Földön is.*** Új parancsolatainkkal, amelyek jól igazodnak az új világ *szép új rendjéhez*; igyekszünk egymással összhangba hozni az öskeresztény eszmeiséget (dogmákat), valamint a harmadik évezred sikeres politikai és üzleti gyakorlatát, amely törekvésünkben vezéreljen bennünket az Episzkopális Egyház, mely példamutató döntéseivel már hosszabb ideje ámulatba ejti az egész világot...

A vastagbetűs szöveg „Mózes törvényeit” citálja, amelyek mellett a parancsolatok mai, pragmatikus értelmezését adjuk, minden öncélú külön magyarázkodás nélkül:

1. Én vagyok a te urad, Istened, más Istened ne legyen! Én, vagyis a Mammon, a pénz vagyok a te istened; és egy szó ellenvetés nélkül csak nekem, - *a banknak, a kamatos kamat törvényének és a tőzsdének* szolgálj, te büdös kamatrabszolga!

2. Ne imádj, ne készíts faragott képeket! Öntsd ki viszont merő színaranyból az Aranyborjút, aggasd tele tetovált önmagadat és asszonyodat is (mint egy karácsonyfát) színarany karperecekkel; fülbe, orrba, szájba, fitymába és köldökbe valókkal! Festett arcmásom a zöldhasú dollár; - vele(m) párnázd ki a jövődet, hogy hosszú életű légy a Földön!

3. Ne vedd hiába Isten nevét! Az üdvözlés kulcsszavai: Amerika, metodizmus, karizmatika, sikerorientáltság (time is money, take it easy, keep smiling; and so on...), Új-Atlanti Szövetség, NATO, Terrorellenes Koalíció, Pax Americana, integráció, Európai Unió, globalizáció, stb. (vö.: John Lennon: „And the world will be as one.”). Eme szavak az Isten újkori, újvilági nevei - tanul meg őket minél gyorsabban, hogy üdvözülhess, már itt a Földön is!

4. A szombat napját megszenteld! Ez a nap lehet persze vasárnap is; az a lényeg, hogy a hét szabadnapján (amikor a multinacionális munkáltatód egyáltalán kiadja) gondold át sorsodat, tekintsd át, *mit cselekedtél jól és mit rosszul!* Köszönd meg nekem, a Mammonnak, a szupranacionális nagytőkének, hogy munkád, részvénytulajdonod és új autód van! Gondolj „a hitetlenekre”, a renitensekre, akiknek mindez nem adatott meg!

5. Tiszteld apád, anyád! Ha másként nem megy; hát tégy úgy, mintha tisztelnéd őket! Letűnt korszak maradványai, akik nem értik: *miért kellett a családi ezüstöt és a hazát egy gyékényen áruulva, 30 ezüstpéNZért, vagy egy tál lencsÉért eladni;* hogy aztán színaranyra váltva engem, az Aranyborjút öntsetek ki belőle. Kihalnak, mire a kakas háromszor kukorékol...

6. Ne ölj! De nyugodtan elhajtathatod a magzatodat, hosszú éhhalálra ítélheted a fél világ gyermekeit, s terroristának bélyegezve (szőnyegbombázással) kiirthatod nevesincs országok muzulmán öslakosságát *tetszésed szerint*; - mint egykor tetted ezt az utadban lévő indiánokkal (indusokkal, sötétbőrű afrikaiakkal, stb.) is! A rabszolgaság helyett, íme, létrejött *a kamatrabszolgaság*; - nem kell megölnöd valakit, hogy kisajátíthasd az értékeit: törvényeiddel kényszerítsd, hogy élve, a hasznodra legyen!

7. Ne paráználkoddj! De légy pornósztrár, ha úgy hozza a sors; vagy kínáld a tested az örömnegyedben, hogy új DVD-t vehess a kislányodnak Karácsonyra, a szeretet ünnepére! Esetleg végy részt a Televízió esti

szexműsorában (hárman, heten, tízen egy párban), amelyben amatőrök mutatják be, mit is tanultak a profik videokazettáiról!

8. Ne lopj! Légy viszont bankár, tőzsde-spekuláns, ingatlanügynök; sőt, bróker! Szemérmes koldusnak üres a tarisznyája; arról nem is szólva, hogy szemesnek áll a világ! Légy privatizátor, multinacionális pénzügyi tanácsadó; verd fel a portfolió árát, hogy minél busásabb haszonnal adhasd el mások, gyermekeid jövőjét! Nem állhat semmi a profit növelésének útjába. Nem számít sem a levegő, sem az óceán, sem a források tisztasága; - a lényeg az, hogy te tisztán vedd el azt, ami később piszkosan kerül mások poharába! A Föld végül személytelen részvényé alakul.

9. Ne tégy hamis tanúságot! Vagyis ne hazudj úgy, hogy könnyen rajtakapjanak! Az igazságszolgáltatás előtt úgysem az igazság számít, hanem a jog. Márpedig a jog azé, akié a hatalom; - a hatalom pedig azé, akié a pénz, és nagy vagyona van. Mondd mindig azt, amit a pillanatnyi érdeked diktál! (Gyurcsány: „Csak érdekek léteznek. Aki mást mond, hazudik.”.)
A tisztesség ára a becsület!

10. Ne kívánd tőkéstársad házát, feleségét, pénzét, vagyonát, részvényeit! A kamatrabszolgák javait nyugodtan elpredálhatod, ez a tőke öntörvénye. Ha már az állami tulajdon is elfogyott, és magánkézből van a teljes állami költségvetés; sőt, az állam adósságait és követeléseit is sokszorosán kiárusítottátok, bontsátok le magát, az államot is: a nincstelenek féken tartásához untig elég lesz a NATO, az Unió, meg egy profi magán-párthadsereg!

3. Boldogok a lelki szegények, mert övék a Mennyei Országok

Jézus mondta a példabeszédében: **„Boldogok a lelki szegények, mert övék a Mennyei Országok!”**. Jézus legtöbb példabeszéde, kinyilatkoztatása áttételes, kettős, szimbolikus, mögöttes értelmű - tehát többszöri és mélyebb átgondolást kíván; nem lehet első olvasatra „tökéletesen” megérteni... Ám az idézett mondat megértése sokéves „gyötrelmet” okozott nekem; és csak a legutóbbi időszakom „vívmányai” közé tartozik, hogy végre megérteni véletem!

Az idézett mondat hosszú éveken át olyannyira nem értettem meg, hogy **kicsinyhitűségemben csak „a lelki” szót elhagyva izlelgettem, és azzal nyugtatgathattam magam, hogy lám-lám, Krisztus (is) a szegényeknek szánja a Mennyei Országot, ami minimum jól jelzi, hogy Ő volt az első igazi szociáldemokrata!** Annyira zavart a mondat rejtett, sőt megfeythetetlennek látszó értelme, hogy hevenyészett szentírás-magyarozatot is kértem cisztercita szerzetes (egyházjogász) keresztapámtól, és hevesen igyekeztem rávenni őt arra, hogy a rejtelmes mondatot velem egyetértve „a lelki” kitétel nélkül értelmezze, amire persze nem volt hajlandó...

Kérem, gondolkozzanak egy kicsit velem együtt! A boldogság ugyebár egyfajta felhőtlenül derűs, földöntúli kedélyállapot, amelynek persze az lehet *a non plus ultrája*, ha az (üdvözült) ember a Mennyei Ország részvényesévé, résztulajdonosává válik. Ez eddig rendben volna! Mondom, az még hagyján lenne, ha *a szegények kapnák meg haláluk után a Mennyei Országot*, hiszen a földi „Paradicsom”, pontosabban annak a halovány utánzata nyilvánvalóan a gazdagoké, tehát az igazságtévő-mindenható jóság megfordítja a javak irányát, és a mennyei minden jóság a szegényeket illeti meg, a gazdagokkal szemben, akiket odaát természetesen „kisemmiz” majd az Úr. Megfordul hát a „lapjárás”, a passzát szél is fordított irányban kezd fújni, Jusztícia mérlege kiegyensúlyozódik, s íme, helyreáll a Világegyetem „hőháztartása”, eredeti stabil egyensúlya!

De mégsem! Csak nem mozdul el a mondatból a minden megfeyjtést összezavaró „lelki” jelző, - mondd, Uram, miért kell megjutalmaznod *„a lelki szegényeket”*?! Egyáltalán: mit jelenthet az, hogy *„lelki szegények”*? Furcsa jelzős kapcsolat, mégis, próbáljuk meg értelmezni! Lelki szegény az, *akinek a lelke szegény*, ami csak azt jelentheti, hogy üres, nincs benne semmi, nincs benne hit vagy érzélem, nincs benne tisztelt, szeretet és hűség; sőt, mi több: esetleg negatívumokkal van tele! A lelki szegény nyelvi szinonimája *a lelki toprongy*, amely kifejezés olyasvalakiket jelöl, akik sivarak, mint a Szahara homokja, sekélyes gondolkodásúak, és inkább az emberiség élő szegényfoltjai, mintsem hogy Isten végtelen jóságának kedvezményezettjei, pláne kivételezettjei lehetnének...

Aztán még gondoltam arra is, hogy „ott egye meg a fene”, hátha Isten - gondoljunk csak például Mária Magdalénára, az előéletében rovott múltú hölgyre! - annyira jó, irgalmas és megbocsátó, annyira *a tékozló fiúkat*

és a tékozló lányokat kedveli, hogy egyenesen „megelőlegezi nekik” a megbocsátást, a megtérést, az üdvözülést és ezáltal a Mennysországi végítélet utáni örök tulajdonjogát. Miáltal *ad absurdum* eljutottam oda, hogy a Mennysországi *ab ovo* a bűnösöké, elhessegettem ezt is...

Sorozatban gyártott, kínban kivajúdott, egyre újabb és újabb „értelmezéseimet” nagy buzgón megosztottam szerzetes keresztpapammal, aki mindig csak megértően mosolygott, és újra meg újra helyreigazított: „*Nem szegények, lelki szegények!*”. Magamra maradtam a dilemmával; ám sehogyan sem akartam elhinni azt, hogy Krisztus direkt dodonai megfogalmazásokkal élt volna, amelyek érthetlenségét a papok majd évszázadokon át a *hit-titkok birodalmába utalják*, és hét pecséttel vigyázzák sérthetlenségét... Krisztus nem akarhatta, hogy ne értsük a szavait!

Mostanában sokat olvastam, beszélgettem, gondolkoztam; sőt, olykor még sokat vitatkoztam is - és nemcsak saját magammal! - arról, hogy: *mi a tudat, mi a lélek és a szellem közötti különbség, melyikük miféle entitás és egyáltalán: hogyan értelmezhetjük e háromság sajátos viszonyát, ami úgy tűnik, csak egyetlen-egy „isteni” teremtményben, az emberben értelmezhető, illetve testesül meg?!*

Aztán rádöbbenem, Krisztus igen gyakran említette azt is, hogy az Isten legbelül, bennünk lakozik, tehát nem valahol kívül kell keresnünk, hanem önmagunkban! És akkor eszembe jutott egy valódi, igencsak „megfejthetetlen hit-titok”, amelyet az isteni Szentháromság reprezentál, nevezetesen az, hogy *Isten valójában többretegű személyiség, mert három, külön-külön is meghatározható személyiség szerves egysége. A három isteni személy: az Atya, a Fiú és a Szentlélek!* Más, hétköznapiabb kifejezéssel élve: *a Teremtő, a Teremtett és az Asztrálest!* Megint más szimbólumokat használva: *a Gondolat, az Anyag és a Megváltó!* És máris eljutottunk az emberben élő Isten emberi-belső háromságához, több-rétegűségéhez, vagyis a következő személyiség-összetevőkhöz: *Lélek, Tudat (test) és Szellem!* A lelkünk a Teremtőnk Isten-darabkája, halhatatlan entitás; a tudatunk csak Isten által teremtett anyagi világunk, és anyagi mivoltunk *visszatükröződése az agyban*; - a „szellem” pedig a személyiségünk lenyomata, gondolataink és tetteink hírvivője Istenhez; tehát afféle „postás”, transzcendens közvetítő Isten és közöttünk!

Íme: Istennel bennünk lakik a teljes Szentháromság!

Nem tudom, nem túl sok-e már így is a szimbólumokból, amelyeket segítségül hívtam mondanivalóm kifejtéséhez?! Pedig a határozott célom, hogy bemutassam: a szimbólumok élő fogalmakat, „működő” személyiségeket jelölnek, takarnak! Mégis, egy kicsit még tovább kell szaporítanom az igénybe vett jelképek számát... A keresztény hit messze legmélyebb misztériuma *az ősgenezis, és vele a kiűzetés a Paradicsomból, illetve a bűnbeesés és az eredeti bűn, melynek a halhatatlanságunk elvesztését, vagyis a test halálának a „megismerését” köszönhetjük.* Eredetileg „arról szól a történet”, hogy Isten mindent megengedett az első emberpárnak, egy dolgot kivéve; vagyis-hogy csak egyetlen gyümölcsfa termésének az élvezetét tiltotta meg, az almáét, amely a Tudás Fáján termett... Éva pedig a Kígyó képébe bújít Sátán kísértésére „elcsábult”, és legott rávette Ádámot is, hogy kóstolják meg együtt a tiltott gyümölcsöt. Így lettek - s velük *hetedízigen* az egész emberiség - a végső ítéletig kegyvesztettek. A történetből most csak annyi fontos, hogy valami generális és eredendő baj van *a TUDÁS-sal*, úgy általában... Vagy valamit, vagy általában mindent, vagy bizonyos titkokat, vagy a lényegét – életünkben nem szabad megismerni!

Mindenesetre már ennyiből is jól látható, hogy *a Tudás* isteni szemszögből afféle inkriminált, az ember ideiglenes földi létezéséhez kötött *időbeli, anyagi és persze mennyiségi kategória*, amely a mennyei örökkévalóságban nem is értelmezhető. Értelmezhető viszont vele összefüggésben, mint a földi ember agyi, tudati megnyilvánulása - szándékosan kerülöm most *a gondolat kifejezést, ami ezoterikus aktivitást feltételez!* -, amennyiben valamilyen sugallatra valami olyasmit képezett le, amit tudásként értelmez, noha valódi jelentését halandóként még nem ismerheti...

Most beavatom kedves olvasómat *egy másik évtizedes dilemmába*, mely épp úgy nem hagy nyugodni, mint az előzőekben elmondottak. Arról van szó, hogy az „értelmiségi ember” helyből idegenkedik mindenfajta „vakhit” képviselőjétől, hitvallójától, mivel irracionálisnak tart mindenfajta *tapasztalás előtti vagy nélküli* meggyőződést. Jőmagam, mint sok-sok évtizeden át kételkedő, de mindenesetre folyamatosan becsületesen gondolkodó „értelmiségi”; mindig beleestem abba a hibába, *ha úgy tetszik: a kevélység bűnébe*, hogy igen-igen magasra értékeltem a saját erőmből megszerzett „tudásomat”, és még szinte tegnapig is fölébe helyeztem minden intuíciónak, megérzésnek, vagy pláne *a tudatlanok hitének!* Felsőbbrendűnek képzeltem magamat, mint akinek nincs szüksége az irracionális hitre, mert a józan eszemmel is átlátom; értem és tudom: *Isten létezik!*

Aztán nemrégiben belém hasított a legújabb felismerés.

Jézus idézett mondata egyszerűen *egy rossz fordítás* eredménye, - egy olyan, *csak tudatlan, vagy szándékosan ferdítő* szövegértelmező „műve”, aki *a tudást (a tudatot) és a lelket (a bennünk lakozó Örökkévalót)*

összekeverte! Jézus példabeszéde valójában, eredeti szándékában ekként hangzik: „**Boldogok a tudatlanok** (ti. a tudásban, ismeretekben szegények; **akik „tudás nélkül” is hisznek), mert övék a Mennyegek Országai!**” Boldog lesz, mert üdvözülni az, aki anélkül is mélyen hiszi és szereti Istenét, hogy kevés eszével, és még kevesebb tudásával beláthatná, megláthatná a Mindenhatót. Becsüld és tiszteld hát a tudatlanokat, mert a hitük erősebb a tiédnél! Isten - az örök élet - törvénye nem a tudás, hanem a végtelen szeretet.

4. A Mennyegek Országai a szegényeké

Isten országa

Hofher József SJ írja a Szövetség nevű havi lap 2004. június 4-i számában, a „Vallás és politika” című írásában: „**Hiszem, hogyha Jézus ma élne, pártot nem alapítana, de kőkemény állásfoglalásra készítetné az emberiséget a szegények világa mellett vagy ellen. Nyilván nem agítálná az embereket, hogy ne éljenek a társadalomban szavazati jogokkal, de mindig tudná ki Kaifás, ki Nikodémus. A sokat idézett „Az én országom nem ebből a világból való” (Jn 18, 36) mondás tehát nem azt jelenti, hogy az Isten országa nem ebben a világban, vagyis a Földön (?) van vagy lesz jelen. A jánosi (sic!) mondás csupán azt jelzi, hogy az Isten szíve szerinti társadalom értékrendje más, éppen ellenkezője a jelen világ értékrendjének. Nincs ok arra, hogy a fenti mondatot úgy értelmezzük, hogy az ország valahol a Föld fölött fog lebegni, vagy hogy elvont fogalom, minden társadalmi és politikai struktúra nélkül. Az, hogy Isten országának, vagy Isten szíve szerinti társadalomnak hívjuk, semmit sem von le az ország politikai jellegéből, csupán szembeállítja az ember önközpontú királyságával.**”

Nem e világról való

Isten, Jézus Krisztus országa nem erről a (földi) világról való. Ez a földi világ persze nem biztos, hogy eredendően romlott vagyis - pusztán csak elméleti alapon - feltételezhetjük, hogy a viszonyain „közmegegyezéssel” javítani lehetne. Hogy a mai világ legfejlettebb államaiban, azok legmagasabb nemzetközi (szupranacionális) döntéshozó fórumainak munkájában – *globális értelemben* - a legkevésbé sem demokratikus viszonyok, döntések érvényesülnek, arra a legmegfelelőbb, nyilvánvaló bizonyíték a **földi világ aktuális politikai, szociális, pénzügyi és ökológiai állapota**, ami pillanatnyilag és fejlődésében távolról is minden tekintetben ellentmond Jézus Krisztus evangéliumi tanításainak, a pápák szociális enciklikáinak. Nincs tehát reális reményünk arra, hogy a világtendenciákon és pláne a történelmileg kialakult helyzeten önerőből változtassunk. Mindenképp „szükséges” tehát Krisztus *Álta megjövendölt* második eljövetele, melynek az előjelei egyre sokasodnak.

Kérdés persze, hogy Krisztus közelebbi második eljövetele mi lehet a rövidtávú és a hosszú távú konkrét célja illetve milyen effektív ‘változásokra’ számíthatunk: miben és mennyiben fog megváltozni a földi élet, a Földön élő emberiség életének minősége, jelen idejű és perspektivikus sorsa? Krisztus nyilvánvalóan azért jön el, hogy **lezárja a megváltás korszakát** és új irányt szabjon a történelemnek. Vagyis miután 2000 évvel ezelőtt a **bűnök bocsánatával (qui tollis peccata mundi) fel-kínálta az üdvözülés lehetőségét**; ‘most’ a kollektív üdvözülés irányába lendítse az ember politikai, szociális és ökológiai életviszonyait, komplex tevékenységét.

Armageddon és Apokalipszis

A „világvége” amolyan tisztázatlan jelentésű, vulgáris megfogalmazás, ami elvileg két, merőben különböző esemény várható bekövetkezésére utal. **Armageddon: Harmagedon** = Har-Megiddo, vagyis Megiddo hegye. Ez a hegy az Ezdrelon síkságtól délre fekszik. Mivel itt több nagy csatát megvívta; az előképe annak a helynek, ahol minden istenellenes hatalom meg fog semmisülni. Jelenések Könyve 16, 10-21: „**Az ötödik (angyal) a vadállat** (az Antikrisztus) **trónjára öntötte csészéjét, mire annak birodalma elhomályosult. Az emberek nyelvüket harapdálták kínjukban és káromolták az ég Istenét kínjuk és fekélyeik miatt, de mégsem tértek meg gonosztevéikből. A hatodik (angyal) a csészéjét a nagy Eufrátesz folyamba öntötte. Erre kiszáradt a vize, hogy út nyíljon a napkelet királyainak. Akkor láttam, hogy a sárkány, a vadállat és az álprófeta** (a világkommunizmus, a szabadkőművesség és az Antikrisztus; a Máriás papi mozgalom Kék könyvéből, Szűz Mária magánkinyilatkoztatásaiból: intelmek, magyarázatok a Jelenések Könyvének világvége-jövendöléseivel kapcsolatban) **szájából három békahez hasonló tisztátalan szellem jön ki. Örögi szellemek, akik csodákat művelnek és elmennek a Föld összes királyaihoz, hogy harcra toborozzák őket a mindenható Isten nagy napjára. - Lásd, úgy jövök, mint a tolvaj. Boldog, aki virraszt és ügyel ruhájára, hogy meztelenül ne járjon és ne lássák szégyenét. - Összegyűjti őket arra a helyre, melynek héber neve: Harmagedon.**”

Jézus Krisztus ezt „a világvégét” az alábbi szavakkal jövendölte meg:

„Jönnek napok, amikor mindabból, amit itt láttok, kő kövön nem marad, mit le ne rombolnának. (...) Vigyázzatok, hogy valaki félre ne vezessen titeket. Sokan jönnek majd az én nevemben és azt mondják: Én vagyok, és eljött az idő. Ne menjetek utánuk! Amikor háborúról és lázadásokról hallotok, ne rémüljözözzetek. Ennek előbb mind meg kell történnie, de ezzel még nem lesz itt a vég. (...) Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Nagy földrengés lesz itt is, ott is, éhínség és dögvész. Félelmetes tünemények és rendkívüli jelek tűnnek föl az égen.” (Lukács 21, 5-11.)

„Előképe: Jeruzsálem pusztulása. Amikor pedig azt látjátok, hogy Jeruzsálemet hadsereg veszi körül, tudjátok meg, elérkezett a pusztulása. (...) A bosszúállás napjai ezek, hogy beteljesedjék mindaz, amit az Írás mond. Jaj a várandós és szoptató asszonyoknak azokban a napokban! Nagy gyötrelmem lesz e földön és az ítélet haragja e népen. Lesznek, akik kardélen hullnak el, másokat meg rabszolgaságba hurcolnak a pogány népek közé. Jeruzsálemet pedig a pogányok fogják típorni, amíg be nem teljesedik az idejük. (Lukács 21, 20-24.)

Krisztus második eljövetele. Jelek lesznek a napban, holdban s a csillagokban, és a Földön kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és háborgása miatt. Az emberek megdermednek annak szorongó várásában, ami az egész világra következik. A világmindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkben, nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor mindez beteljesül, tekintetek föl, és emeljétek föl a fejeteket! Elérkezett a ti megváltástok.” (Lukács 21, 25-28.)

Egyértelmű tehát, hogy az Armageddon, a Végítélet közeledtét jelző végső csata, mely valószínűleg Jeruzsálem birtoklásáért zajlik majd le, még nem a Világvége indító eseménye: „...ezzel még nem lesz itt a vég - mondotta Jézus Krisztus, viszont:... elérkezett a ti megváltástok.”, amint ezt Lukács evangéliuma idézeteiből kiolvashattuk. Vagyis a Végítélet a második eljövétel konkrét célja, amely a megváltás végső beteljesítése, ami azonban még nem azonos az Apokalipszissal, mármint a szó „világvége” értelmezése szerint.

Az Aranykor beköszöntése

A Végítélet - *Krisztus eljön ítélni eleveneket és holtakat* - után egy nyugodtabb periódus következhet az emberiség történelmében; egy olyan új korszak, melyben már nem a Sötétség Hercege, a Hazugság Atyja fog uralkodni a Földön. Az Antikrisztus bukása után a Sátán ereje meggyengül, szövetségesei is teljes vereséget szenvednek, elnyerik méltó büntetésüket, és a Földön végre megvalósulhat a jó akaratú többség természetes demokratikus életrendje, amely közelít az Isten „szíve szerinti” emberi társadalom normális értékrendjéhez, életviszonyaihoz. Ez a feltételezhető Aranykor akár több évtizedig-évszázadig is eltarthat - vö. Nostradamus tárgyban tett jóslataival -; és nyilvánvaló, hogy itt a Földön fog megvalósulni, hisz semmi értelme nem lenne, hogy az előző 2000 (vagy még több) évi történelmünk feletti szegényünkben elzarándokoljunk mondjuk a Mars bolygóra, hogy azon teremtsük meg azt az új, Istennek is tetsző, emberi világot, amely most már sátáni befolyás híján végre elkezdhet hasonlítani a Paradicsomra, ahonnan egykor kiűztünk az eredeti bűn elkövetése miatt. Sőt, kifejezetten törvényszerű, hogy a megváltás beteljesedése, Krisztus második eljövetele, az Utolsó Ítélet lezajlása (mely előtt a még éppen élő emberiség mintegy kétharmada elpusztul, a holtak pedig az ítélet idejére kikelnek a sírjukból, feltámadnak) utáni jobb világ éppen itt a Földön, a korábbi évezredek kudarcok (földi siralomvölgy) színhelyén valósuljon meg, hogy az emberiség bebizonyíthassa: tud szép, tartalmas, istenfélő, szelíd és vonzó életet szervezni a Földön, Istennek szolgálva; vagyis „a Sátán volt az oka minden rossznak”...

A politikai és közgazdasági optimum

Ismét a Szövetségben megjelent írásból idézek. „Jézus úgy akarta felszabadítani az embereket, hogy változzanak meg. Ugyanis teljes fordulat nélkül, amelynek az ember lelkében kell végbemennie, semmilyen imperializmus alól nem lehet felszabadulni. Ez volt minden próféta üzenete, beleértve Keresztelő Jánost, Szent Ferencet és Szent Ignácot, akiknek ugyanolyan közük volt a politikához, mint az összes többi prófétaé. (...) A vagyonszerzés szöges ellentétben áll Isten vagy Isten országának a keresésével. Mammon és Isten olyan, mint két úr. Ha az egyiket szereted és szolgálod, szükségszerűen el kell utasítanod a másikat. Az evangéliumokban a legmeglepőbb kijelentés Isten országáról nem az, hogy közel van, hanem az, hogy a szegények országa lesz. Amikor Jézus a vagyonszerzésről beszél, akkor többről van szó, mint egyszerű alamizsnáról.

Jézus az összes anyagi javak teljes és általános megosztását kéri. Amikor azt mondja a gazdag ifjúnak, adja el mindenét, ezt nem valamely szigorú, elvont erkölcsi elv alapján kéri, hanem a szegények iránti együttérzése miatt. (...) A közgazdászok egy csoportja, kik nem feltétlen vallási meggyőződésből keresik egy emberközpontú gazdaság megvalósulásának lehetőségét - hirdetik, keresik az önkéntes egyszerűsége, ökológiai szempontokat figyelembe vevő elosztási szisztémára épülő gazdasági rendszer megvalósítási kereteit, amely nem az egyes gazdag államok GDP-növekedésére, hanem a vagyon/pénz igazságos elosztására épít. (...) Úgy tűnik, ma a presztízs szempontjából különösen fontos, hogy az ember mennyit teljesít, illetve mennyit fogyaszt. (...) Akik

nem igazán számítanak, azok az idős betegek és a magzati korban lévő gyermekek. Egy oly rendszerben, ahol a teljesítmény és a fogyasztás adja meg az emberi személy presztízsét, ott az utóbbiak a társadalomban fölöslegesek. Nem véletlen, hogy a parlamentekben manapság téma igazán az abortusz és az eutanázia kérdése...

Jézus számára viszont az ember jelenti az igazi értéket, nem pedig a vagyona, vagy a társadalomban elfoglalt pozíciója. Ahogyan Jézus a szegényeknek sem ígért vagyont, hanem a szükségleteik kielégítését - senki sem fog szűkölködni -; úgy a kicsinyeknek sem ígért rangot és tekintélyt, hanem az emberi méltóságuk teljes elismerését. Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, valóban a társadalom teljes és gyökeres átforgatására van szükség.

A globalizált világban azonban oly mértékben visszafordíthatatlanná vált a *szegények és a gazdagok vagyoni és életminőségbeli polarizációja, elkülönülése*, illetve a Föld energia-és nyersanyagtartalmának kimerülése, hogy egy „kötelező” paradigmaváltással a szintkülönbségek már nem egyenlíthetők ki, a trendek nem zökkenhetnek vissza „normális kerékvágásba”, ami egy majdani kiegyenlítődéshöz vezethetne. Az ENSZ adatai szerint a Föld legfejlettebb országaiban (a „Nyugat”) élő világléleket, *a népesség 10 %-a fogyasztja el (birtokolja) a rendelkezésre álló javak 90 %-át, míg a népesség 90 %-ának csak a javak 10 %-a jut*. Az uralkodó nemzetközi elit szó szerint dőzsöl, dúskál a legfényűzőbb luxusban, míg a Föld lakosságának a fele állandó nélkülözésben, többségében éhínségben él. Ekkora különbségek az emberi teljesítőképességben egyrészt nincsenek, másrészt Krisztus (és a római pápák szociális enciklikái is) a földi javak egyenlő elosztását hirdette. Mármint ami az átfogó és gyökeres társadalmi szemléletváltást illeti; - éppen az a legfőbb probléma, hogy a nyugati félgömb gazdag elitje egyfelől nem hajlandó lemondani „kivívott” pozíciójáról, másfelől pedig a vagyoni és jövedelmi polarizáció növekedési trendjét is konzerválni akarja, tehát azt sem engedi, hogy a különbségek legalább hosszú távon mérséklődjenek. *Az emberi társadalom teljes és gyökeres átforgatása tehát Krisztus segítségével, második eljövetele, vagyis az Utolsó Ítélet nélkül lehetetlen*. A Föld javainak egyenlő élvezetére vonatkozó krisztusi tanítás így nem egyszerűen jámbor erkölcsi óhaj, vagy szociális (el)kötelezettség kérdése, hanem közgazdasági, politikai és ökológiai optimum is. Az Ítélet ugyan szörnyű következményeket (büntetést) hoz a bűnösök számára, de megmenti a Földet a helyrehozhatatlan katasztrófától: újból lakhatóvá teszi a bolygót, de már az Aranykor isteni szabályai szerint.

Paradicsom, Aranykor és Mennysország

A Paradicsom minden bizonnyal a Földön volt, egy olyan Földön, amelyen még nem bomlott meg *a dimenziók egysége*. „*A világmindenséget összetartó erők megrendülése*” krisztusi kitétel (lásd: fentebb is) igen szemléletes kifejezése annak, ami fizikai értelemben is történt. Az erők megrendülését, *az egység megbomlását a Sátán kísértésére elkövetett eredeti (áteredő) bűn idézte elő*, aminek következtében „megszületett” a halál, és az idő az ember ellen kezdett dolgozni. A Paradicsomból történt kiűzetésünk után az emberiség „már csak a vigaszágon” kísérhet meg a kollektív üdvözülést, amihez Krisztus *két eljövetele/megtestesülése* (volt) szükséges: *a megváltás és az ítélet*... Az utolsó ítélet után megvalósulhat az Aranykor, „*az Isten szíve szerinti*” ország, társadalom, de ez még nem jelenti *sem a dimenziók egységének helyreállítását, sem a Mennysország eljöveteletét*, ami *nem e világról való*, s nem is „a Földön” van.

„Az Isten országával eddig általában, mint jövőbeni országgal, társadalommal foglalkoztunk. Tudomásul kell venni azonban - írja Hofher József SJ -, hogy az Isten szíve szerinti társadalom eljövetele Isten politikai hatalmának eljöveteletét is jelenti. (Ez lehet az Aranykor.) Jézus azt jövendölte, hogy Isten eljövendő politikai hatalma a szegények és „a kicsinyek” kezében lesz. (...) Isten országa (politikai) szerkezetét a szeretetből fakadó szolgálat fogja meghatározni, amelyet az emberek önként vállalnak egymásért. (...) Ez a hatalom roppant befolyást fog gyakorolni az emberek életére, mert őket fogja szolgálni. Ez a hatalom olyan önzetlen lesz, hogy - ha kell - még az életét is feláldozza az emberekért, akiket szolgál.”

A Mennysország - Isten országa - *nem erről a világról való*.

A Mennysországban nincs idő, nincs elmúlás, nincs halál. Minden örök, üdvözült jelen időben történik. A Mennysországba *nem egyszerűen a „jóakarátú” emberek* jutnak, hanem csupán csak azok, akik még életükben megtérnek, és elfogadják Jézust egyedüli uruknak, királyuknak. Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak. A Mennysországban nem lesznek „kasztok”, *így szükségtelen bármilyen politikai struktúra* is. A Mennysországban nem lesz emberi hatalom, mert az „égben” minden hatalom Istené. A Mennysországban nem lesznek konfliktusok, mert oda egyrészt nagyon kevés „gazdag” kerülhet csak be - az a néhány, aki mégis valahogy átjutott a tú fokán! -, másrészt mert *a Mennysben az örök Isten abszolút igazsága, Krisztus uralkodik*, aki/ami megfellebbezhetetlen.

Idézet a „Hegyi Beszéd”-ből: **„Boldogok vagytok ti szegények! Tiétek az Isten országa.”**
(Lukács 6, 20.)

Ámen.

5. Szegény gazdagok

Egyszer összevitakoztam egy levelezőtársammal.

Azt állította, és ehhez az álláspontjához hevesen ragaszkodott, hogy **vannak „jó” gazdag emberek, akik biztos, hogy üdvözülnek**, mert mindenkivel csak csupa jót tesznek. Hozzáteszem, én magam is ismerek „hasonló gazdag embert”, aki szép, humánus célokat, rászoruló szegényeket, alapítványokat sok pénzzel támogat...

Ámde felmerülnek kínos „keresztkérdések”...

Például: honnan, miből is származik ez a bizonyos, tárgyi gazdagság, vagy az első 1 millió/milliárd? (Nem talákoztam még olyan gazdag emberrel, aki ne követelte volna meg szigorúan, tőlem is, elvitathatatlan nagyszerűségének azonnali és maradéktalan elismerését, hisz „teljesen természetes”, hogy az életét ő oldotta meg, „rendezte be” az egyedül üdvözítő, abszolút sikeres módon, mely sikereit nyilvánvalóan csakis kimagasló tudásának, stratégiai érzékének, s egyéb más kiváló adottságainak köszönheti. Van olyan gazdag barátom is, aki „páratlan szerencséről is” említést tesz meggazdagodása kapcsán, de természetes, hogy ez a szerencse is csak a különleges erényeinek egyike. Mindegyikük egyformán hittel vallja, hogy „megérdemelte”, rengeteget dolgozott érte „profí módon”; s mások is megpróbálhatták volna, de bennük nem volt elég tehetség és kitartás, stb.) **Mert mégis: százmilliók, milliárdok egyetlen ember - maximum 15-20 év tőkés viszonyok közötti - munkájából egész biztosan nem származhattak.**

Akkor meg hát miből?!

Mások munkájából...

Mondják magyarázatul: kereskedelemből, részvényárfolyam-nyereségből, termelési profitból, tőzsde-spekulációból, üzleti vállalkozásból, ügyes tranzakciókból, osztalékból, jutalékból, valutaváltásból, csencselésből – „mit tudom én”: **ugye hányféle-fajta lehet a munka, a valós teljesítmény nélküli meggazdagodás lehetősége, útja?!**

De a leggyakrabban csak ennyit mondanak: **tőkejövedelemből...**

Friedrich Engels mondta: „**A kereskedelem intézményesített család.**”

Mert a profit (a tőkejövedelem) *minden esetben* abból származik, hogy *valamit többért adnak el*, mint amennyi „a valódi” értéke. És ez még csak a legegyszerűbb, legklasszikusabb, viszonylag hétköznapi eset, illetve a kapitalizmus törvényes működési módja.

Mert a tőkés jövedelemszerzés minősítettebb esetei szintiszta hazardjátékok.

A tőzsde például a milliárdosok „**itt a piros, hol a piros?**” szórakozása...

A közös jövőnk önkényes, önző kisajátítása és exkluzív felélése.

Hallgatom délelőtt a közszolgálati televíziót.

Valami mindentudó *a számvitelről* tart tudományos igényű előadást, fiatal, leendő vállalkozóknak. Felteszi a költői kérdést: *kit is tekinthetünk vállalkozónak*; és mindjárt fel is sorolja hozzá azokat a „kötelező kritériumokat”, amelyek együttes megléte, teljesítése definiálja csak „a vállalkozót”. Van közöttük egy „kakuktkotás”, illetve furcsa, kizárólagos megfogalmazás:

„Vállalkozó, aki nyereségvágyból, profit-és vagyonszerzés céljából folytat üzleti tevékenységet.” És mi a helyzet azzal a szerencsétlennel (kényszervállalkozóval), *aki egyáltalán nem akar üzletelni, nem akar profitra és vagyona szert tenni, hanem egész egyszerűen csak meg szeretne élni (!) a saját két keze (esze) munkájából, mint a maga ura?!* Aki csakis azért, csakis arra vállalkozik, hogy munkájának a gyümölcséből *egyszerűen és szerényen, ám tisztességesen* családjával együtt, megéljen? Lám, az ilyen vállalkozó(k) létezését a tudós már *per definitionem*, tehát eleve kizárja. Furcsa világban élünk; - mintha önkéntesen, vagy kényszer hatására, de *két kasztra* oszlana a világ népessége: **profittermelő kamatrabszolgákra és profitelsajátító tőkésekre - szegényekre és gazdagokra...**

S valóban, mint már említettem: a hivatalos ENSZ-statisztikák szerint ma a Föld népességének 10 %-a sajátítja el és ki az előállított javak, termékek, szolgáltatások (és a vagyon) 90 %-át, míg a kilenctizednyi, meghatározó többséget kitevő 90 %-nak mindösszesen csak a javak 10 %-a jut. Jó-e, humánus-e, gazdaságos-e, előremutató-e, igazságos-e mindez így? Jézus mondta: „**Akinek ugyanis van, annak még adnak, hogy bővelkedjék; de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.**”

A gazdagság vonzza a pénzt.

Most nézzünk, olvassunk egy másik idézetet az újszövetségi evangéliumból!

A szegény asszony két fillérje. Leült a templompersellyel szemben, és figyelte, hogyan dob a nép pénzt a perselybe. Sok gazdag ember sokat dobott be. Jött egy szegény özvegyasszony is, és két fillért dobott be, ami épp egy krajcárt ér. Akkor Jézus odahívta tanítványait, és így szólt: **„Bizony mondom nektek: ez a szegény özvegy többet dobott a perselybe, mint a többiek. Azok ugyanis mindnyájan a fölöslegükből adtak, ő azonban azt a keveset is odaadta, amire szüksége volt: az egész megélhetését.”**

Mert ez a lényeg: még a legjobb gazdag sem adakozik úgy és olyan mértékben, hogy emiatt a „fényűzési kellékei”, vagy „kedvenc időtöltései, játékaik” akár legkisebb hányadáról le kellene mondania. A gazdag ember lényege, hogy nem ismeri az önkorlátozást. Luxus-igényei kielégítését mindennapos szükségletnek tekinti, és cseppet sem érdekli, hogy a Földön milliárdok éheznek, munka nélkül, önhibájukon kívül. A gazdag megnyugtatja a lelkiismeretét: a szegény azért az, mert lusta, trehány, buta, megbízhatatlan, szakképzetlen, magatehetetlen, nincs önbecsülése, igénytelen és persze - szerencsétlen is. Mert a szerencse is csak a magabiztosakhoz, az erősekhez szegődik, akik minden percben siker-orientáltak, mindig tudják, mit kell tenni, és hidegvérrel cselekszenek is. A csepürágóknak nincs helyük - a gazdag szerint - ezen a Földön, az élehetetlenek haljanak éhen a tökéletes „szabad verseny”-ben...

A gazdagokkal tehát az a baj, hogy *látványosan és ténylegesen gazdagok*, mely (a többiektől megkülönböztető) gazdagságukat gyakorlatilag *a fősvény, smucig, a filléreket is fogukhoz verő életmódjuknak, a profithajhász és élvezethajhász szenvedélyüknek* köszönhetik. Éppen azon tulajdonságaiknak, amelyek gátlástalan érvényesítése, önkontroll nélküli kiélése homlokegyenest szemben áll, ellenkezik Isten, Krisztus parancsolataival. A gazdag embereknek - csak kisebb hányaduknak - persze „vannak rossz érzéseik is” a saját gazdagságukkal kapcsolatosan, amit nevezhetünk frusztrációnak vagy lelkiismeret-furdalásnak is; a lényeg az: nem biztosak benne, hogy megérdemlik a gazdagságot, hisz valahol a lelkük mélyén „tudják”, meg sem dolgoztak érte...

Gondoljuk csak meg! Az egyik ember napi 16 órát gürcöl, látástól-vakulásig, de még a legegyszerűbb fizetési kötelezettségeit (pl. közüzemi számlák, banktartozás, kamatok, hiteltörlesztés) sem képes kiegyenlíteni, nemhogy „ötről hatra” jutna... A másik, a milliárdos gyáros, aki *valamilyen elvtársi privatizációs bank-trükkkel* egy egész vállalatot kaparintott meg a közös nemzeti tulajdonból, egyetlen saját fillérje kockáztatása (vagy pláne befektetése) nélkül: havi 7-8 millió forintot is keres, akár egy bankvezér, aki ugyancsak nem tőri össze magát a munka frontján és szintén a világon semmit nem kockáztat. (Apropó: ki ne „szeretne” véletlenül, önhibáján kívül Tocsik Márta, Máté László, Kapolyi László, Princz Gábor, Kulcsár Attila, Kóka János vagy Gyurcsány Ferenc lenni? Azzá válni a megfelelő helyen és pillanatban?) Ezek a gazdagok tehát „rosszul érzik magukat a saját gazdag bőrükben”; főnek a saját levükben, vagy a zsírjukban, és igyekeznek képzelt vagy valós bűneiket naponta „jóvá tenni”. Ezt a pótcselekvési kényszert nevezzük „karitatív tevékenységnek”, vagy szponzorálásnak. Mindezeknek az a lényege, hogy ez a „jó érzésű” gazdag, tehetős ember „lelkiismereti kötelességének” tekinti szegény művészek, tudósok, feltalálók, írók, zenészek és gondolkodók anyagi támogatását, akkor és olyan körülmények között, ami egyrészt *a számára semmilyen politikai kockázattal* nem jár, másrészt *feltűnő előnyt, erkölcsi elismerést, társadalmi tekintélyt* is szerez, jelent; - azáltal, hogy a „jó hírnév”, a *személyes image szerves része*, ha a gazdag emberről „elterjed”, hogy szeretettel segít a rászorulókon, támogatja a tudást és a művészetet, vagy éppen „az igazság elővigyázatlan bajnokait”. Tehát a gazdag ember (1) *nem önzetlenségből*, (2) *nem észrevétlenül*, (3) *a feleslegéből adakozik*; vagyis látszólagos önzetlensége üzletemberi mivoltának jól felépített alkotóeleme. A karitatív adományokból így lesznek önző, kontraszelektív célú pénzforrások. Amelyek nem enyhítik, csak tovább mélyítik a vagyoni szakadékot, a polarizációt, a szembenállást és a kontraszelektív...

Jézus mondta: **„Ügyeljetek, hogy ne az emberek szemeláttára, és az ő kedvükért legyetek jók, különben nem lesz jutalmatok mennyei Atyátoknál ... Te úgy adj alamizsnát, ne tudja a bal kezéd, mit cselekszik a jobb, hogy alamizsnád rejtve maradjon. Atyád, ki a rejtkekben is lát, megfizet neked.”**

Aztán meg ezt: **„Ne gyűjtsetek kincset a Földön, ahol moly és rozsdá emészt, ahol tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek kincset a Mennyben, ahol sem moly, sem rozsdá nem emészt, tolvajok nem törnek be, és nem lopnak.”**

„Gyűjtsetek mennyei kincset!

Ne félj, te kisdéd nyáj! Úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot. Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaként. Készítsetek magatoknak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá és moly meg nem rágja. Ahol a kincsed, ott a szíved is.”

„Ti keressétek elsősorban Isten országát és annak igazságát ... Ne aggódjatok a holnap miatt, a holnapai nap majd gondoskodik magáról. Elég a mának a maga baja.”

A gazdag ember fel sem fogja, mégis igaz: **„Boldogok a szegények, mert övük a Mennyek országa.”** Az őszintén hívő, bölcs ember nem is a Földön gyűjti „kincseit”, hanem az örökkévalóságnak. Nem gyűjt például földi vagyont, hisz jól tudja: a vagyon önálló életet él, a vagyon gondozása egész embert kíván, s aki evilági hívságoknak szenteli rövidke életét, annak nem jut ideje a lélekkel törődni. Egyébként is: a tárgyak (az ingatlanok, házak, gépek, stb.) önfelédtt „gondozása” épp egyfajta „frusztrációs pótcselekvés”, amit a gazdag ember azért űz, mert az emberi (isteni) lelkekhez nincs affinitása. A hívő lélek hirtelen megkönnyebbülést érez, hogyha a „vagyonát” elveszíti, különösen, ha szétoszthatja jobban rászorulóknak közt. Nem aggódik, miből fog megélni holnap, mert egyrészt nem kerget élvezeteket, és nem is rabja semmilyen fogyasztási mániának, másrészt sokkal többre tartja a lelki gazdagságot, melynek élményei bőségesen „kárpotólják” az anyagi örömök hiányaiért.

Aki igazi istenhívő, nem gyűjt be, nem spájzol magának „háborús tartalékokat”, mert tudja, hogy mindegyikünket csak Isten gondviselő kegyelme élte. **„Senkinek nincs megígérve a holnap.”** - sem a szegény, sem a gazdag embernek nincs. A holnap majd gondoskodik magáról - magyarul: Isten a jókról -; a kevélyt meg esetleg *más oldalról éri a baj*, miközben a raktárai csordultig teltek. A hívő nem keresi az élet pí-vizét, nem keresi az élet-elixírt, nem keresi az összeköttetést a reiki démoni hatalmaival, hogy meghosszabbítsa vacak kis életét, mert tudja, **csak a kicsinyhítűek, vagy a hitetlenek hisznek/bíznak a Sátán praktikáiban.** Egyetlen perccel sem kíván tovább élni, mint amilyen élethosszat az Úr kimér a számára, mert hiszi, hogy az igazi élet a Mennysországra vár rá, s nem itt a Földön.

„A szűk kapun lépjétek be! Tágas a kapu és széles az út, amely a pusztulásba visz, - bizony sokan mennek be rajta. De milyen keskeny az út, amely az életre visz, bizony kevesen találják meg azt.” (Sokan vannak a meghívottak, kevesen a választottak.) Egyesek félremagyarázzák Krisztus misztikus szavait, és az esszénus (korabeli titkos társaság) beavatás gondolatát próbálják kiolvasni belőle, amelyen állítólag Jézus is átesett. Pedig egészen másról van szó. A széles autópálya, a madárszárnyú piros Ferrari, a gazdagság és az élvezetek nonstop hajszolása **a pokolba, az örök kárhozatra**; - a keskeny kis ösvény, a böjt, az önmegtartóztatás, a szegénység pedig **a mennyországba** visz. Aki a földi életében kicsi, a Mennyben nagy lesz; - aki pedig evilági nagyságra tör, a Mennyben lesz kicsi. Jézus szavai megjövendölnek, a túlvilágon minden megfordul majd: a pokol keskeny ösvényeit túlszűfolttság fenyegeti, míg a Mennysországra széles makadám-útjain viszonylag csekély forgalomra számíthatunk...

Egy fiatalember önvizsgálatában is büntetlennek találta magát, és megkérdezte az Urat, mitévő legyen. **„Hátökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és az úrát oszd szét a szegények közt, így kincsed lesz a mennyben. Aztán jöjj, kövess engem!”** - mondta Jézus. A férfi csalódottan távozott, hiszen meg szeretne volna őrizni jelentős földi vagyonát is (amit nem tekintett bűnnek!); persze emellett, hogy üdvözülni is akart. Jézus erről így szólt: **„Senki két úrnak nem szolgálhat: vagy gyűlöli az egyiket és szereti a másikat; - vagy egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok (egyszerre) Istennek s a mammonnak.”**

És végül Jézus kimondja a legsúlyosabb szentenciát a gazdagságról: **„Könnyebb a tevének átmenni a tű fókán, mint a gazdagnak Isten országába jutni.”** Erre a tanítványok megkérdezték: **„Hát akkor ki üdvözülhet?!”** - Jézus ezt válaszolta: **„Embernek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.”** Vagyis nem maga a gazdagság a kárhozattal forrása, hanem a gyarló emberi természet, mely az anyagi javak bódulatában megfeledkezik Istenről és a Mennyek országáról, és csak a földi élvezeteknek, ebül szerzett hatalmának él. A gazdag emberek azért és akkor kárhoznak el, mert (és amennyiben) nem képesek alárendelni földi szükségleteiket, hírnevüket az üdvözülés magasabb követelményeinek.

Azért kárhoznak el, mert feláldozzák a perc öröméért az örökkévalóságot.

Nem jó ember az, aki kevélységében Isten fölé helyezi önmagát...

Jézus tettelesen is kimutatta ellenérzését a gazdagság korabeli megtettesítőivel, a kufárokkal (ma a tőzsdecápákkal tenné ugyanezt) szemben. Bement az Atyaisten templomába, és kiüzte mindazokat, akik a templomban adtak-vettek, **a pénzváltók asztalait** és a galambárusok padjait pedig felforgatta. **„Írva van - kiáltotta -, az én házam az imádság háza, ti pedig rablóbarlanggá tettétek!”**

A római pápák szociális enciklikái - *a Rerum Novarum* (XIII. Leó; 1891.), *a Centesimus Annus* (1991.) és *a Sollicitudo Rei Socialis* (1998.) - így elítélik a kapitalizmust és a szocializmust is:

„Az ember a rajta kívül álló dolgokat nem úgy birtokolja, mint sajátját, hanem mint közöset, mivel Jézus Krisztus törvénye és ítélete fölötté áll az emberek törvényeinek és ítéleteinek. (...) A II. Vatikáni Zsinat tanítása

szerint: *Az ember, amikor ezeket a földi javakat használja, sohasem tekintheti azokat a dolgokat, melyeket törvényesen birtokol, kizárólag a sajátjának, hanem köteles úgy tekinteni, mint amelyek közösek; közösek abban az értelemben, hogy nemcsak neki magának, hanem másoknak is hasznára lehessenek.*” (C. A., 46-47. old.)

„A felek egyenlőségén alapuló kereskedelem logikáját és a hozzá kapcsolódó jogszerűség formáit megelőzi valami, ami az embernek csak azért jár, mert ember, azaz páratlan méltósága miatt. (...) A Rerum novarum által kifejtett alapelvek (...) az elérendő célt is jelentik; ezek arra irányulnak, hogy meggátolják, hogy magát az embert és munkáját pusztán áruként kezeljék: megfelelő bért kapjon a családja fenntartására, szociális biztosítékot öregkora és munkanélkülisége esetére, és a munkafeltételeket megfelelően szabályozzák. (...)

Teljes joggal beszélhetünk a gazdasági rendszer ellen vívott harcról; - olyan módszert értve alatta, amely abszolút elsőbbséget biztosít a tőkének, a termelőeszközök és a föld birtoklásának az emberi munka szabad személyes jellegével szemben. Mikor e rendszer ellen küzdünk, nem tekinthetjük a szocialista rendszert alternatív modellnek, amely valójában állampapitalizmust jelent, hanem a szabad munka, a vállalkozás és az együttműködés társadalmát jelent valódi alternatívát.” (C. A., 53.o.)

Olyan társadalom képe ez a harmadik út, amelyet talán az Aranykor testesíthet meg, Jézus második eljövetele, az utolsó ítélet után. Amikor már nem lesznek a szó mai végletes értelmében vett *szegények és gazdagok*, és amikor már nem lesz sem kapitalizmus, sem kommunizmus, sem globalizáció, sem háború, csak béke és szorgalmas, értelmes, isteni erkölcsre alapozott építő munka, mert *akkor már a Földön is Jézus Krisztus lesz a király*, aki egyenlően oszt(at)ja el a Föld javait...

6. Példabeszéd az öt talentumról

Közismert tény, hogy minden ember *Istentől kapott halhatatlan lélekkel* rendelkezik; azok is, akik nem tudnak, vagy nem akarnak tudni erről. Éppen ezért a feltámadás, az örök élet és az üdvözülés lehetősége minden ember előtt nyitva áll; hacsak nem választja tudva és akarva a kárhozatot. Isten - számunkra kinyilatkoztatott - legfontosabb parancsolatai előírják az alapvető alá-fölé és mellérendeltségi viszonyokat, a következők szerint:

- Szeresd a te Uradat-Istenedet, és csak neki szolgálj!
- Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!

A szeretet-hierarchia *egy kicsit részletesebben* kifejtve azt jelenti, hogy:

(1) Csak a mi szeretett *egy Istenünknek* szolgálhatunk, mivel másik Isten nem létezik. Jahve, Jehova, Allah, Manitu, Nagy Szellem, a Világegyetem Nagy Építőmestere - *nem különböző „istenek”, s még kevésbé különböző népek, nemzetségek vagy „elit körök” saját maguk számára kisajátított, külön exkluzív istenei*; hanem az egy és ugyanazon egy Isten eltérő nevei, megszólításai. „Szűkített” önazonosságú és hatáskörű Istent nem lehet szolgálni - ez eltévelyedés! -, hiszen *az egy Isten minden ember, a teljes emberiség mindenható Istene*, aki-nek egyenlő esélyű gyermekei vagyunk valamennyien. Ez a törvény nemcsak azt írja elő, hogy a közös, egyetlen Istent kell szolgálnunk, de egyúttal azt is, hogy *senkinek és semminek nem tartozunk a csak az egy Istent megillető szolgálattal: sem egymásnak, sem a Mammonnak; tilos tehát Isten imádott személyének a behelyettesítése akár „más istennel”, akár másik emberrel, akár egy bármilyen tárggyal (pl. pénz), vagy egy bálvánnyal (pl. aranyborjú)*. Ezért istenkáromlás (blaszfémia) például az „imádom” igét használni bármilyen Istentől elrugaszkodott viszonylatban, esetleg túláradó szerelmünk elragadtatott, túláradó kifejezésére...

Mindezekből egyenesen következik, hogy az ember *másik embertől, vagy embercsoporttól* (pl. banktól, pártoktól, elit-uralomtól, viszonyrendszerrel) való bármilyen egzisztenciális függése természetellenes, hiszen a szabad akaratú, isteni lélekkel rendelkező ember élete csak Istentől függhet. Épp ezért kimondható, hogy minden olyan *rafináltan kimódolt totális függelmi viszony*, amely az egyik ember hatalmát a másik fölött mesterségesen - akár erőszakkal, akár pl. a kamat-mechanizmuson keresztül a pénz által, akár lelki vagy érzelmi zsarolás révén - *istenti mindenhatóságúra* növeszti; nem csupán természetellenes, hanem kifejezetten Isten akarata ellen való bűnös tevékenység. A diktatúra, az elit által ellene szervezett véres puccs - nevezzék bár dicsőséges forradalomnak! -, az erőszakkal fenyegetés, a fejletlen, védekezni képtelen országok eladósítása, a

kamatabszolgáság, az önálló nemzetek beolvasztása, a monetáris gyarmatosítás, a keresztes hadjárat, a háborús zsarolás, a világcsendőr-szerep, stb. az egyisten-hitünkkel mind összeegyeztethetetlen tendenciák és folyamatok, mert az emberiség feletti korlátlan egyeduralom, *a másik emberek feletti rendelkezés kizárólagos jogának a megszerzésére irányulnak*, ami pedig isteni privilégium. Az ember totális alárendeltsége csakis Istennel szemben értelmezhető.

(2) A „*Krisztusban kedves testvérek!*” igehirdetés-kezdet is jól kifejezi azt a mellérendeltséget, ami az ember-ember viszonyt alapvetően jellemzi. A mindenható Isten előtt ugyanis minden ember egyenlő; szemben azzal a nagyjából reménytelen „egyenlőtlenséggel”, ami az emberek evilági, földi viszonyaiban kifejeződik. Világosan kell látnunk, hogy Isten az embert a javak egyenlő elosztására és egyenlő használatára, élvezetére rendelte, vagyis minden jelentős vagyoni különbség, amely *sokak függését idézte elő kevesek hasznára*; az emberi önzés kizárólagos következménye. Az emberek Isten előtt egyenlők; így semmiképpen nem tekinthető Isten akaratának a globális világkapitalizmus aktuális végkifejlete, melyben az emberek milliárdjai nélkülöznek, és élnek szinte az éhhalál küszöbén, míg egy szűk körű elit (néhány ezer dinasztia) dőzsöl, s élvezi az anyagi javak 90 %-át, mert kimondhatatlan összegű fiktív pénztökéje „kölcsonzásával” uzsorakamat fizetésére kényszeríti az emberiség túlnyomó többségét. Ez a horribilis mértékű vagyoni egyenlőtlenség az oka a világ nyomorának, az éhínségnek, nagyjából minden rossznak, a társadalmi konfliktusoknak, a lokális háborúknak, a világháborús veszélynek és a Földet fenyegető ökológiai katasztrófa közeledésének egyaránt. A szociáldemokrácia nem oldja meg az alapvető egyenlőtlenséget, hiszen elfogadja a kapitalizmus alaptörvényeit, s csupán törekszik arra, hogy „a versenyben alulmaradók” és az elesettek számára további minimális életesélyeket biztosítson...

A római pápák szociális enciklikái világosan megmondják: a Föld anyagi javai az emberiség közös tulajdonát képezik, hogy mindenkinek hasznára legyenek, s minden ember javát szolgálják. Mint ahogy II. János Pál pápa többször felszólította a vezető nagyhatalmakat: igyekezzenek felszámolni a nemzetek közötti szakadéknyi szociális különbségeket, és háború nélkül oldják meg a növekvő feszültségeket. A felebaráti szeretetre vonatkozó isteni parancsolat nem egyszerűen azt jelenti, hogy *ne támad meg felebarátodat* (s például: ne vedd el az olaját!), hanem azt, hogy önként oszd meg vele minden gazdagságodat, hogy ne szenvedjen hiányt semmiben.

Az emberiség a szeretet-hierarchia *mindkét parancsolatával* hadilábon áll.

Az egy igaz Isten helyett bálványokat (idolokat), rock-sztárokat, showman-eket, szupersztárokat imád; bűnös élvezeteknek (kábitószerek, pornográfia, stb.) hódol, és a pénzfétis bűvöletében él. Minden igyekezetét kitölti saját magánvagyonának gyarapítása; nem azon munkálkodik, hogy a teremtés részesévé váljék, hanem hogy elvegye felebarátai javait is, illetve hogy minél kevesebb „vetélytársal” kelljen osztoznia a földi gazdagságon. Az örök életre való készülés helyett maga alatt vágja a fát, s a profit esztelen hajszolása közben elpusztítja a természetet, lakhatatlanná teszi a Földet. Kevélységében megtagadja Istent; kiirtja embertársait és az életet is maga körül.

Jézus Krisztus példabeszédei *többször (áttételes) értelmet* hordoznak; s így egyáltalán nem biztos, hogy az évszázadokon át memoriterként ismételt, egyszer's mindörökre bebiflázott *kvázi-egyetlen megfajlás-változat* a valós megoldás. Előfordulhat még, hogy az igazság *a próféciából* 2000 év távlatából bomlik csak ki. Az Újszövetség *Máté Evangéliumából* (Mt. 24-25) idézek:

„Úgy lesz akkor, mint az emberrel, aki idegenbe készül. Összehívta szolgálóit, s átadta nekik a vagyonát. Egyiknek öt talentumot adott, a másikkal kettőt, a harmadikkal egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint, aztán elutazott. Aki öt talentumot kapott, menten kereskedni kezdett vele, és másik ötöt nyert rajta. Ugyanígy, aki kettőt kapott, másik kettőt szerzett. Aki pedig egyet kapott, elment, gödröt ásott és elrejtette urának pénzét. Hosszú idő múlva megjött a szolgálók ura és számadást tartott velük. Jött, aki öt talentumot kapott, és fölmutatta a másik öt talentumot: Uram, öt talentumot adtál, nézd, másik ötöt nyertem rajta. Jól van, te hűséges, derék szolgáló! – mondta neki ura, mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe. Jött, aki két talentumot kapott, és így szólt: Uram, két talentumot adtál, nézd, másik kettőt szereztem. Jól van, te hűséges, derék szolgáló! - mondotta neki ura, mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe. Végre jött az is, aki csak egy talentumot kapott és így szólt: Uram, tudtam, hogy szigorú ember vagy: aratsz, ahol nem vetettél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál. Ezért félelmemben menten a földbe ástam talentumodat. Itt van, ami a tiéd. Te haszontalan, lusta szolgáló! - kiáltott rá ura, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem s gyűjtök, ahol nem szórtam? Oda kellett volna adnod tehát pénzedet a pénzváltónak, hogy megjövet kamatostul kapjam vissza a magamét. Vegyétek csak el tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van! Mindannak ugyanis, akinek van, még adnak, hogy bővelkedjék; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amije van. Ezt a haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.”

Boldogult gyermek-és ifjúkoromban - amikor önállóan még nem olvastam a Szentírást – ennek a példabeszédnek kizárólag „a triviális konklúzióját” ismertem, amelyet unos-untalan hallottam „felmenő” családtagjaimtól, illetve a papok prédikációjából a szentmiséken. A magyarázat - *Jézus Krisztus szavaivá „átemelve” a példabeszédbeli úr szavait* - azt szűrte le tanulságként, hogy **Krisztus ott is arat, ahol nem vetett, és ott is gyűjt, ahol nem szórt...** Őszintén szólva ez a variáció, különösen, *mint egyetlen* értelmezés - kissé talányos! Egyrészt: a Szentírás szövegekörnyezetéből nem derül ki semmi „ilyesmi”, a példabeszédben pedig még csak halovány utalás sincs erre. Másrészt: jómagam túlzottan is áttételesnek, ugyanakkor „hétköznapi” érezném, ha Krisztus csupán azért mondta volna el példabeszédét, hogy közölje velünk: *mégsem csak „a kevés választottak” közt fog aratni...!* A feltételezés szerinti Krisztus számomra inkább körmönfont főpapak, mai intellektüelnek tűnik, mintsem bölcs tanítónak, vagy pláne megváltónak. Hol van hát akkor az igazság?!

Véleményem szerint a példabeszéd *legalább háromféleképpen* értelmes; s a lehetséges változatok mindegyike mélyebb értelmű, mint gondolnánk.

Az elnagyolt, „triviális” magyarázat arról szól, hogy Krisztus azokról a „gaz emberekről” sem mondhat le - az üdvözülésük reményében - eleve, akik egész életükben, *megszületésüktől a halálukig* nemcsak, hogy végig „konkolyoknak” mutatkoztak, de nem is a nemes búzatablán, kvázi a tiszta búza közt, hanem mintegy „konkolyföldön voltak konkolyok”; ott ahol az Úr tiszta búzát még véletlenül sem vetett... Úgy magyarázták ezt nekem, hogy *akit csecsemő korában nem kereszteltek meg, az eredeti bűnben éli le az egész életét*; ezért nemcsak a választottak, de a meghívottak között sem szerepel, így Krisztus lehetővé teszi, hogy „vigasz-ágon” juthassanak mégis az üdvözülés lehetőségéhez. Kvázi: az igaz lelkeket begyűjtő Úr ott is - *a konkoly-táblán is!* - arathat, ahol pedig tiszta búzát nem is vetett...

Meghívó nélkül is lehetünk hát *kiválasztottak* - a Mennysországból!!!

Lehetséges, hogy ez az értelmezés (is) helytálló, lehet, hogy nem.

Minden esetre *ez az „eredeti bűn” teória* nekem erőltetettnek tűnik. Szerintem az igazságot ennél mélyebben kell keresni! Említettem volt, hogy az ember - *minden ember!* - Istentől kapott halhatatlan lélekkel rendelkezik, ami már önmagában egyfajta „belépőjegy” a Mennysországhoz. Viszont kénytelen vagyok megosztani az olvasóval bizonyos szorongásomat, ami voltaképpen hosszú évek óta nem hagy nyugodni. Semmi gondom azon emberi lényekkel, akik hosszabb-rövidebb életük során „önerőből” egy sor bűnt elkövetnek, majd még idejében megtérnek, s végül is - üdvözülnek. De mi lesz azokkal *a nem bizonyosan emberi lényekkel*, akik valami rettenetes-rejtélyes transzcendens, galaktikus, vagy genetikusan ősnál fogva lélekkel nem rendelkeznek (!) - *lélektelenek vagy lelketlenek* -, így azután lelkiismeret-furdalással sem, ami pedig a bűnbánat és a megtérés alapfeltétele lenne? Mi lesz a sorsa - az öröklét viszonylatában - azoknak a lelketlen bűnösöknek, akik ember-milliárdok nyomorúságáért, nemzetek kiirtásáért, vérfürdőkért, világháborúkért, ezer abortuszért felelősek? Vajh' mi lesz a sorsuk *a kis angyaloknak*, akik már a magzatkorban, vagy épp a megszületésüket követően elhaltak? Vajon meghívottak tekinthetők-e, akik *klónozás útján* születnek majd meg; rendelkeznek-e isteni eredetű lélekkel, s ha igen, akkor kiével? Súlyosabb kérdések ezek a számunkra, mint az eredeti bűn máig homályos egész mitológiája. S amikor az ember esetleg majdan képessé válik mesterséges intelligenciák, génmanipulált emberek, ember-állat illetve ember-gép hibridek (frankensteinek) sorozatgyártására; sőt, kiderül, hogy az ember más űrlényekkel kereszteződhet is - akkor válik igazán aktuálissá:

„Ott is aratok, ahol nem vetettem!”

A prófétikus magyarázat talán azért nem lehetett túl népszerű gazdag körökben már évtizedekkel ezelőtt sem, mert a földi társadalmi rendszer alapvető működési mechanizmusát feszegeti. Döbbenetes, felemelő érzés olvasni az Újszövetséget, Máté Evangéliumát, Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtti példabeszédét, amely lélegzet-elállító pontossággal jövendöli meg a mai politikai állapotokat; nem beszélve arról, hogy ugyanazokat a fogalmakat, összefüggéseket használja, amelyek a jelen életünket is meghatározzák. Ezek szerint *már akkor is* minden úgy volt, mint ma! Ráadásul Krisztus a retorikájában *a pamflet eszközét alkalmazza*, hiszen mondanivalójának éppen az a lényege, hogy a látszólag felmagasztalt „*úri viselkedést*” maró gúny tárgyává téve akarja pellengérré állítani. Miről van szó voltaképpen? (1) Az uraságot a profit motiválja. (2) Távollétében „intézőkre” bizza saját működő tőkét; abban a reményben, hogy azt megforgatva magasabb összegű profit keletkezik, mint az aktuális bankkamat. (3) Az ügyesebb két szolga (ügyvezető?) esetében a tervei valóra válnak; feldicséri őket, s a megnövekedett vagyonát újra kihelyezi, rájuk bizza - új profitot remélve. (4) Az „ügyetlen” szolga - rádöbbenve a tőke, *a pénzt szülő pénz* marxi természetére - megrémül attól, hogy az ura „*ott is gyűjt, ahol nem szórt*”, mit szépítsük a dolgot: a mások befektetéseinek a profitját is összeszedi! Úgy dönt, hogy ebben a virsajtban nem kíván részt venni, és inkább elássa az egy talentumot, majd hiánytalanul visszaadja hazatért urának. (5) Az úr éktelen haragra gerjed, hiszen „gátlásos” szolgája miatt elesett a kamattól is! (A pénzváltó itt a bank, a bankár megtettesítője.) Elkergeti szolgáját. (6) Úgy rendelkezik, hogy az egy talentum is azt gazdagítsa, aki a profit maximumát érte el, és akinél a tőke a legnagyobb összegűre növekedett. (7) A haszontalan szolgát

„a külső sötétségbe” vetteti, vagyis kirekesztik a kapitalizmus világából, mert hiszen mindez **ebben a való világban** történik!

Krisztus jövendölése íme, megvalósult!

Minden pótlólagos befektetés újabb hozama is „a bővelkedőkhöz” folyik be, az egész világot a kamatszédési szisztéma mozgatja és igazgatja; és aki nem kíván részt venni ebben az ördögi körforgásban, az élet perifériájára szorul, sír, s a fogát csikorgatja.

Ne felejtjük: mindez *nem Krisztus országában*, csak itt a Földön történik!

A példabeszédi magyarázat - amilyen céllal egy példabeszédet érdemes elmondani! - pedig a következő. Sokan vannak a meghívottak, és kevesen a választottak. Nagyon kevesen! Mert ahhoz, hogy egy keresztény elérje az örök üdvösséget, nem elég „jónak lenni”, nem elég kerülni a kísértést, a bűnhöz vezető utat, - nem elég „szalonkereszténynek” lenni, nem elég jónak látszani: *igazán jónak is kell lenni!* Az üdvösséghez nem elég, ha az ember „nem vétkezik”, nem csinál semmi rosszat, nem követ el nagyobb (pl. halálos) bűnököt, - ez még mind nem elég! Sőt, még az sem elég, ha valaki nemcsak, hogy „nem vétkezik”, de élete során sok jót is cselekszik. És most érthetjük csak meg igazán, miért rendelte Krisztus, hogy ne csak a felebarátainkat, *hanem ellenségeinket is* szeressük! Azért, mert *csak a választottak Mennysországba kerülése nem elégséges* Krisztus végtelen szeretetének a kitöltéséhez. Az Ő örömehez, a Teremtés nagy művének méltó befejezéséhez az is szükséges, hogy „*konkoly is*” üdvözülhessen! Aki Istentől talantumot kapott, annak a kutya kötelessége azt beteljesíteni, megsokszorozni a lelki tökéjét, *a szeretetet*, mint tette azt az evilági tőkés a pénzt szülő pénztökéjével! Különbösen sírás, s fogak csikorgatása lesz!

Orbán Viktor - tudatosan vagy tudat alatt – *Jézus Krisztust idézte*, amikor egyszer ezt mondta: „**Mindenki hozzon magával még egy embert!**” Mert ez a feladatunk: megtéríteni, magunkkal húzni, vinni *még valakit* a Mennybe; olyasvalakit, akinek meghívója sem volt, nemhogy kiválasztott lett volna.

Egymagunkban nem győzhetünk; sem „a Mennyben”, sem itt a Földön.

7. Szeress, de sohase bízzál!

Az ember, mint társas lény, megszületésétől kezdve közösségben nő fel; ez a folyamat a szocializáció. A „beavatott” Rudyard Kipling egyik híres regényében, „**A dzsungel könyvé**”-ben láthatjuk, mivé is lesz **Maugli, a farkasok fia**, aki kényszerűségből az állatok között igyekszik emberré válni... De még **Tarzan, a majmok ura** - akit árvaságában majomszülők neveltek fel - is vágyik **Jane-re**, a természetes társára, hiszen az ember nem fejlődhet teljes értékű emberré, egy-szál magában az afrikai vadonban... Arra is van (legalább egy) szépséges mesénk; mi is történik az emberi társadalomból véglegesen kiszakított magányos férfival, aki egy „lakatlan” szigetre vetődik. **Robinson Crusoe** az egyedülléttől már majdnem „be is dilizik”, amikor végre összetalálkozik a benszülöttel, akit **Péntek** névre keresztel.

S jönnek aztán többen, mások is...

Bármily furcsa, s lényegében az emberiség, az emberi társadalom nagy tragédiája; de a közösség összetartó ereje csak csupa olyan, egyébként „irracionális” érzetre, érzületre épül, aminek nincsen kézzelfogható alapja. Az összetartozás érzése *a közösség területőrző (territórium, élettér, stb.), és egymást védő erejére, a közbiztonságra, a munkamegosztásra, a specializációra, a szokásokra, a rituáléra, a kultúrára; - az azonosságtudatra (identitás), a kölcsönös megbízhatóságra, a „tömegvonzásra”, a bizalomra és a szeretetre támaszkodik*: mindez a lényegét tekintve egyfajta szoros lelki kohézió.

Az embert jóleső, megnyugtató érzés keríti hatalmába, hogyha a dolgok megbízhatóan „mindig ugyanúgy” történnek; ennek a biztonságérzetnek „az oka” és a forrása a közösségi összetartozás. Ez a jó érzés a nemzetség, a törzs, **a család, a nemzet, a társadalom mindegyik tagját** megilleti, vagyis mindenki ugyanezt várhatja el minden társától, és a kollektíva egészétől is. Az összetartozás kötőereje kiküszöböli az egyén szempontjából a váratlan, kellemetlen meglepetéseket.

Az 1980-ban „a magányos merénylő”, **Marc Chapman** által a newyork-i otthona előtt 5 golyóval agyonlőtt **John Lennonnak** volt egy döbbenetes erejű, egoista, erősen impresszív hatású dala, amelynek a refrénje így szól: „**I**

just believe in me!”, vagyis: „**Csak önmagamban hiszek!**”. John Lennon tulajdonképpen „polgárpukkasztó módon” versszakonként felsorolja, *mi mindenben nem hisz*; azután menetrendszerű lelki pörölycsapásként jön a visszatérő, reszelős-rekedtes hangon előadott, kesernyésen önirónikus, de mélyen önimádó refrén... Nem hisz az emberiségben, a forradalomban, a kommunizmusban; nem hisz Hitlerben, a Kennedyekben; nem hisz a Beatlesben; nem hisz a Bibliában, **nem hisz Jézus Krisztusban sem**, csak saját magában... Gyermekkorunkból is tudjuk: a „*hinni*” és a „*bízni*” igék igen hasonló jelentést hordoznak: szinonimák. Ugyanakkor hinni mégis csak Istenben „szoktunk”; bízni viszont - egymásban... Kicsit hasonlít John Lennon istenkísértő és istenkáromló monológjának tartalmához *anyáink intelme*: „**Csakis önmagadban bízsz, Kisfiam!**”, ami „meg akarja szégyeníteni” Istent és embertársainkat egyaránt...
Lássuk, mi is az igazság *hit és bizalom* vonatkozásában!

Jézus Krisztus híres tanítása így szól: „**Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!**”, de a Szentírás kanonizált szövege nem tartalmazza a parancsolat fontos intelmet tartalmazó folytatását, amely az **apokrif Tamás evangéliumában** szerepel: „**De ne bizzál meg másban, csakis énbennem!**” Ezekkel a szavaival Jézus „éket vert” önmaga és minden más ember közé. Éket vert, mert élesen megkülönböztette magát embertársainktól azzal, hogy szeretni *őket is* kell, de bízni (hinni) nem lehet, és nem is szabad bennü(n)k, mert az ember esendő, és szigorú isteni mércével mérve sajnos megbízhatatlan.

Ámde e szavaival össze is kötötte magát a tömegekkel, a főpapság „ellenében”, akik „szívesen vindikálták” maguknak azt a jogot, hogy Krisztus „távollétében” kizárólagosan élvezzék az emberek feltétel nélküli bizalmát... Krisztus apokrif szavai egyértelműen kijelentik, hogy **az ember számára csakis egyetlen támpont létezik, az Ő személye, senki más**. Aki elővigyázatlanul, vagy tudva és akarva rábizza magát valamely másik embertársára; ne csodálkozzék, ha végül súlyos meglepetések érik! De Krisztus valami mást is a tudunkra akart adni; még akkor is, ha ez, a *bizalom isteni privilégiumára* vonatkozó kijelentése nem túl népszerű az evangéliumot magyarázó egyházfik körében... Nevezetesen azt, hogy legyen bármilyen erős is az ember összetartozás-érzése; az ember-ember kapcsolat mégsem lehet soha transzcendens léptékű, még a keresztyéneké sem. Az emberek alkothatnak elit-csoportokat, családot, társadalmat, réteget, zenekart, baráti kört, politikai tömegpártot, civil társaságot, polgári köröket, triumvirátust, részvénytársaságot, véd-és dacszövetséget, szektát, klubot, nemzetet, **vagy akár egyházat is**; létesíthetnek jó barátságot, szexuális kapcsolatot, üzleti megállapodást, vérszerződést; az emberek közötti kontaktus minden formája ideiglenes, optimális esetben is **legfeljebb a földi élet végéig** (a halálig) tarthat, ezért a jellemzője az esetlegesség, a labilitás és a megbízhatatlanság. Krisztus a szavaival jelezte, hogy fenntartja a jogát, miszerint **a halhatatlanságban minden ember személy szerint kizárólag Őhöz tartozik**; - vagyis **a hit és a bizalom személy szerint csakis Őt illetheti meg**. Ezért nyilvánvaló: óriási felelőtlenség (vakmerőség), ha valaki *teljes bizalommal* rábizza magát bármelyik embertársára vagy ha bármilyen földi kapcsolatában *transzcendenciára* törekszik.

Krisztus szavaiból mindez logikusan következik...

A **szavai nem a hitre, hanem a bizalomra** vonatkoztak. Noha a két szó kétségtelenül rokon értelmű; mégis megpróbálok közöttük finom distinkciót tenni, ami azonban nem olyan könnyű, mert *nyelvi és vallási szokások* is motiválják... Az 1990-es évek legelején - *mint privatizációs tanácsadó, projektvezető* - több nemzetközi tender, versenytárgyalást is vezettem; a legkülönbözőbb nemzetiségű és anyanyelvű tőkés befektetőkkal, angolul. Volt közöttük nagyon sok érdekes személyiség, de többnyire annyira zárkóztak voltak, hogy csak a remélt üzletre (és a saját üzleti titkaik megőrzésére) koncentráltak, - így a valódi egyéniségük rejtve maradt. A déli temperamentum azonban **legalább egy esetben mégis** feloldotta a gátlásokat. Egy trösztli vállalatot akartunk eladni, és a nemzetközi tenderre jelentkezett egy olasz pályázó is, 60 év körüli, jó humorú magányos milliárdos - **Alberto Vaghininek** hívták. Nem akarta elhinni, hogy az eladásra szánt magyar vállalat tartozása *csak annyi, amennyi a mérlegben szerepelt*, pedig én minden igyekezetemmel győzködtem őt. Még szókincsem legféltebb gyöngyszemeit is bevettem, de az sem használt. Egyszer csak a vita hevében azt találtam mondani neki: „**Believe me, Sir!**” - vagyis: *”Higgyen nekem, uram!”* Mire Vaghini így kérdezett vissza: „**Miért, netán Ön az Atyaúristen?!**”. Akkor értettem meg, mi a különbség a szinonimák között. A „hinni” igét *Istenre* (értsd: hinni - Istenben!) értelmezzük, s ne azt mondjuk embertársunknak, „*Higgy bennem!*”, hanem azt, hogy „**Trust me!**”, vagyis: „*Bizzál bennem!*”. S lám, Jézus Krisztus urunk még az egymásba vetett egyszerű (üzleti) bizalom lehetőségétől is „megfosztotta” az emberiséget! Legalább is minden embert óva intett ettől...

Megoldhatatlan dilemma ugyanakkor, hogy természetesen az emberek eme rövid földi életükben *valamennyien tartós kapcsolatra* igyekeznek szert tenni, ami a létbiztonságunk szerves része, alapja. Gondoljunk megint csak az üzleti kapcsolatokra! Közismert, hogy tökéletesen biztonságos szerződés nem létezik; hiába térnek ki az ügyes ügyvédek az összes lehetséges eshetőségre, hiába nézik át, és szignálják is, akár a leghíresebb sztárügyvédek a szerződés minden egyes oldalát; a be nem látható jövőben bármikor felmerülhet *nem várt, új körülmény*, amit a kontraktus szövege - vis major - figyelmen kívül hagyott! Mert bármilyen irománynál *sokkal többet ér* az ún.

„*gentlemen's agreement*”, az úriemberek egyetértő adott szava, megegyezése: akár írásba se foglalják... De gondolhatunk például a közúti közlekedés ún. „*bizalmi elvére*” is, aminek a lényege, hogy miközben szabályosan közlekedünk, bízunk kell abban (biztosak is vagyunk benne!), hogy a forgalom más résztvevői is betartják a szabályokat és nem okoznak zavart, fennakadást, vagy pláne balesetet. Könnyen beláthatjuk hát, hogy *a gentlemen's agreement és a bizalmi elv nélkül* megfeneklene az üzleti élet, és nyomban lehetetlenné válna a gépjármű-közlekedés is. Bízunk egymásban, egymás jó belátásában, még ha ez meglehetősen kockázatos is...

Az ember születésétől kezdve legerősebb ösztöne *a szocializáció: a valakihez, valahová tartozás olthatatlan vágya*. Attól leszünk személyiségek, hogy szilárd közösségben növekszünk fel. A homo sapiens évezredek át képes volt kvázi magányos vademberként is megélni az erdő, a vad természet, a sziklabarlangok mélyén; - bár már akkoriban is a horda közössége jelentette a legmegbízhatóbb oltalmat. Teste tetőtől-talpig bozontos szőrrel volt borítva, amely megvédte az időjárás viszontagságaitól. A civilizált ember képtelen lenne életben maradni az ipar, a technika és a tudomány vívmányai, a nagyváros kényelme és védelme, a temperált és kondicionált épületek biztonsága nélkül. Külön tanulmányt érdemelne, hogy vajon az ember védtelensége hívta-e életre a technikai fejlődést, vagy épp fordítva: a technika tette „kényelmessé”, kiszolgáltatottá, s korcsosította el az emberiséget...

Megdöbbenő nagy paradoxon, hogy Jézus Krisztus, aki az úgynevezett zsidó-keresztény vallás és kultúrkör, illetve ezen keresztül az egyetemes emberi történelem legmeghatározóbb személyisége volt; óva int, nehogy megbizzunk egymásban! Pedig *amióta világ a világ - a közösség emberformáló ereje, a munkamegosztás éppen hogy a kölcsönös bizalom elvén és napi gyakorlatán alapul!* Az emberek közötti „feltétlen bizalom” egyáltalában nem a hitet, Krisztus parancsának a betartását szolgálja, hanem sokkal inkább a fogyasztói társadalom önző érdekeit, a profit minden ésszerű határon túli növelését...

Ha jobban belegondolunk, a szótöbblől kiindulva egy sereg más szó is felépíthető, melyek egymásba fűzve a teljes életvitelünket meghatározzák, behálózják, tehát gyakorlatilag nélkülözhetetlenek!

Mikor reggel az álmunkból felkelünk, optimisták vagyunk, *bizakodóan* tekintünk az aznapi események elé. Ha épp megreggelizünk; csupa *megbízható* tejterméket, vagy húsárt fogyasztunk: mert vakon *megbízunk* embertársaink munkájának jó minőségében. Különösen fontos fogalmaink *a létbiztonság, a közbiztonság és a balesetbiztosítás!* Ezek nélkül a társadalmi létünk ellehetetlenülne. Igen fontos jogi fogalom *a megbízás*, amikor megbízunk valakit valamilyen munkával; - és *megbízunk benne*, hogy kifogástalanul el is fogja végezni. Előfordul, hogy valaki ún. „*bizalmi állást*” vállalhat; - aminek a lényegéhez tartozik, hogy akárki nem tölthetné be, csak az, aki az exkluzív feltételeknek megfelel. A letűnt kommunista rendszerben is különös hangsúlyt kapott *a bizalom* kérdése. *Bizalminak* hívták pl. a szakszervezetben azt a személyt, aki a bélyeget a tagkönyvünkbe ragasztotta.

Lényegesen komolyabb tartalmú szóösszetétel volt *a politikai megbízhatóság*, amit azon célból találtak ki, hogy a jól fizető és titoktartásra is kötelezett *bizalmi állásokat* a rendszer *megbízható híveinek* ítéleshessék oda. Nem véletlen, hogy a még enyhe minősítésű titkokat is „*szigorúan bizalmas*” jelzéssel illették.

Különös jelentésű összetett szavunk *a hitbizomány*; ami érezhetőleg valami olyan „mélységet” akar kifejezni, mely csak *a hit és a bizalom* egy szóba történő összekapcsolásával érhető el. Idézem: „*Valamely családon belül öröklődő, el nem idegeníthető és meg nem terhelhető tulajdon.*” (A meghatározást az Értelmező Kéziszótárból vettem; értelemszerűen elhagyva a ma már nem aktuális, archaikus jelentéstartalommal bíró szavakat.) Az embernek - szabad asszociációs alapon - például ilyesmik jutnak az eszébe: exkluzív politikai (párt)elit, kommunista véd- és dacsövetség (a hatalom hitbizománya), magyarországi gengszterváltás, állami privatizáció, „körkörös” bankkonszolidáció, „bankár-kormány”; - vagy pl. szabadkőműves összeesküvés, „fekete nemesség”, királyi dinasztikus vagyon, restaurált Nyugat-Római (Habsburg) Császárság, Európai Bizottság, Bush-adminisztráció, Don Corleone, a „Keresztapa” (Marlon Brando), stb. De szinte tökéletesen illik a hitbizomány szó *a Rothschild-bankház* szupranacionális családi vagyonára is, mely - mint ismeretes - jogilag nem tartozik az egyetemes részvénytulajdon, mint a legfőbb világkapitalista törvény hatálya alá...

Tehát mint említettem: a társadalmi életünk működésképtelen lenne *a bizalmi elv* kiterjedt alkalmazása nélkül. Miközben a harmadik évezred elején a legfejlettebb társadalmakban a nemzetközi tőke *maximális specializációra és koncentrációra* törekszik; - *a munka szervezethez, célszerűséghez és társadalmi hatékonyságához* viszont paradox módon összeomlott, atomizált alkotórészeire esett szét.

A termelés végcélja ma egyedül a profit növelése. Óriási ellentmondás, hogy miközben a társadalmi termelés mennyisége minden képzeletet felülmúl, a vadonatúj, elektronizált-digitalizált technológiák már tökéletes

minőségben ontják a legcsodálatosabb technikai újdonságokat; addig a világpénz össz mennyisége, sőt, a világmakulátó bankjegykibocsátás monopóliuma egyre kevesebb személy kizárólagos magántulajdona. Miközben tisztességes termelő munkára a bankok már nem adnak hitelt - a mezőgazdaságból, vagy az iparból már megélni sem lehet, nemhogy még a tőke kamatait is kitermelni; addig *a fiktív pénz derivatív tőzsde-tranzakcióiból „digitális pillanatok alatt” mesés-új vagyonok* születnek, és tűnnek el egy másik pillanatban, mint kamatrabszolga-országok komplett vagyonának exkluzív vételárai...

A bróker legfőbb eszköze, fegyvere *a rádiótelefon*; életvitele, céljai mindentől távol esnek, ami természetes és emberi. A célszerű emberi tevékenység végleg értelmét veszítette, a helyét *a mindenáron pénzkeresés „racionalitása”* vette át; és *hogya az embert a munka tette emberré, hát a pénz az, amitől újra vérengző vadállattá vált...*

„Ember, küzdj és bizva bízzál!” - írta a beavatott Madách Imre, és szó szerint ebből lett az *„Ember Tragédiája”*. Mert a bizalmat sajnos egymásra pazaroltuk! Jézus Krisztus tanítása előírja a kívánatos viszonyunkat egymáshoz, és Istenhez. A kulcsszavai pedig: *a szeretet és a bizalom*. Isten minden másnál jobban szeret minket, *mint a saját képére és hasonlatosságára alkotott „lelkes”* teremtményeit. A parancsolatok szerint nekünk is szeretnünk kell felebarátainkat, mint önmagunkat; beleértve ellenségeinket is. Jót kell akarnunk, s szeretnünk kell azt is, aki minket engesztelhetetlenül gyűlöl. Istenet *tisztelnünk és szeretnünk* kell, mint mennyei Atyánkat, ám az iránta táplált érzelmeink lényegét mégis inkább *a hit és a bizalom* fejezi ki.

És ebben rejlik az alapvető különbség!

John Lennon, a XX. század talán legnagyobb beavatott anarchista azt hitte, hogy *„a csodabogarak népszerűbbek Jézus Krisztusnál”*. Azt hitte magáról, hogy mint afféle angolszász megváltó, különb mindenkinél. Kétségtelenül „próféta” volt: jó hangos, de hamis. Megrázó szépséggel énekelte el a liberális-individualista (egoista) forradalmár dalát, a magyarázatra már nem is szoruló refrént: *„I just believe in me...!”* És nem véletlen, hogy az önhitt, önimádó önbizalmú ember nem juthat el az Istenhez: soha nem üdvözülhet. Mert Isten fölébe helyezi önmagát!

Szeresd felebarátodat, mint önmagadat, tanítja Krisztus, de *hittel és bizalommal kizárólag Istenhez* fordulhatunk, mert a hitre és bizalomra egyedül az egy, örök Isten méltó. Az emberek, a barátaink és az ellenségeink, beleértve önmagunkat is; mind gyarlók, esendők, bűnre hajlók, földhöz ragadtak, vagyis eredendően „megbízhatatlanok”. Szeretnünk kell a gyarló és esendő embertársainkat, *de hinnünk és bízunk nem szabad senkiben, csak Istenben*.

Mindezen megszívlelendő igazságok rámutatnak, hogy merőben *más viszony* fűz bennünket egymáshoz, mint mindannyiunkat külön-külön a teremtő Istenhez.

Mert az emberek testvéreink, Isten pedig az Atyánk!

Lényegileg *istenkáromlást* követ el, aki a másik emberben hisz és bíz, hiszen isteni tulajdonsággal, jogosítvánnyal, privilégiummal ruházza fel embertársát. *A kevelység bűnébe* esik pedig az (is), aki önmagában hisz és bíz, mert így önmagát ruházza fel az említett isteni tulajdonságokkal. Bármilyen szomorú is - nem bízhatunk meg egymásban! Az üdvözülésért folytatott küzdelem nem verseny, így nem is irányul semmilyen képzeletbeli versenytárs ellen (bárki, mindenki üdvözülhet, és senki sem a másik/mások kárára!), azonban mégis csak abszolút egyszemélyes, magányos igyekezet. Szerethetjük egymást, segíthetjük egymást, ám *az üdvözülés sikere, vagy a kárhozat kudarca minden esetben az egyén, egyetlen ember személyes, magányos életműve*.

Széna vagy szalma; tetteinkért és a következményekért egyedül magunk vagyunk felelősek! Kárhozatunkért senki mást nem kárhoztathatunk... Szeretnünk kell egymást, de *a hit és a bizalom* ereje kizárólag az Istené. Hisszük, hogy van, és bízunk a szeretetében, amely végül üdvözít. De *az üdvösség mégsem holmi hitbizomány, amire bárki jogot formálhat*.

Senkinek nincs megígérve sem a holnap, sem pedig lelkének üdvössége.

Az ember *gondolatai, szándékai, érdekei, akarata, beszéde és cselekedetei* soha nincsenek egymással szigorú összhangban. A többség vizet prédikál és bort iszik. Még az alapfogalmak jelentésében is ritka az egyetértés; a szavak pedig százféleképpen értelmezhetők. Az emberi beszéd a valódi gondolatok szisztematikus elkendőzését (is) szolgálja. A sok évezredek konvenciók fokozatos kifinomulása sem csak kikristályosodás; a rafináltság fejlődése *feloldotta és szétkente* a kulcsszavak jelentőségét is...

Isten egykor a Mindenhatót, a Teremtőt, az Atyát, a Megváltót személyesítette meg. Mára afféle egyezményes szellemi szimbólummá vált, amelyet mindenkinek el kell fogadnia, csak hogy a zsidó-keresztény kultúrkör

tagjának tekinthesse magát. Döbbenetes, hogy egyes „keresztény” könyves-polcokon milyen békésen megfér egymás mellett *a Biblia, és a Francia Forradalom története - színes képekben...*

A lélek fogalma korábban a megfoghatatlan szellemi létezőt jelölte; ma *rémés thriller, horrorok, és farizeus kufárok által vezényelt pszichodramák perverz főszereplője*, az ember-állat belső működési algoritmus, és nem több...

Az élet valamikor még *az édes napfény, a kék ég, a kristálytiszt levegő és víz, a gyötrelmes és gyönyörűsége sokasodás, a zöldellő fű, a halk sóhaj, valamint a harsogó kacagás* gyűjtőfogalma volt; ma csupán azt jelenti: ma sem haltunk meg meg...

A haza azelőtt a szentséges-szép, soha el nem hagyható és meg nem is tagadható szülőotthonunkat jelentette: *azt a földet, ahol őseink éltek-haltak, és amely végül majd mindannyiunkat ápol és eltakar*. A szent haza fogalma a szótárunkból végleg kitörlődött, mert a globalizátor urak így rendelték; a földünk meg szupranacionális feudum – „mobil tőkeelem” - lett az Európai Unióban. A magyar gazda oda csak „világpolgár” földönfutónak kellett.

A haladás egykor még a társadalmi fejlődés keserűes fikciója - misztériuma, reménye és illúziója - volt; mára már minden vélt és valós jelentése elpárolgott.

A remény, a komplementer -, mely *a sajnálatos valóság* képét kerekítette szelíd gömbölyűre, hogy mégse törődjünk bele annyira könnyedén az úgymond megváltoztathatatlanba. A remény elveszett, elolvadt: a való világban már nem maradt többé létjogosultsága.

Az igazság, nagyon régen, valami olyasmire emlékeztetett minket, amit ugyan mindig lábbal tipornak, végül azonban mégis győzedelmeskedik. Ám szótlanul hátat fordítanak ma annak, aki *akár csak az igazság említésére is* vetemedik...!

A szeretet azelőtt a legfőbb összetartó erő volt, a családok és az érdekmentes - valaha voltak ilyenek! - közösségek legtisztább kohéziója. Ma már csak misztikus jelentéstartalmú, keserves szimbólum, eredeti megfejtése valahol elveszett, vagy elveszni látszik...

Hol rontottuk el? A magyar - *minden ősi, ösztönös „kereszténysége” ellenére!* - rendkívül naiv, hiszékeny nép; könnyen megbízik másokban... Túlságosan hittünk nyomorúságosan földhöz ragadt, evilági dolgokban, megbíztunk *hiteltelen-hamis paternalisztikus személyiségekben*, amelyek-akik rendre csak csalódást okoztak: megmérték, és könnyűnek találtattak. Nem lett volna szabad hinnünk-bíznunk sem a kollektívizmusban, sem a rendszerváltásban; sem a jobb, sem a baloldali mammon-imádókban! Minden eddigi vezetőnk *a magyar hiszékenységet* lovagolta meg, hogy mániákusan hisszük a világ és a sorsunk jobbra fordulását, pedig **a létező legnagyobb hazugság a közjó spontán, „szabad verseny” kialakulásának az ígérete!** Ameddig a tömegek, a nép szinte extatikusán éheznek a jólétre, addig mindig elég lesz újra és újra csak ígérni, vagy „végszükség esetén” bekapcsolni néhány újabb digitális tévécsatornát...

Emlékezzünk a klasszikus paradoxonra: **„Minden görög hazudik - mondta a görög...”!**

Az antik bölcsesség *ma is* könyörtelenül érvényesül. Ne bízzunk, ne higgyünk a nagypolitikában, a mindig újabb hazug ígérekeltette illúziókban, **hogy holnap majd minden jobb lesz** -, a politika a hatalom, a titkos paktumok és a hazugság művészete, épp ezért nem arról szól, hogy a mi kis életünk hogyan lehetne jobb, hanem arról, miként tudnak régi-új trükkökkel folyamatosan becsapni, elárulni mindannyiunkat, és holtig uralkodni rajtunk. Ráadásul **mostmár globálisan is minden egyre rosszabb lesz**, mert a pénzelvű, szabados „világ-demokrácia” összeomlását éljük: a kollapszus felgyorsult. A **globális fekete lyuk, a világpénz hamis rendje** kifordította sarkából, igaz valójából a társadalmat, és szétmarja, cseppfolyóssá oldja élő szövetét; - a porrá zúzott értékeket pedig, *mint gigantikus porszívó szívja-emészt fel a parazita-habzsoló globális világ-elit...*

Ez a világ *már nem az a világ*, amely egyszer nagyhirtelen majdcsak megjavul!

Uraink úgy tesznek, mintha Jézus Krisztus nevében uralkodnának rajtunk.

Maguk nem hisznek benne, de nekünk, alattvalóknak jóságosan elnézik.

Ebből, *a nekik legjobbjából* akarják kirekeszteni a Megváltót...

Mi, egyszerű szegény emberek, csak az Isten és az Ember Fiában bízhatunk.

Az Ő országa, a Mennyország - hál' Istennek! - *nem erről a világról* való.

Ember, küzdj, és bízva bízáll! - ám ne a hatalom, a gazdagság, vagy önmagad véges erejében, hanem Isten kegyelméből, lelked üdvösségében!

8. A meg nem alkuvók hite

Most a „szalon-keresztényekről” fogok írni, azokról, akik a saját bevallásuk szerint „*hisznek ugyan, de nem annyira*”...

Hányatott életemben tucatnyi ilyen jó barátom volt - *már középkorúként kötöttem a legjelentősebb új barátságaimat, de velük kapcsolatosan értek a legnagyobb csalódások is* -; azt mondták nekem, hogy ők hívő keresztények, akként nevelik a gyermekeiket is, buzgón megtartják-megülik az összes fontos keresztény ünnepet, ám a templomba *istentiszteletre* rendszeresen nem járnak. Rajtuk kívül is sok köztiszteletnek örvendő, közismert keresztény férfúró tudok, aki modern korunk kortévesztő státusz-szimbólumaként önmagáról „elengedhetetlen” image módjára terjeszti és ápolja „hívő keresztény vagy keresztényen” - kinek-kinek tetszése szerint - meggyőződését, ami többnyire csak selfmade *jó hírnévként terjesztett* hamis látszat...

Nem nagyon értem ezeket az embereket! Miféle ember az, aki belül egy cseppet sem hívő, mégis fontos a számára a hit mimelése? Hol van az a törvény, jogszabály, szokásjog, erkölcs vagy csak pusztá beidegződés is, amely előírná a keresztény hit társadalmi mimikrijét? Miért szükséges *a hátsó szándékok* Krisztus nevével való leplezése?

A bűnös szégyenkezik, ezért belső kényszerből Krisztussal álcázza magát?

Gyakran szoktuk mondogatni: „*A pokol felé vezető út csupa jó szándékkal van kikövezve.*” Nem csak a pokol felé vezető... Súlyos tévedés kvázi mechanikusan értelmezni Jézus szeretettörvényét; *sohasem hirdette a mindenáron való békét, megbékélést vagy a kiegyezést „az ördöggel*”. Ellenkezőleg: az abszolút igazság „szószólójaként”, annak keresése, képviselése és érvényesítése a legteljesebb férfiküldetés, feladat és megpróbáltatás volt, *ami az Isten és az Ember Fiára várt*, és amelyet be is teljesítve elvette a világ bűneit! „*Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a Földre, hogy békét hozzak. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem, hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert atyjával, a leányt anyjával és a menyét anyósával. Saját háza népe lesz az ember ellensége. Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki föl nem veszi keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt.*” (Mt. 10, 34-39.)

Természetesen senki nem várhatja el a felebarátjától, a másik embertől, hogy az élet minden kritikus helyzetében „rácáfoljon” vagy „rálícitáljon” pl. *Szent Péterre, a Kősziklára, az első pápára*, aki (mint tudjuk) halász volt, majd Krisztus első tanítványa (később apostola) lett, s legvégül osztozott mestere sorsában - *őt fejjel lefelé feszítették keresztre a rómaiak* -; ámde a kritikus helyzetben: *háromszor tagadta meg a Mestert, mielőtt a kakas kukorékkolt...*

Az áruló Júdás - miután a főpapoktól már megkapta a 30 ezüstpénzt – „jelleme” összeomlott; nem tudta a bűnét megbánni és feldolgozni, ezért felkötötte magát: öngyilkos lett. Júdás nyilván kárhozatra jutott, *Péternek azonban* Krisztus megbocsátott, maga mellé emelte, és a földi helytartójává tette... Mert *a Kősziklával még terveit voltak* - reá építette a keresztény római katolikus anyaszentegyházat -; így megerősítette Pétert, aki *megbánva bűnét* szintén teljesíthette földi küldetését, amelyet kiszabott rá az Úr...

Ismétlem: senki emberfiától nem várhatjuk el, hogy *szintén világmegváltó terveit, jellemvonásait* legyenek; s még azt sem (!), hogy Szent Péter - vagy akár a többi apostol - nyomdokaiba lépjen. A világ nagyjából istentagadókkal, hitetlenekkel és látszat-keresztényekkel van tele, - nem beszélve azokról a milliárdokról, akik *keresztény szemszögből* tévelygőknek tekinthetők...

De más *az embernek a másik ember iránti elvárása*, és megint más, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia - a Világ Ura - mit vár el földi követőitől, a keresztényektől! Például azt, hogy ismerjük fel az igazságot, terjesszük el minél szélesebb körben, cselekedjünk az igazság szerint, minden kritikus helyzetben! Mert Jézus Krisztus az abszolút igazság, a földreszállt IGE!

A mai hamis, ál-liberális próféták egészen másként, *nagyon furcsán* fogják fel az emberi történelmet. A történelmi események különböző „olvasatait” *narrációknak (elbeszéléseknek)* nevezik; azt állítják, hogy minden olvasat kvázi egyenértékű, vagyis hogy csak részigazságok vannak, „abszolút” igazság márpedig nincsen... A keresztény ember - többek között - arról is ismerszik meg, hogy nem az eltérő narrációk részigazságában, hanem az abszolút igazságban, Krisztusban hisz. Így a keresztény nem köt elvtelen kompromisszumokat, nem minden-

áron a „békét” keresi, hanem az igazságot; mert tudja: csak az nyújthat valódi megnyugvást. A keresztény kritikus helyzetben *még akkor is* kimondja a kendőzetlen igazat, ha ez minimum kényelmetlen, maximum pedig kirekesztés, vagy guillotine járhat érte. A keresztény nem földi, hanem égi karriert remél, ezért a tehetségét és a becsületét nem váltja multinacionális aprópénzre...

Olvassuk együtt egy kicsit *Máté Evangéliumát (Mt.10)*, három tételben:

„Az üldözések megjövendölése.

Úgy küldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és ártatlanok, mint a galambok. Legyetek óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróság elé állítanak és a zsinagógáikban megostoroznak titeket. Miattam helytartók és királyok elé is hurcolnak, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt. Mikor majd bíróság elé állítanak, ne töprengjete, hogyan és mit is mondjatok. Abban az órában majd megtudjátok, mit szóljatok. Hiszen nem ti beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól belőletek. Halálra adja majd testvér a testvérét, és apa a fiát. A gyermek szülei ellen támad, és megöleti őket. Miattam mindenki meggyűlöl titeket, de aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözü. Mikor pedig majd egyik városban üldöznek, meneküljete a másikba. Bizony mondom nektek, nem járjátok végig Izrael városait, amíg el nem jön az Emberfia.”

Meggyőződésem, hogy Krisztus példabeszédei nem „nosztalgikus” zsolozsmázásra valók, hanem arra, hogy kiolvassuk belőlük: mit kell tennünk egy mai kritikus helyzetben. Attól örökérvényűek, hogy minden kor embere kihallhatja belőlük az aktuális útmutatást. Ennek az az egyszerű magyarázata, hogy Krisztus *bármely konkrét kritikus helyzetben alkalmazandó és alkalmazható* magatartás-mintákat ad, az örök, élő égi igazság (ismerete) birtokában. Ezért most *gyarló emberi magyarázatokat* próbálok adni Jézus szent szavaihoz, mert hiszem, hogy azokat bármely korban esedékes okulásunkra mondta és hogy azok *bárki számára* érthetők, aki tiszta szívvel közelít Krisztushoz...

- Apostolait *ártatlan juhokként* beküldte az *ordas farkasok* közé. Tudta hát, és előre számolt is azzal, hogy az igazság hívei (is) áldozati bárányok lesznek. A búza és a konkoly *csak próbatétel révén* választható külön.
- Kérte is a híveit, legyenek *okos kígyók*, meg *ártatlan galambok* - egyidejűleg. Legyenek óvatosak az átlagemberekkel szemben, akik nem az igazság bajnokai, s gyávaságukban elárulják, feladják majd őket.
- Tisztában volt minden ember (beleértve a tisztákat is) gyarlóságával és tudta, hogy a megszorított, megalázott, megkínzott ember tanácstalan, kicsinyhitű; sőt majd meg is török. Ezért hát biztosította apostolait, hogy a kritikus pillanatban Atyáik Lelke, *vagyis Isten* (igazsága) szól majd belőlük.
- Tudta azt is - *és ez talán számunkra a legdöbbenetesebb tény!* -, hogy *ember embernek farkasa* (lesz/lett), aki vad és vak gyűlöletében a saját véreit is megöleti, ha ezen múlik, hogy mentse az irháját. Csak az üdvözülhet, aki elfogadja Krisztus megváltó áldozatát; viszont vállalja Óerte az üldöztetéseket és a gyűlölködést, ami Krisztus, az abszolút igazság követőinek a sorsa. Az állhatatosokért, *akik városról városra menekülnek*; eljön majd az Emberfia...

Kérdezem: *nem ez folyik-e ma is, magyar és globális szinten egyaránt?!*

„Bátorság üldözés idején. Nem külön a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Elégedjék meg a tanítvány, ha olyan lesz, mint mestere és a szolga, ha olyan, mint ura. Ha a családátját Belzebubnak csúfolják, mennyivel inkább a háza népét? Ne féljete tőlük! Semmi nem marad elrejtve, mi ki ne derülne, sem eltitkolva, mi ki ne tudódnék. Amit sötétben mondok nektek, mondjátok el fényes nappal, és amit fülbe súgva hallotok, hirdesséte a háztetőről. Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a lelket, meg a testet is pokolba taszíthatja. Két verebet ugye egy fillérért adnak? De Atyátok nélkül egy sem esik a földre. Nektek viszont minden szál hajatok számon van tartva. Ne féljete tehát! Sokkal többet érte ti a verebknél. Mindazt tehát, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom a mennyei Atyám előtt. De aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

A példabeszéd értünk szól:

- **Tanítvány és mester egyek**, miként az úr is az ő háza népével.
- Ha az Urat keresztre feszítik, *ugyanaz történik majd* minden kereszténnyel.
- Legyünk nyugodtak, végül majd *minden titokról le hull a lepel*.
- Ne féljünk, *hirdessük nyíltan az igazságot*, a Megváltó igazságát.
- Félni nem a gyilkosoktól, hanem *a lélek-elcsábító kísértéstől* kell.
- Krisztus a követőit, *Isten a híveit éberem őrzí*, és nem veszíti szem elől.
- Aki részt vállal Krisztus küldetésében és *bátran megvallja őt: üdvözü*.

■ Aki hitet színlel, de *a krízisben megtagadja Krisztust: elkárhozik.*

Kérdezem: *nem ez az „örök” harc folyik-e mindmáig; az emberi lelkekért?!*

Még egyszer, egy másik megközelítésben:

„Jézussal vagy Jézus ellen. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a Földre, hogy békét hozzak. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem, hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert az atyjával, a leányt az anyjával, és a menyét az anyósával. A saját házanépe lesz az ember ellensége. Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki föl nem veszi keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt; de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt. Aki tüteket befogad, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem. Aki prófétát fogad be azért, mert próféta: a próféta jutalmát kapja. Aki igaz embert fogad be azért, mert igaz ember, az igaznak jutalmában részesül. Aki pedig csak egy pohár friss vizet ad is inni, egynek a legkisebbek közül - mert az én tanítványom -: bizony mondom nektek: nem marad el a jutalma.”

Krisztus világosan megmondja: ahhoz, hogy az Isten bárányaként magára vehesse a világ bűneit, hogy megválthassa bűneitől az esendő embert, ***előbb meg kell határoznia a bűnt, el kell határolódnia tőle, szembe kell állítania egymással az ártatlanokat és a bűnösöket, a követőit és a megtagadóit; - még akkor is, ha ezzel „békétlenséget szít”, akár a „háza-népben”, a családtagok között is.*** Az igazság kimondása, felvállalása és követése nélkül, a bűn felismerése, megvallása és megbánása nélkül nincs bűnbocsánat, megváltás és üdvözülés. A halhatatlan lelkünk csakis úgy nyerheti el az örök világosságot (a boldogságot), ha teljes és tiszta szívünkben Jézus Krisztus mellé állunk, nyilvánosan megvalljuk Benne a hitünket, vállaljuk az Ő szenvedéseit: vagyis kiállunk az abszolút igazság mellett, bármilyen kritikus helyzetben. Aki a krízisben *az Istennel egy* halhatatlan lelkére hallgat: a bajban megkérdezi a lelkiismeretét, és az Atya hangja megmondja, hogyan is döntsön. Az igazság jelentős sorskérdéseiben ***az igazi keresztény nem köthet „csak a békesség kedvéért” elvtelen kompromisszumokat (paktumokat), hiszen „a saját keresztünk fölvétele” a saját harcaink megvívásával egyenlő.*** A béke mintegy önmagáért - nem krisztusi kategória; sokkal inkább olyan elvtelen politikuskok taktikázgatása, akiknek az igazság nem jelent semmit.

Krisztus nem békét hozott a világra; ***hanem kardot, a szeretet kardját - a bűn gyökeres kiirtására.*** Hogy a tiszta bűzát elválassa a konkolytól...

Az igaz keresztényt arról ismerni meg, hogy *a világ minden erői* üldözik; - mert ma is ***az egész világ, a hatalom Krisztus ellen dolgozik.*** A gonoszság legújabb trükkje - Lucifer és Belzebub a legnagyobb színész! -, amikor is a Krisztust és a keresztényeket hivatalból üldözők ***egyszerre jámbor, konzolidált, ájtatos hívő ábrázatot, keresztény álruhát öltenek;*** meglátogatják Rómában a pápát, vagy a békejobb újabb bűvészmutatványaként *egy oltárnál „mutatnak be”* áldozatot..., vagy veszik magukhoz tisztátalan, álszent lélekkel az úrvacsorát. Az igaz keresztény nem áll sem a jobb, sem a baloldalon; hanem csak mindig a nélkülözők, a szegények, a szenvedők és az üldözöttek oldalán.

Az igazi keresztényt még az is jellemzi, hogy nem vállal fel - pogány kevélységből - isteni jogositványokat, privilégiumokat. A keresztény szelíden vállalja önmaga gyarlóságát, esendőségét; sohasem gyűlölködik, de a megbocsátást Istenre bízta. A valódi keresztény Krisztus igazát hirdeti, ezért egyre mélyebbre alázzák.

Ám mint Jézus Krisztus mondta: ***„Akit megaláznak, az felmagasztaltatik.”***

9. A megkísértés lélektana

Mint közismert, *Jézus Krisztus* volt az első, s mindmáig az egyetlen szavahihető szociáldemokrata; tekintve, hogy 'komolyan gondolta' a szegények támogatását...

Naponta idézzük például azt a mondását, miszerint *könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdag embernek bejutnia a Mennyországba.*

Noha teljes értékű ember is volt (nem 'csak' Isten fia!); nem tartotta sokra a földi gazdagságot, visszatérően figyelmeztette a gazdagokat: jobban teszik, ha minden vagyonukat szétosztják a szegények között.

A Sátán mégis megpróbálta megkísérteni, noha tudta, semmi esélye nincsen.

„Jézus megkísértése. Jézus a Szentlélekkel eltelve visszatért a Jordántól. A Lélek a pusztába vitte negyven napra. Ott megkísértette az ördög. Azokban a napokban semmit sem evett, de mihelyt (értsd: a böjt napjai) elmúltak, megéhezett. Az ördög így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré!” Jézus azt felelte: „Nem csak kenyérral él az ember, hanem az Istennek minden igéjével.” Ezután felvitte őt az ördög egy magasabb hegyre. Szempillantás alatt megmutatta neki a világ minden országát. „Minden hatalmat és dicsőséget neked adok - mondta -, mert én kaptam meg, és annak adom, akinek akarom. Ha imádsz engem, minden a tiéd lesz.” De Jézus elutasította: „Írva van: Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!” Végül az ördög Jeruzsálembe vitte őt, és a templomépület párkányára állította: „Ha Isten Fia vagy - mondta -, vedd le magadat! Írva van: Angyalainak parancsolt felőled, hogy oltalmazzanak. Tenyerükön fognak hordozni téged, hogy kőbe ne üssed a lábadat.” Ám Jézus így válaszolt: „Az is írva van: ne kísértsd Uradat, Istenedet.” Mikor ezek a kísértések véget értek, egy időre elhagyta őt az ördög.” (Lk. 4,1-13)

Nézzük meg tételesen; mik is voltak az ördög kísértései?

- Az éhező változtassa a követ kenyérré, vagyis teremtsen ételmet a semmiből.
- A „világ fejedelme” azzal is megkísértette, hogy felajánlotta a világhatalmat.
- Isten helyett az Ördög imádatát kérte; cserébe a világ javainak birtoklásáért.
- Repülésre csábította, hogy levitációs képessége önhitté, sebezhetővé tegye.

Bármilyen hihetetlen; ezek a kísértések *mai modern korunkban* - nevezzük bár a New Age, a sátánizmus korának avagy „tudásalapú társadalomnak”, vagy akár az Antikrisztus, *a Fenevad korszakának* - ugyanebben az összeállításban, ugyanígy léteznek; vagyis semmi új nincs a nap alatt! Az ember *a liberális demokrácia és a technikai civilizáció csúcán* fokozottan hajlamos arra, hogy mindenható isteni lénynek képzelje magát; olyannak, aki bármit képes megtenni, tökéletesen „uralja az anyagi és a szellemi világot”, olyannyira, hogy Istenre többé nincs is szüksége! A legújabb ezoterikus vallások *különös módon* jelenítik meg a fenti kísértéseket, és persze egészen másfajta válaszokat adnak ezekre a kísértésekre, mint azt Jézus tette, amikor *Isten igéjére, parancsolatára* intette az ördögöt, miszerint *imádni és szolgálni csak Istent szabad*; „más urat” vagy bálványt tilos. Ezek a kis szekták szinte „sportot űznek” az ember kísértéséből, hogy átvezessék az ördög táborába!

Az Isten-ember azért jött a Földre, hogy *isteni áldozatként* végigszenvedje ugyanazt a földi életet, amit mi élünk, és végül keresztthalált haljon bűneink megváltására. Vagyishogy „*orcájának veritékével keresse meg a mindennapi betevő falatját*”, - s a legkevésbé sem azért, hogy valós csodatévő képességeit nekünk fitogtassa; elkerülve ezzel például az éhezés keserveit. Az a fajta „bohóckodás”, amelyik *mindig az élet napos oldalát választja a nehézségek, a problémák legyőzése helyett* - inkább a sátánfiakra, az ördögre jellemző. Erre akarta az ördög rávenni Jézust; hogy viselkedjék úgy, mint egy komolytalan lélek, aki virtuózként zsonglőrködik a természet erőivel - kijátszva Isten parancsolatait.

Jézus persze egy pillanat alatt *kenyérré változtathatta volna a követ*; ám akkor méltatlanná vált volna isteni küldetésére; arra, hogy valódi emberként éhezzen és szenvedjen, nélkülözve éljen, és kísértések és kétségek között vergődve - „*Atyám, mért hagytál el engemet!*” - haljon meg a keresztfán. Jézus emberként igyekezett megélni emberi élete minden percét, és *mint Isten Fia* egy cseppet sem próbálta könnyíteni véres és verejtékes misszióját: cseppenként itta ki a teli méregpoharat.

Tudnunk kell, hogy „csodák” - igenis vannak. Tekintettel arra, hogy Istennek nem kell naponta bizonygatnia nekünk a létezését - nem szorul erre rá! -, felmerülhet bennünk az alapos gyanú, hogy a „hétköznapi csodákat” *nem mindig, és nem is bizonyosan* Isten, hanem esetleg „másvalaki” cselekszi. Köznapi nyelven szólva a természet törvényei „kijátszhatók”, viszonylag tág tere van a sarlatánságnak, sőt, mivel *a természet legmagasabb rendű törvénye a természetfölötti*; a valós világ valójában épp a csodákra épül. Ha megértjük, hogy az anyagi világ működése önmagában valóságos csoda - *a mikrovilágban a részecskék megfoghatatlanul elillannak, a legtávolabbi galaxisokat még rádiótávcsöveinkkel sem érhetjük el* -, akkor nem csodálkozhatunk

azon, ha időnként „avatatlanok” is felismernek egyet-egyet (a vak tyúk is talál szemet) isteni jóváhagyás nélkül, vagy kifejezetten *a sötétség fejedelme, a Sátán* sugallatára...

Ha valaki a nyomára bukkan, hogy egy parányi üzemből - amelyik *sem gabonát, sem halat termelő gazdaságokkal nem áll üzleti kapcsolatban* - valósággal dől ki **a frissen sült kenyér, s a ropogós sültihal**; éljen a gyanúval: „manna-gyára” lelt, mely a legritkább esetben az Úr evilági leányvállalata. Ugyanennek mintájára: ha valaki oly bankot talál, amelyik *az eredeti pénztőke-tulajdonának a sokszorosát kölcsönzi ki az arra rászorulóknak, uzsorakamatra, s még maga a nemzeti állam is csak tőle kérhet kölcsön!*; - gondoljon rá: talán az ördög profit-konzernjében jár. S nem utolsó sorban: ha valaki azt állítja nektek, hogy belőle egyenest az őseleterő, *a prána* árad, melynek „befogadása” helyreállítja elgyötört, beteg és öreg testünk egészségét - gondoljátok meg: Isten nem változtatta meg az eredeti terveit, és nincs szüksége „természetgyógyász” lelki közvetítőkre, ha meg akar nyilvánulni...

A semmi és a mindenség csatornáit egybefolytatók ugyan, de csak a másvilágon.

Másvalaki mesterkedik itt; akinek a legfőbb célja, hogy kiküszöbölje a Teremtőt.

Ha valaki nem hisz Istenben, a feltámadásban és a lélek üdvösségében; az ideális társa, szerződő partnere az ördögnek. Igen sok jelentős intelligenciájú, tehetséges férfiú vált már áldozatává a földi világuralom kísértésének. A Jézust megkísértő ördög azzal kérkedik, hogy *minden hatalmat és dicsőséget ő kapott meg, s annak adja, akinek akarja*. Egyetlen feltétele csupán, hogy őt, az ördögöt kell imádni az Isten helyett. Egyértelmű hát, hogy **a világuralom önmagában bűnös kategória, amelyet senkinek sincs jogában megszerezni**. Aki mégis erre tör, az Isten ellen van, és magával a Sátánnal szövetkezik. Vagyis az ördög nem kevesebbre csábítja Jézust, mint hogy vállaljon cinkosságot vele, s legyen a cimborája; ahelyett, hogy beteljesítene isteni küldetését. Ezek után magától értetődik, hogy egészen az idők végezetéig *mindig újabb és újabb Antikrisztusok jönnek*, akik megpróbálják kézi vezérléssel irányítani *az egyetlen falanszterre silányított világot*, hogy az egyedül csak nekik szolgáljon. Nyilvánvaló, hogy a soknemzetiségű emberiség mindenféle egységesítése, közös akolba való „összeterelése” istentelen gondolat, mert végleg kiiktatná a spontán véletlen - *utolsó pár, előre fuss!* - lehetőségét, ami az isteni terv megvalósításának legfontosabb pillére. Nem véletlen, hogy az aktuális világ-diktátorok (Nagy Sándor, Caesar, Napóleon, ..., Bush) *mind a globalizáció hívei*, s mint ilyenek vagy nem értik Isten tervét, vagy direkt szembeszállnak vele. Mint látjuk - valójában az ördög a legnagyobb „globalizátor”; aki maga gyáván elbújik a háttérben, és mindig azt a figurát tolja előtérbe, akivel vérszerződést kötött. Igen nagy szüksége van a mindig újabb jelentkezőkre, a megkísérthető jelentős férfiakra, akik szerint a világuralom szükségszerű, és tüzzel-vassal meg is kell valósítani. Az igazság az, hogy amennyiben ez a világuralom bárki irányítása alatt ténylegesen megvalósul, akkor az egyben a világ (a jelen történelmi korszak) végét is jelenti.

A világ megváltásának kétezer éves krisztusi projektje akkor véget ér; bizonyossá válik, hogy *értelmetlen a megváltást tovább folytatni* (erőltetni) egy olyan iszonyú világban, melynek a vezérelve a tébolyult hatalom paranoid kontraszelekciója, és melyben rohamosan pusztulnak az értékek, és napról-napra fogy a remény, hogy ez az öngyilkos trend valaha is megfordul.

Óvakodjunk hát a zsoldjába állni minden olyan törekvésnek, szellemi vagy politikai irányzatnak, *„vallásnak” vagy szektának*, amelynek a deklarált célja a világuralom! Különösen veszélyes az ügy, ha hangsúlyozzák, hogy „a jó világuralma” a cél... A világegyetemben „a jó” egyedüli letéteményese ugyanis a mindenható Isten, aki a dolog természetéből következően nem alapít leányvállalatokat, nincsen szüksége közvetítőkre, s helyette eljárókra, akik *szenteltvizet lopva az Úr templomából* csak a saját dicsőségükre pályázva osztogatnak áldást: Isten helyett az ördög nevében.

A jó világuralma, Isten „territórium” - *per omnia saecula saeculorum* - „odaát” van; itt a Földön felesleges és káros utópia a szép új világrend építésén erőlködni. Ha az ördögnek sikerül elérnie *az egységes földi világállam* létrehozását; azáltal létrejön a potenciális lehetőség, hogy *szép szóval, vagy erőszakkal; hízélgéssel, vagy a törvény útján* - mindenkit kötelezzenek arra, hogy Isten helyett a Sátánt imádják. Már ma is eszeveszett küzdelem, láthatatlan háború folyik a lelkekért; és a gonosz lélek jelen időben egyáltalán „nem áll rosszul”.

Veszélyben vannak már a legjobb is!

Aki aláír az ördögnek; egész életével tartozik neki, s egész lelkével bűnhődik is.

Az ördögöt - az Antikrisztust - imádni?! Ez a szolgálat a lélek halálával egyenlő.

Az utolsó kísértésben már benne van a frusztrált ördög sikertelen kísérletei felett érzett dühe is; tesz még egy kétségbeesett próbát - hátha az angyalok oltalmának ravasz említése „repülésre bírja” az addig állhatatosan ellenálló Jézust. Az ember elvileg levitálhatna; ám mivel valójában nem ismeri a világmindenség működési

törvényeit, mégsem képes rá. Jézus *kereszthalála után feltámadott, és „üdvözült” teste* könnyedén legyőzte a gravitációt, és Pünkösd után a Mennybe emelkedett...

Ám a megkísértésekor még - kérdésből; ezt várta el az ördög! - alkalmi csodát kellett volna tennie ehhez. Jézus nem repült; - lebeszélte az ördögöt a kísértésről.

No de mások nem tudták legyőzni a vágyukat, és állítólag elsajátították a levitációt.

Ron Hubbard, miután elérte az általa alapított „egyház” legmagasabb fokozatát; „levitált”, s többé már nem tért vissza. Élve azóta nem látta senki...

Ha egyszer - *nem minden előzmény nélkül* - egy napon rövid telefont kapsz, mely így szól: **„Gazdag leszel, újra fiatal és egészséges; mester, mondj hát igent!”** - mondd, igaz lelkedre, mit fogsz erre válaszolni?!

Én nemet mondtam.

10. Pápai üzenet a publicistáknak

Május utolsó napjaiban *II. János Pál*, a római pápa, Krisztus földi helytartója *még tőle is szokatlan*, evilági megnyilatkozást tett, amikor is **felszólította a világ újságíróit, publicistáit, hogy írják meg az igazságot.** A pápa „semmi közelebbit” nem fűzött a felszólításához, amitől a dolog még különösebbé vált... Van ugyanis ebben *az általános igazság-írásra* buzdításban valami baljós, prófétikus színezet. Jómagam 1996. óta rendszeresen publikálok; - *ügynevezett „újságíró”* soha nem voltam. Ezt nem „büszkeségből” említem, csak pusztán tényként, hogy tudniillik *mindjárt az újságírás „krémjével”, a publicisztikával kezdtem*, és könyvek, illetve tanulmányok írása mellett *csak a publicisztikának hódolok*, mind a mai napig...

Az újságírás - szakma; ám a publicisztika - inkább a gondolkodva írás művészete.

A pápának az idézett „bejelentése” azóta sem hagy nyugodni; éppen ezért még megvártam, amíg „minden kérdésem összeáll”, s csak most teszem fel azokat.

Mi oka lehet a pápának arra, hogy ilyen szokatlan „felszólítást” tegyen?

Miért épp *az újságot írókat* szólítja fel *az igazság megírására*, amikor annyi írástudó és toll-forgató ember „lopja még a napot” rajtuk kívül?! Mi az, amitől a dolog ennyire égetően aktuálissá vált? Mégis, milyen konkrét igazság(ok) megírására gondolhat a pápa, hiszen *az általános igazságot* nem lehet megírni! Ha a pápa „tudja”, hogy milyen igazság megírására van éppen *„a legnagyobb kereslet”*; - akkor miért nem írja (pl. egy újabb enciklikában) meg, vagy mondja el nekünk alkalmasint Ő?!

Így a bejelentés „meglehetősen talányos”, és éppen ez az, ami oly aggasztó...

Rá lehet jönni ugyanis a pápa „kódolt üzenetének” valódi és mélyenszántó, S.O.S. értelmére, a világ sorsát gondviselő szándékára, de férfi legyen a talpán az, aki egyrészt megérti Krisztus helytartójának az utasítását, másrészt elég bátorságot is érez magában ahhoz, hogy híven végrehajtsa.

Hogy kicsivel még jobban megvilágítsam ***az újságírás és a publicisztika közötti*** mély különbséget; arról van szó, hogy amíg *az újságírás a valóságot, a tényeket* írja meg, illetve (lenne) hivatott megírni, - addig ***a publicisztika nem elsősorban azzal foglalkozik, hogy mi történt, hanem azzal, hogy miért: mi célból, s főleg kinek, minek az érdekében.*** Amíg tehát a mindennapi újságírás inkább „a száraz tényekre” szorítkozik, addig ***a publicisztika elemez, értékel és legfőképpen ok-okozati összefüggéseket igyekszik feltárni.*** Vagyis: nem a valóságot, hanem az igazságot keresi, persze a valóság tényei mögött. Máris megjegyezhetjük: igen kevés az olyan sajtóorgánus, vagy pláne *az olyan publicista*, aki a fő feladatának az igazság keresését és nyilvánosságra hozatalát tekinti. Az igazság kockázatos, veszélyes kategória, a megírása pedig „veszélyes üzem”, mert érdekeket sért. Az igazság *a kialakult gyakorlat szerint* olyan korszerűtlen, konzervatív, *hogy ne is mondjam: „kortévesztő”* kategória, amelynek kizárólag transzcendentális (értsd: égi) magasságokban van, lehet létjogosultsága. Az igazság rég kiment a divatból, mert a kimondásából csak konfliktusok fakadnak; haszna ebből senkinek nincs...

S ezen „a tényen” az sem változtat, hogy a legszélesebb tömegekben igen nagy az igazság utáni vágy, olthatatlan az igazság-szomj; de hát a nagy többség úgy van ezzel, *mint a boldogsággal*; - az egyiket nem kapja meg, a másikat nem érheti el, soha, s ebbe aztán mindenki nagyjából bele is nyugodott. Ez már *„a békés birkák (juhnyáj) állapota”*; amelyben már senki nem vágyik semmilyen változásra, mert a hatalom a fejünkbe verte, hogy minden úgy a legjobb, ahogy van...

Az igazság tehát elavult, érdektelen, veszélyes és haszontalan „fogalom”, aminek eleve mindenkit (főként a regnáló hatalmat) irritáló, renitens tartalma van, ezért a kiderülését foggal-körömmel meg kell akadályozni. Gondoljunk csak *az egyszer volt, talán igaz sem volt* monopolisztikus (monolit) kommunista sajtóra, aminek a „tömegtájékoztatói illetve kommunikációs alapelve” nem a tények, a valóság, az igazság széleskörű megismertetését tekintette, írta elő a sajtó céljául, feladatául, hanem épp az ellenkezőjét: hatalmas fizetést és prémiumokat kaptak a beépített cenzorok, akik maguktól is tudták, mik azok a dolgok, amikről hallgatni, s amiket elhallgatni kell. Napnál is világosabb, hogy a valós történések mögött meghúzódó igazságok kiderítését *ma sem várhatjuk* olyan újságíróktól és publicistáktól, akik félmilliósi havi fixért bértollnokoskodnak valamelyik, ma is monopolisztikus sajtó-orgánumnál, és röffentenek heti gyakorisággal valamilyen társadalmi eseményről alig néhány bekezdésnyi félrevezető, hamis magyarázatot a szociálliberális tőkés klikkek közvetlen vagy közvetett megrendelésére, amin az sem változtat, hogyha az igazi tulajdonos innen több száz vagy ezer kilométernyiről küldi „elvárásait”...!

Van azonban valaki, akinek az elvárásai *mindenki másénál* erősebbek.

Mindenütt jelen van s mindenható, gondviselő ereje bármely földi hataloménál hatékonyabb. II. János Pál pápa már igen hosszú ideje, *harmadik évtizede* tölti be Krisztus földi helytartójának tisztségét és hivatalát. Már többször bejárta az egész Földet; saját szemével látta s rögzítette magában, hogyan élnek az emberek szerte a világban.

Fogékony szelleme tehát nem csak vertikálisan, a történelmi idők mélységében; de horizontálisan, a kontinenseket összefogóan is átlátja a nagy összefüggéseket: *mi, miért pont úgy* történik, amint történik. Nem véletlen, hogy éppen az egyik legnagyobb keresztény ünnep, Pünkösöd előtt látta szükségesnek *az igazságérzet, az igazmondás* gondviselő felkarolását; és éppen most, a világ monolit politikai helyzetében. Jézus Krisztust, mindnyájunk megváltóját úgy kétezer évvel ezelőtt keresztre feszítették; meghalt és eltemették. Harmadnapon feltámadt, majd nemsokkal Pünkösöd előtt *felment a Mennyekbe*; - s ma ott „ül” az Atyaistennek jobbjára felől, s onnan létszen eljövendő, ítélni eleveneket és holtakat. Ez az igazság, más minden *csak földi hívság*; hanta habbal, ahogyan mondani szokás! II. János Pál pápa, a keresztény katolikus anyaszentegyház széles látókörű feje, aki betegen - ötven-egynéhány éves korában *Ali Agca* bolgár-török merénylő, állítólag a KGB megbízásából *két pisztolygolyót lőtt a testébe*, ám a pápa súlyos sebeit is túlélve megbocsátott neki; 80-as éveire pedig súlyos Parkinson-kórban szenved -, hajlott korában is *egyre tisztuló elmével, éles látással* tekint a világ eseményeire; azért szólított fel bennünket, **újságírókat és publicistákat** az igazság megírására, mert átlátta, hogy a világ folyamatai már nem fordíthatók meg, a történelem a legvégső szakaszához érkezett, tehát kényszerpályán halad. Magyarán: közeledik Krisztus második eljövetele, amelynek a célja, hogy ítéljen eleveneket és holtakat. Ha már a végítélthez vezető sodrás nem is állítható/fordítható meg; - legyenek legalább hűséges krónikások, akik megírják, kvázi memoárként rögzítik: *miért és hogyan történhetett (történt) mindez*, ami idáig vezetett. Mint a Szentírásból emlékszünk rá; Jézus Krisztus az apostoloknak mondott búcsúbeszédében több dolgot említett különös nyomatékkal: (1) Feltámadása után az Atyához megy. (2) Ezután „a világ fejedelmének” (ez a Sátán!) uralma következik, aki már elítéltetett. (3) Borzalmas pusztulás következik, ország ország ellen támad; - ámde ez még nem a vég. (4) Vissza fog jönni, amikor szükséges (ítélni eleveneket és holtakat); s ez lesz a végítélet. (5) Az apostoloknak (maga helyett) elküldi a Szentlelket, hogy megerősítse őket tanításainak soknyelvű hirdetésében...

A korábban félnék, félszeg, óvatos, idegen nyelveken nem beszélő apostolokhoz Pünkösödkor eljött a Szentlélek; s ők vele feltöltekezve *bátrakká váltak*, - legott el is indultak minden égtáj irányában, minden népnek hirdetni Krisztus tanításait, és csodák csodája, *kiváló szónokok, csodatévő mesterek* lettek, akik képessé váltak a világ minden nyelvén prédikálni; legalábbis mindenki megértette, amit mondtak. A pápa, II. János Pál azért mondotta üzenetét éppen Pünkösöd előtt *az írástudóknak*, hogy a valós események igaz hátterének rögzítése mellett **hírdessék a tiszta igét, Jézus Krisztus tanítását, s prófétáljanak a Megváltó mellett**, hogy a világ népei, az egyszerű emberek is pontosan értsék: *mi történik, és miért*. Töltekezzenek fel a Szentlélek áldásával, erejével; hogy bátorságot merítsenek belőle az igazság megírásához, mert a végső időkben egyrészt el kell kerülni minden pánikot, másrészt fel kell világosítani az embereket, hogy felkészülhessenek Krisztus második eljövetelére, és tiszta szívvel, kitárult lélekkel fogadhassák be Őt. A római pápa nem mondhatja ki *a második eljövettelt előkészítő földi történések "igazságát"*, mert a pápa nem evilági politikus, hanem Krisztus földi helytartója. A politikai történések valós irányát, a mögöttes igazságokat **csak az újságírók és a publicisták** írhatják meg: szent kötelességük az emberek felvilágosítása...

De vajon mik ezek a végső politikai igazságok?!

Például az, hogy noha Krisztus az összes földi javak, a vagyon hasznainak (profitnak, pénznek, stb.) *egyenlő elosztását és élvezetét* írta elő; a gazdagság egy szűk körű elit előjoga lett. Ma a Föld lakosságának 10 %-a fogyasztja el a javak 90 %-át, és csak 10 %-a jut a 90 %-ot kitevő óriási többségnek. Azután például az, hogy a

globalizáció egyáltalán nem a gazdasági hatékonyság *mindenki javát szolgáló fokozását* célzó objektív szükségszerűség, hanem az elit legújabb kísérlete (a fasiszmus és a kommunizmus után) a világállam létrehozására, ami felszámolja a nemzeteket, és a legszörnyűbb paranoid hatalom kiszolgáltatottjává teszi a Föld valamennyi polgárát. Aztán meg az, hogy az úgynevezett „európai integráció” nem felemelni fogja a kelet-európai szegény népeket, hanem konzervált gyarmati sorba, örök kamatrabszolgaságba taszítja őket. Ne legyenek illúzióink; - ugyanolyan ál-szocialista, ál-demokratikus, ál-liberális, kontraszelektált és tehetségtelen szolgálalkú tényérnyalók vezetnek minket az Európai Unióba és a Terrorizmus Ellenes Koalícióba, mint egykoron a KGST-be, vagy a Varsói Szerződésbe. Az Európai Unió egyébként sem a földi mennyország; mint ahogy a vezetői sem „angyalok”. Emlékezzünk csak, az 1990-es évek elején az európai kormányt, az Európai Bizottság valamennyi tagját *csak úgy leváltották*, oly mértékben tetten érhető volt minden tevékenységükben az a fajta korrupció, amelyet a mi ország-vezetőink *‘Na és?!’* felkiáltással, lényegében már a reformkommunizmus idején kifejlesztettek, s a rendszerváltással legitimálva a mai napig gondtalanul üznek. Ne legyenek kétségeink: ezek épp ugyanolyanok, mint a leendő úniós előjáróink - vagyis: *similis simili gaudet!* Sőt, a mieink épp csak azért tehetik azt velünk, amit tesznek, mert *Brüsszel és Hága - mint egykor Moszkva - az áldását adta rájuk*. Vagy például: *Bosznia, Szerbia, Afganisztán és Irak* megtámadása és elfoglalása. Legyünk elég erősek, s nézzünk szembe az igazsággal - *újságírók, publicisták írók ezt is meg!* -; *nem a tojás volt előbb, hanem a tyúk*. Lám, Amerika háborúi miatt szaporodott meg a terrorizmus, s nem pedig a terror szülte a háborút. Belevisznek minket is, hogy *velünk legitimálják a szégyenteljes kudarcot: sem Szerbiában nincs rend, sem Usama bin Laden nem lett meg, sem tömegpusztító fegyvereket nem találtak, sem Szaddam Huszeint nem sikerült amerikai bíróság elé vinni*. A „terror vezérei” furcsamód’ eltűntek...

De azt se higgyük el, hogy ez a rendszerváltás *miértünk* történt!

Akik részt vettek benne - *paktum hátán paktum* -; pontosan tudják, miről is beszélek. A rendszer váltása helyett *csak módszert* váltottak - más szóval nem volt ez más, csak afféle „ügynök-rendszerváltás”! -; kifinomult módszereket vezettek be a becsapásunkra.

Az egész nagyívű „barba-trükk” szemfényvesztés volt; azért, hogy mindenünket, a társadalmi tulajdonunkat, az egzisztenciánkat és a magánéletünket is könnyen lenyúlhassák, privatizálhassák; s akinek ez nem tetszik, nyúljon a lágy drogokhoz, vagy válassza rövid úton az eutanáziát. Ezeket az igazságokat kellene megírni, de csupán azért, hogy mindannyian megértsük; miért is jutottunk a tönk, illetve a végítélet szélére. Lehet, hogy hevesebb vérmérsékletű olvasóim felszisszennek az olvasottak láttán (pláne meg is értve a betűkből összeálló rémképet!), de sietve megnyugtatom őket: semmi értelme, csak feleslegesen felszökik a vérnyomásuk! Természetfölötti értelemben ugyanis az egész földi siralomvölgyi állapotnak csak egyetlen jelentősége van: *fütyülünk a világ fejedelmének az összes engedelmes kiszolgálójára, ne törődjünk velük, ne irigyeljük a jómódjukat; meglesz ennek az ára, vagyis a börtönje, - úgyszólván ők idejekorán az ördög!*

Nekünk, igaz keresztény hívőknek, *becsületes írástudóknak* meg kell találnunk *a hit közös, pünkösdi nyelvét, amelyen a világ összes népei megértik szavunkat; Krisztus igéjét, hogy ne hiába prédikáljunk!*

Ez II. János Pál, a római pápa *kódolt politikai végrendelete*, a publicistáknak.

Idézet az evangéliumból: *„Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók! Bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Magatok nem mentek be, s az oda igyekvőket sem hagyjátok bejutni. (...) Ezért súlyosabb ítélet vár rátok. (...) Tizedet adtok mentából, ánizsból és köményből, de elhanyagoljátok, ami fontosabb a törvényben: az igazságosságot, az irgalmasságot és a hűséget. (...) Megszűritek a szűnyogot, a tevét meg lenyelitek. (...) Tisztára mossátok a pohár és a tál külsejét, de belül rablott holmival és szennyel vannak tele. (...) Fehérre meszelt sírokhoz hasonlítok, amelyek kívülről ékeseknek látszanak, de belül holtak csontjaival és mindenféle undoksággal vannak tele. Így ti is kívülről igazaknak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és gonosszággal. (...) Hogy is kerülnétek el a kárhoztató ítéletet?”* (Mt. 23, 13-33.)

Újságírók, publicisták, írók - *írástudók!*

Ne a földi hívságok között, a hatalom titkos bugyraiban keressétek az igazságot, hanem azt írjátok meg, ami a szívetekben él!

„... Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak. (...) Én vagyok a világ kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha. (...) Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarata, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen. Én föltámasszom az utolsó napon. (...) Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon. Én

vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért. (...) Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam. Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva pedig ismeritek és látjátok Őt.” (Jn. 6, 32-51 és Jn. 14, 6-7.)

Igen, *most már* úgy kétezer éve nem mondhatjuk, hogy nem ismerjük Őt!
Írjuk meg, és hirdessük, hogy Krisztus az abszolút igazság!

De jó, hogy *van pápánk*, aki megmutatja, miről is írunk az embereknek!

11. Emmerich Katalin látomásai

Anna Katharina Emmerich 1774. szeptember 8-ikán, *egy Mária ünnepen* született, Vesztfáliában. Krisztus sebeit hordozta - ő a legjelentősebb német stigmatizált.

Tiszta lelkét 1824. február 9-ikén adta vissza Teremtőjének.

Katalin nemcsak Urunk szenvedéséről és haláláról részesült látomásokban, de látta az Anyaszentegyház küzdelmének és végső győzelmének történetét is. 1819. december 27-ikén, Szent János evangélista ünnepén kezdődtek látomásai az Egyház küzdelméről és győzelméről. Oly ragyogónak látta a római egyházat, mint a napot. Sugarak áradtak belőle az egész világra. A Szent Péter bazilikáért folytatott szimbolikus harcot így látta, *előre*:

Az Egyház küzdelme és győzelme

"Láttam a Szent Péter templomot, hatalmas tömeg vette körül.

Egyesek azon voltak, hogy lerombolják, mások, hogy újjáépítsék. *Segéd munkások vonalai húzódtak végig az egész világon, és én csodálkoztam az összefüggésen.* A rombolók egész darabokat szakítottak ki, *különösen sok széktás és szakadár* volt közöttük. Akadtak azonban közöttük olyanok is, akik *mintegy előírás és szabály szerint kék szegélyű, fehér, zsebes kötényben, övükben kőműveskanállal* vettek részt a bontásban. Mindenféle ruhájú embert lehetett látni; - voltak közöttük magas, jól megtermett, előkelő emberek, akik egyenruhát és csillagokat viseltek. Ám ők maguk *nem dolgoztak, csak kőműveskanállal megjelölték a fal bizonyos pontjait*, melyeket le kellett bontani és meghatározták, hogyan.

Elborzadva láttam, hogy *katolikus papok is* voltak közöttük. Amikor nem tudták, hogyan folytassák a bontást - *hogyan biztosra menjenek* -, *egy közülük való emberhez* fordultak, aki *egy nagy könyvet tartott a kezében*, amelyben mintha minden, *az építésre és a bontásra vonatkozó dolog* le lett volna jegyezve. Ezután újra megjelöltek egy pontot *a kőműveskanállal*, amelyet le kellett bontani, és az hamarosan le is omlott. Egészen nyugodtan és magabiztosan végezték a bontást, mégis *sunyi módon, titokban, alattomosan*.

Láttam a pápát imádkozni. Álnok „barátok” vették őt körül, akik gyakorta éppen az ellenkezőjét tették annak, amit elrendelt volt. Egy alacsony, *fekete világi fickót* is láttam, serényen munkálkodott a templom ellen. Amíg az egyik oldalon bontották a templomot, a másikon újjáépítették, de *nem nagy buzgalommal*...

Sok ismerős papot láttam.

Öröm volt látni *a püspöki helynököt*. Nem zavartatta magát, egyenesen áthaladt *a rombolók között*, és utasításokat adott a karbantartásra, a helyrehozatalra. A gyóntatóatyám is láttam, amint - *kerülő úton* - egy nagy követ cipelt oda. Mások tétlenül zsolozsmáztak, közben talán *egy kis kövecskét, mint nagy ritkaságot, vittek oda a köpenyük alatt*, vagy nyújtották át másoknak. Úgy tűnt, mindannyian bizakodás, kedv és *útmutatás nélkül* dolgoznak, mint akik egyáltalán nem fogják fel, miről is van szó. Kétségbeejtő volt. A templom homlokzatát egészen lebontották - már csak a szentély állt. Nagyon elszomorodtam, folyton csak arra gondoltam, hol marad az a férfi, akit korábban *piros ruhában és fehér zászlóval, mint megmentőt* láttam, amint a templomon állt.

Ekkor *egy fenséges asszonyt* pillantottam meg; a templom előtti nagy téren járkált fel-alá. A két kezével megfogta bő palástját, majd halkán a magasba emelkedett. A kupolán állva, *a templom teljes területén túlra* kiterjesztette a palástját, mely úgy ragyogott, mintha csak aranyból szőtték volna. A rontók éppen rövid szünetet tartottak. Amikor újra munkához akartak látni, *sehogy sem tudták megközelíteni* a palást beborította területet. A másik oldalon *nagy buzgalommal* kezdtek munkálkodni az építők. Hajlott korú, nyomorék, rég elfeledett

férfiak érkeztek, számos erős fiatalember, nők és gyermekek, papok és világiak, és hamarosan helyre is állt az egész épület...

Ekkor **egy új pápát láttam**, körmenettel érkezett.

Fiatalabb, és sokkal szigorúbb volt, mint az előző pápa.

Nagy ünnepélyességgel fogadták.

Fel akarta szentelni a templomot, ám *megszólalt egy hang*, hogy nincs szükség új felszentelésre, hiszen a szentély megmaradt. Két jelentős egyházi eseményt kellett megünnepelni: egy általános jubileumi ünnepséget, és a templom helyreállítását. Mielőtt a pápa elkezdte az ünnepséget, felkészítette az embereit, akik az egybegyűltek közül *rengeteg előkelő és kevésbé előkelő papot*, ellentmondást nem tűrően kiszakítottak és eltávolítottak. Ezek mérgesen és zúgolódva távoztak. Az (új) pápa helyettük másokat állított szolgálatba, papokat és világiakat is. Ezzel kezdetét vette az ünnepség a Szent Péter templomban. Közben a fehér kötényesek, amikor nem figyelték őket, csendben, megfontoltan és alattomosan tovább dolgoztak."

1819. december 30-ikán Katalin újra látta a Szent Péter templomot. **Szent Mihály** állt a kupolán, *ragyogó vérvörös köntösben, nagy harci zászlóval a kezében*. Nagy harcok árán - *égi sereg élén* - kellett megvédenie a világ támadásaival szemben. Közben dicsőségesen felragyogtak az égen Krisztus sebei.

Jézus és Mária a lelkek megmentéséért

"Amikor az angyal leereszkedett a templom tetejéről, *fényes nagy keresztet* láttam fölötté az égen, amelyen **a Megváltó** függött, és *a sebeitől ragyogó sugárnyalábok* áradtak az egész világra. A sebei vörösek voltak, olyanok, mint tündöklő kapuk, a közepük sárga, mint a nap. Nem volt töviskoszorúja, ám *minden fejsebéből sugarak özönlöttek* a világba. A kezeiből, oldalából és lábából szívrágható szívrágható sugarak hajsztál-finoman szétváltak, s újraegyesülve áradtak szét az egész világon a falvakban, a városokban, a házakban. Mindenütt - közel és távol – a mindenféle haldoklókra hullottak, és felszívták a lelkeket, akik **a szívrágható egyik színében felszálltak az Úr seibe**. Az oldalsebek sugara *dús kévékben, bőségesen áradtak* az alatta álló templomra. A templom ragyogott, és e sugáráradatban láttam, amint a legtöbb lélek az Úrhoz tér.

Egy *ragyogó piros szívet* is láttam az égen lebegni, melyből *egy fehér sugárnyaláb* áradt az oldalsebbe, egy másik a templomra és más tájakra hullott; e sugarak számtalan lelket szívtak magukba, akik a szíven és a fénysugáron keresztül Jézus oldalába jutottak.

Úgy hallottam, hogy ez Mária szíve.

E sugarakon kívül *minden sebből létrák ereszkedtek le*, egészen a földre.

Voltak, amelyek nem értek le egészen a földre. Különböző létrák voltak; egyik keskeny, a másik széles, fokokkal sűrűn és ritkán ellátottak. Egyik-másik teljesen egyedül állt, de előfordultak sűrű csoportokban is; összesen talán harminc létra lehetett. Színük **a tisztulás helye szerint** sötét, illetve világos volt, a sötét szürkétől az egészen világosig.

Sok lelket láttam rajtuk; - nagy fáradtsággal másztak felfelé.

Egyesek olyan gyorsan kapaszkodtak, mintha segítséget kaptak volna a folyamatos haladáshoz; míg mások zavarodottan tolongtak, s ezért újra meg újra néhány fokkal lejjebb estek; - s voltak, akik teljes sötétségbe zuhantak. Megindító volt látni *a fáradtságos felfelé kapaszkodást* az örömteli beolvadás felé. Úgy tűnt, a szakadatlanul - *és segítséggel* - haladók közelebb álltak az Egyházhhoz, mint az akadályokkal küszködők, az elakadtak, a várakozók, a magukra hagyottak s az elbukók. Sok olyan lelket láttam, akik kitartottak a küzdelemben: mindegyikük útja Krisztus testébe vezetett. Ám a kereszt mögött, a távoli mennybolton a megváltás művének seregnyi, egyre távolabb kibontakozó képét láttam: ez leírhatatlan! Mintha *az isteni kegyelem útjának állomásai* lettek volna: **a világ történetén át, a megváltásban való beteljesedésig**.

Nem egy ponton álltam.

Ide-oda mozgottam a sugarak között, és azokon át, és mindent láttam.

Ó, mily mérhetetlen és leírhatatlan dolgokat láttam!"

Isten városa: a Mennyei Jeruzsálem

"Amikor véget ért a harc a Földön, *féhéren ragyogott a templom és az angyal*, aki később eltűnt. Eltűnt a kereszt is, és a helyén **egy magas, tündöklő asszony** állt; a templomról szétterítette aranylő, ragyogó palástját. Odalent a templomban egymás előtti meghajlás és kölcsönös kiengesztelődés kezdődött el.

Püspökök és lelkipásztorok közeledtek egymáshoz, kicserélték a szent könyveiket, és a szekták **a csodálatos győzelem és kinyilatkoztatás világossága által**, melyet ők is láttak kiáradni, **felismerték az EGYHÁZAT**. A

világosság a próféták hegyén lévő *tóból feltörő forrás sugaraiból* eredt, melyről Jánosnál olvashatunk. Eme egyesülés láttán erősen éreztem Isten Országának közelségét. Az egész természetben mindenütt ragyogást, magasabb rendű életet éreztem, és olyan szent megrendültséget minden emberben, mint *az ÚR születése* idején. Annyira erősen éreztem Isten Országának közelségét, szinte kényszerített, hogy ujjongva rohanjak felé...

Máriát láttam közeledni, nem tudom leírni, hogyan; úgy, ahogy azt éreztem, amint Isten Országa közeledik. Alázatos, szerető és hívő keresztények vágyán keresztül láttam közeledni; - a vágy vonzotta őt egyre közelebb. ***Sok kis fénylő báránypól álló nyáját láttam az egész földön, pásztorok legeltették őket, s minden pásztor mintha az Ő pásztorja lett volna.*** Aki Bárányként a vérét adta értünk. Isten végtelen szeretete és ereje lakozott az embereken."

Emmerich Katalin egy csodálatos látomásban meglátta Isten titokzatos városát, ***a Mennyei Jeruzsálemet***, mint minden keresztény vágyának beteljesülését:

"Láttam ***az Isten Városának*** csillogó utcáit; tele ragyogó palotákkal és kertekkel, melyekben *a szentek megszámlálhatatlan serege járt kelt*, dicsőítve Istent és segítve a földi Egyházat. A Mennyei Jeruzsálemben nincs templom: ***magá Krisztus a templom.***

Mária trónol az Isten Városa felett, és őfelette Krisztus és a Szentháromság.

A Szentháromságból dicsőfény harmatozik Szűz Máriára, Máriáról pedig szétárad az egész városra. Az ***Isten városa alatt a Szent Péter bazilikát*** láttam, és örvendeztem, hogy *az emberek minden hanyagsága ellenére* magába fogadja a fentről áradó igazi világosságot. Láttam a Mennyei Jeruzsálemben vezető utakat; - a szent pásztorokat, akik nyájukból odaterelték a tökéletes lelkeket."

És akkor megkezdődött az Antikrisztus erőinek átfogó támadása.

Ám minél inkább támadásba lendülnek a sötétség erői ***Péter sziklája*** ellen, annál erősebben védelmezi *az ÚR* szent Egyházát, az Ő misztikus testét. Mérhetetlen kegyelmeket árasztott számtalan tagjára; megerősítette őket, hogy az ellenség tombolásával szemben isteni erővel lépjenek fel. Újra káprázik a szemünk *a mennyei kegyelmek áradásától*, amely a hit szempontjából pusztasággá változott Európára zúdul.

(Forrás: Az újabb idők stigmatizáltjai - nemzetközi kiadás.)

A Romboló színre lép

Kaptam egy váratlan, megdöbbentő tartalmú levelet, ami felelevenítette bennem, és új megvilágításba is helyezte *a végső időkre vonatkozó* jövődölések és látomások jelentését, beleértve az egyre sűrűsödő isteni közléseket, a kanonizálatlan „magán-kinyilatkoztatásokat” – ***Szűz Máriának don Gobbi atya, s Jézusnak Vassula által közvetített intelmei értelmét, célját, konkrét „megfejtését”.***

A dolog apropója, hogy – a gyengélkedő II. János Pál pápa helyett - ***Camillo Ruini bíboros*** mutatta be a virágvasárnapi szentmisét a Szent Péter téren.

Részlet a levélből: „*Tíz évvel ezelőtt kaptuk az alábbi üzenetet, amelynek különös jelentősége van most, az Eucharisztia Évében, s II. János Pál pápaságának 27. évében.*

„Jöjjetek, és tanuljátok meg: a rombolás vezetője valójában a három ördögi lélek. Háromszöget (triangulumot!) alkotnak, egyenként elfoglalva a sarkokat, és az ő romlott világukba vezetik az egész világot. Megittasodtak a szenteknek és mindazoknak a vérével, akik istenségemről tesznek tanúságot.

NEM LÁTJÁTOK? EL KELL MOZDÍTANIUK PÉTER SZÉKÉT, ÉS AZT, AKI RAJTA ÜL, HOGY TELJESSÉ TEGYÉK ÉS SIKERREL KORONÁZZÁK MEG ROMBOLÓ MŰVÜKET.

Az a céljuk, hogy elpusztítsák Egyházamat... De ne féljete! Megígértem, hogy "a pokol kapui nem vesznek erőt rajta." (Jézus közlései – Vassulának)

A „***Ruini***” szimbolikus olasz név, a jelentése: Romboló.

Igen, ez történik most. *A rombolás vezetői* tudományos fokozatokkal csillognak; romlottak, és a büzüik már *az egész világon* érezhető. Ők azok, akikről a Szentírás ezt mondja: „*Képesek csodát tenni, és ügyességükkel elcsábítják a világ tíz tornyát, és rajtuk keresztül a Föld minden nemzetét. Minden az ő*

varázslatuk alá kerül. Ha egyszer teljessé válik a seregük, - feltűzik jelvényeiket, és a három undorító lélek, erőikkel együtt, háborút indít örök áldozatom ellen.”

Így ír erről a Szentírás, fő forrásként a Jelenések Könyve:

„**A mindenható Isten nagy napjának harca.** Valójában elérkezett a nagy gonoszság és a nagy ínség órája, de le fogom győzni, mert **én vagyok az uralkodók Ura és a királyok Királya.** Az egész menny minden szenttel, apostollal és prófétával együtt meg fogja ünnepelni vereségüket.

Fehér lovon fogok megjelenni; mint az igazságosság harcosa, ítéletet fogok hirdetni szentjeim, apostolaim, prófétáim előtt **a sárkány ellen, a vadállat, a hamis próféta vagyis a második vadállat és a három undorító lélek ellen,** és a kardommal megverem őket. **ÖSSZE FOG DÖLNI A TORONY, AMELYET FELÉPÍTETTEK, Ő, VAGYIS A TUDÓSOK** (értsd: az „Antikrisztus”!) **NEVE ALATT A KÉT VADÁLLAT KÖVETŐI!** Mint a letört tövisék hatoltak Testembe, de mindegyiküket kiirtom és tűzbe vetem. A többit a leheletem fogja tűzként elpusztítani... Mivel semmit sem lehet elrejtteni a szemem előtt, bizony mondom nektek, hogy **minden nemzet a vadállatot és a hozzá hasonlókat tette meg uralkodónak, egyet az övéik közül,** aki a tekintélyét kiterjesztette minden egyes fűszálra. Veled vagyok, és megtanítalak, miként kell ezt érteni!” (A két vadállat követői: a hitehagyott szolgák az Úr Házában.)

Ezek a magas rangú egyházi személyek, **akik a Sátánt szolgálják;** - gonosz terveket szőttek az Eucharisztia, a Szentatya és az Egyház hűséges kis maradéka [= Krisztus Teste] ellen. **E személyek** [mint Szodoma és testvérvárosai] **a 2001. szeptember 11-iki események előtt pontosan tíz évvel prófétai üzenetet kaptak** figyelmeztetésül és bizonyosságul, hogy **az Úr mindent tud róluk,** és csak azért nem nevezi meg őket, hogy időt adjon nekik a megtérésre... **“Elcsábítják a világ tíz tornyát”** – kiforgatják, és mindenkinél jobban megszegik a tízparancsolatot.

A Szentatya révén **az Úr figyelmeztette ellenségeit a rájuk váró közeli ítéletre,** miáltal megtisztítja a történelmet, és megsemmisíti a Gonoszt. Az Úr “kénköves esőt és paraszat hullat a bűnösökre”, amint a bibliai előkép szerint Szodoma és a körülötte lévő bűnös városok esetében történt.”

Forrás: MaranaTha.

II. rész

A teremtett világ

12. Örök üdvösség vagy az aranyborjú

A történelmi idők kezdetén az ember *naturális gazdálkodást* folytatott, aminek a társadalmi önellátás (autarchia) volt a lényege. *A kereskedelem* nem volt a megélhetés nélkülözhetetlen feltétele - globális és mindenre kiterjedő, *szükségyszerű létezési mód,* mint ma. Sok évezreden át a kereskedelem is *naturális árucseré* formájában zajlott: ami élelmiszert a földművesek termeltek, vagy ami más cikket a kézművesek előállítottak, azt a társadalom vagy a szűkebb közösség felélte, felhasználta; s csak a többnyire kevés felesleget „vitték a piacra” és cserélték el más termékekre. Ebben az időszakban *a kincsképzés* még csupán a legmagasabb világi és vallási méltóságok privilégiuma; csak mint „kuriózum”, s nem mint széleskörű „foglalatoság” létezett...

A nemesfémek (arany, ezüst) és a drágakövek - mint kincsek - már korán is „a kincsképzés tárgyát” képezték; a felhalmozott kincset és tulajdonosukat (császár, király, kán, fáraó, főpap, sámán, varázsló, stb.) a társadalom babonás tisztelete övezte. A földi urak „kincsvagyona” eleinte csak más törzsek, népek, országok leigázásából és kifosztásából származott; - de később, amikor a termelékenység rohamos fejlődése egyre uralkodóbbá tette a

kereskedelmi árucseré-viszonyokat (jelentősen nőtt a termelés elcserélhető, eladható feleslege!), **az emberi munka termékeinek csereértékét elkezdték nemesfémekben kifejezni**, vagyis a „kincs” vált általános egyenértékessé. Ettől kezdve az emberi munka *közvetlen értéktermelővé* vált, s az új értékek többlete (kereskedelmi bevétele) *szintén kincsként* csapódott le, nagyrészt az uraknak a kincstárában, akik a foglalkoztatott munkások (rabszolgák, földművesek, stb.) élete, tevékenysége, munkája felett is rendelkeztek. Ekkortól „automatikusan” megkezdődött **a királyok és a főpapok** (Istentől eredeztetett: legitim) hatalmának „elértéktelenedése”; hiszen a politikai és isteni hatalomtól független, új (polgári) erő jelent meg a közélet porondján, a szakralitástól már mentes *kereskedelmi tőke* hatalma. Ez az új hatalom szinte észrevétlenül egyre nagyobb kincset „gyűjtött össze”, és amikor *hiteleket kezdett nyújtani* az „isteni” uralkodók és a főpapjaik „átmeneti” megélhetési, működési gondjainak áthidalására; - ettől kezdve a világi és a vallási hatalom egyaránt újabb függő helyzetbe került. A király és a főpapság már eddig is kölcsönösen függtek egymástól, de most mindkettő az új, kiszámíthatatlan erő, **a kereskedő, a pénzember** „uszályába szegődött”, alárendelődött neki...

A pénzhatalom megjelenésétől kezdve már nem az „Ég” irányítja a „Földet”, az emberi történelmet, hanem megfordítva! Tekintettel arra, hogy a zene műfaját és minőségét az határozza meg, aki a zenészeket fizeti, - *a kereskedelmi tőke* vált az ideológiák, a vallások és az eszmék fő megrendelőjévé. Mindezek a nagy változások „viszonylag simán” zajlottak le, bár nyilvánvaló, hogy a középkor minden súlyosabb háborús konfliktusa *a királyság, a vallások és a pénz* egymás közötti torzsalkodásából, hatalmi villongásából fakadt; - egészen addig, amíg **a pénzhatalom „formát bontott”**, és függetlenítette magát mindkét másik hatalmi formától, sőt, az értéktermelő emberi munkától, a valóságtól, majd végül önmagától is...

Amikor a kereskedelmi tőke (mely eredetileg a termelés finanszírozását szolgálta) *önmagából létrehozta az önálló banktőkét* (amely már csak pénzt termelő pénz!); - megjelent **a hitel, a kamat, a részvény és az árfolyamnyereség, az osztalék, a váltó, a kötvény, a tőzsde, a spekuláció; a derivatívák urainak a birodalma**. A világ kettéhasadt! Egy valóságosra, melyben ezután is *a munka* az értéktermelő; és egy képzetesre, melyben az elképzelt jövőbeli (profit)várakozások kereskedelme folyik. A játszma tétjei *ezerszeres mértékűre* duzzadtak; oly összegekre, melyek mellett a valós termelés értéke messze eltörpül. Ma már nem a folyó produktív termelés finanszírozása, hitelezése vagy a profitja a fő cél, hanem a politikai hatalom. Ezen a „fikciós piacon” már nem termékek, nem termények, nem erőforrások, nem anyagi létezők cserélnek gazdát, hanem: **országok, vallások, a jövő felélése, a kultúra, a gondolkodás, az eszmék feletti korlátlan uralom**. A legelvontabb fétis, a minden más értéket és mértéket magába olvasztó egyenértékes, a pénz **általános értékcentrummá** nőtte ki magát, oly hatalmi tényezővé, amely már az ember(iség) létét fenyegeti.

A keresztény világ a Krisztus születése utáni első évezredben fokozatosan alakult ki; - a kereszténység **kb. 1000 körül** világvallássá, a fejlődő európai civilizáció eszmei motorjává vált. A középkorban a Római Katolikus Egyház amolyan „világi” irányító szerepet is betöltött; - Európában semmilyen fontosabb politikai esemény nem történhetett a pápa jóváhagyása, beleegyezése nélkül. Talán a legjobb példa *a magyarok államalapítása; - első királyunk, Szent István megkoronázása*, a pápától kapott szent koronával. (Kereszténnyé lettünk, hogy fennmaradhassunk.) Úgy *1000-tól 1500-ig az emberi életminőség vonzás-centruma az Isten, és az ő „földi teste”, az anyaszentegyház (a pápaság - ma: Vatikán állam)* volt. Az emberek szemlélete *minden ok és minden cél (következmény)* tekintetében is ezer szállal kötődött a keresztény valláshoz, amely akkoriban *élet és halál ura* volt; - meghatározta az emberek mindennapi tevékenységét (is).

Azután **1500 körül** megkezdődött az a többszáz-éves folyamat, amely részint még ma is tart (a lelkekért folytatott háború még nem dőlt véglegesen el!); - **az ember „felszabadításáért”!**

A „humanizmus” lényege, hogy a független ember **személyiségi jogaiért** harcol, skizofrén módon Istenével szemben. Azt mondhatjuk, hogy ez az eszme **a mai liberalizmus** szellemi előfutára volt. A korszak a *reformációval* (Luther, Kálvin, stb.) indult; - eredeti célja a vallás és az egyház „megreformálása” volt, s nem pedig az Isten effektív megtagadása, vagy „kiiktatása” a földi életből. De a lavinát már nem lehetett megállítani! A Teremtője ellen fellázadt ember úgy döntött, hogy megtöri az egyház földi hatalmát, majd a hitet, a vallást (Istent) elválasztja „a gazdasági élettől”, vagyis kirekeszti Istent a mindennapi élet tevékenységéből, küzdelmeiből. Mivel a keresztény vallás (Isten) eleve tiltotta az önzést, a harácsolást, tehát a földi élvezetek (evés, ivás, gazdagság, stb.) öncélú hajszolását; - ki kellett üzni Istent *a földi Paradicsomból*, hogy az ember megteremthesse önálló, szabad társadalmát, *a liberális polgári demokráciát*, vagyis **a kapitalizmust**. Ezt a gyorsuló folyamatot *politikai és vallási tekintetben is* méltón fémjelzik: **az anglikán egyház leszakadása, majd az angol polgári forradalom (Oliver Cromwell), a felvilágosodás (Voltaire, Rousseau, stb.) és a Francia Forradalom, a Függetlenségi Nyilatkozat, illetve az USA megalakulása. A kor eszmei centruma az ember**; és Istenből már csak az a kevés, ami megmaradt. A liberalizmus árnyékában ott munkál(t) **a pénzfétis**, mely nem végez félmunkát; nem éri be, csak teljes győzelemmel. A mai modern korban – vö. New Age, New World Order – már a templomkert bokraiban is a Sátán bókklászik, mintha csak ott is „otthon” lenne...

Az **1800-as** évektől már nem kérdéses többé, ki az úr e Földön; - megtörténik az égi és a földi hatalom, az *állam és az egyház* végleges különválása. **A pénz** egyre inkább világhatalommá; sőt, egyeduralmukodóvá erősödik: *az életminőség középpontjában az ember és az Isten is egyre alárendeltebb szerepet játszik; a pénz (ön)imádata általános, kötelező életformává, vonzáscentrummá alakul...* Festett-fiktív, vásárolt és megrendelt eszmék lépnek a klasszikus szellemi irányzatok, az ősi konzervatív értékek helyébe. A fétis felnövő uralma szinte azonnal létrehozza látszólagos „ideológiai ellenfelét”, **a kommunizmust**, ami éppoly torz, mint maga a kapitalizmus. Az Októberi „Forradalom” pedig tudathasadásba kergeti a világot...

Kb. 1950-től, túl a II. világháború megrázkódtatásain - az „Isten ígája alól” csak nemrég felszabadított ember észrevétlenül *rendkívül picire zsugorodik* a mindent maga alá teperő pénz-áradat keltette testi-lelki megpróbáltatások terhei alatt. A pénz liberális uralma nemcsak „a rég legyőzött egyházat”, hanem már a még úgy-ahogy működő államot is veszélyezteti, amikor annak feltétel nélküli kivonulását követeli a „szabad piacgazdaságból”...

A pénz szökőárja már nem tűri tovább, és lebontaná a nemzetállamok határait is, a multinacionális tőke szabad terjeszkedése révén. A világ „keleti felét” bitorló nemzetközi kommunizmus térdre-kényszerítése után, **1990-től** felerősödnek az „újrafelosztás” folyamatai, egymással részben ellentétes tendenciákat szülve. Az integráció korábbi (Észak-Atlanti Paktum, Közös Piac) formái helyébe **a NATO, az Európai Unió, majd a kollektív világrettegésre alapozott integrátor Terrorizmusellenes Koalíció**, mint államokat tömörítő új formációk lépnek, miközben látványosan folyik az államhatárok *külső és belső* lebontása az országokon is átívelő, „liberális” **multi-és szupranacionális társaságok globalizációjaként**, - mintha csak egy tudattalan, vak törvényszerűséget, természeti kataklizmát élne meg a világ...

De a legszörnyűbb veszély, ha **a szakrális áruhába bújt földi hatalom összefog a pénz hatalommal!** Közös paktum-elitje leblokkolja a természetes kiválasztódás véletlenszerűségét, s az egészséges spontán szelekciót *tudatos kontraszelekcióval* helyettesíti; és leblokkol a modern társadalom fejlődéséhez szükséges minden nélkülözhetetlen információt. A pénzügyi megszorításokat (a restriktív) *a pénzügyi elit*; - a szellemi értékek kivonását pedig *a titkos társaságok* végzik. Márpedig a modern társadalom **hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ!** Ezzel az elit behúzza a társadalmi haladás „vérszékjét”... A társadalom mobilitása megdermed, a kialakult kasztok csak a saját kasztjukkal kommunikálnak, mindent titkosítanak és a szupranacionális elit hamis prófétái (mint pl. Francis Fukuyama, Samuel P. Huntington, Pat Robertson) kihirdetik: *Az emberiség történelme véget ért, itt van már a Kánaán; mert világszerte győzedelmeskedett a végső és legfejlettebb társadalmi rendszer, a liberális polgári demokrácia.* - A pénzt szintén megérő **Samuel P. Huntington** meghirdeti *a civilizációk összeesését*, ami a III., permanens világháború hivatalos ideológiája, melynek az „eszmei” alapjait még **Albert Pike** foglalta meg a mestertervbe; Pike, aki az alapító **Adam Weishauptot** követte **az Illuminátus Rend** elnöki posztján. És hogy mire képes a fundamentalista vallási fanatizmus, ha nem hajlandó elfogadni, tudomásul venni „a végső leosztás” világhatalmi status quo-ját; - láthattuk **2001. szeptember 11-ikén**, amikor New York City Manhattan negyedében, „a hijackerek” által „menetrendszerűen” eltérített Boing-ek, a felhőkarcolókba beléfűródva ledöntötték a World Trade Center ikertornyait...! Ekkor a torony falán felgomolygó füstoszlopokból hirtelen kirajzolódott *egy ördögfigura kérszerű sziluettje* - vagyis **Lucifer egy pillanatfelvétel erejéig manifesztálódott**. Ám az igazi kérdés, hogy ki volt, aki az ember-ördögnek ezt a szörnyű megbízást adta?!

Egykor a hitünk *az embert szolgálta*; hogy általa üdvözülhessünk. Valamikor az információ, a felvilágosult - *gnosztikus, szakrális?* - tudás abszolutizálása (vö. Voltaire) *az emberi életminőség javítását* célozta, a függetlenségre törekvő ember szembeszállt Istennel, hogy megteremtse a saját önálló földi, „Isten nélküli” világát. Amint **Bródy János** szövegíró adta a rockoperában **István királyunk** szájába a szakrális-pogány végszót: **„Veled Uram, de Nélküled!”** Sok-sok évszázadon át *a pénz általános egyenértékűként (értékmérőként) funkcionált*, hogy elősegítse, lebonyolítsa a növekvő árufelesleg kereskedelmi forgalmát... És mi van ma?!

Mi a legfőbb érték, a pénz, a profit, vagy az ember?!

Mivé silányult mára **a hitünk?**

Lokális népirtó hadgyakorlatok fedőneve lett, hogy a hatalom letérdelve imádhassa önmagát.

Mert mit szolgál ma a tudathasadat **információ?** Egyrészt az irattárak titkosított dokumentációit gyarapítja, másrészt tömegcikk, kommersz bővli, „szappanopera” és hazug statisztikák hamis számadatai, hogy bizonyítsák a népek: milyen jól is él... Miközben titokban minden értéket felemész a preventív világháború...

Vajh' mivé lett az egykor **aranyfedezetű pénzünk?**

Fémszálas papírrá, digitális impulzussá, mágneskártyává, majd az Antikrisztus „szövetbarát” bio-mikrocipjévé, országok kirablásának és népek elveszejtésének gonosz, szuper-hatékony és személytelen/felelőtlen eszközevé,

amiből annyit sokszorozhat a magántulajdonná (FED) alakult-aljasult világdollár-jegybank, amennyi épp elég a világ maradék nemzet-államainak folyamatos és véget sosem érő hitelezői zsarolásához. A valódi teljesítményünket leértékelték, és az ezerszeres „túlerőben” tényező fiktív derivatívákkal összekutyulva – amitől az aljas, fortélyos család ím’ egyszerre legális, sőt, újkori erény lett! - elektronikus jelhalmazá alakították, mely, mint a New Age csalfa lidércfénye villózik fel, Heisenberg valószínűségi relációjának „hamis törvényét” sem követve, akármelyik bank számítógépében. Amely „összeget” azután össze-vissza írogatnak, egyik számláról a másikra, míg elfogy, de már nem fűződik hozzá semmilyen értékteremtő munka, teljesítmény vagy valós információ. A pénz jelkép lett, hamis származék, a hatalom és a gazdagság önszaporító szimbóluma, a tönkretett jelen és az orvul ellopott jövő: az önimádó Aranyborjú, a Mammon látra szóló hatalmi képmása.

Utolsó, végső megoldásként vagy sürgősen lebontjuk ezt az emberiségen „végleg” eluralkodott rákos daganatot - a hamis tudat és a hamis pénz civilizációját -; vagy (újból) Krisztusra bízunk a Világ (Isten temploma) kítakarítását, és megvárjuk *az utolsó ítéletet*, amikor egyszer s’ mindenkorra számúzi majd a Földről az illuminátus – Jelenések Könyve – 2.9 - kufárokat. Akik ellene szegülnek az ördög pénzének (és füstfénképének a Jákin és Boáz szimbólum falán), azok Krisztus kegyelmét; - akik viszont nem, azok Krisztus igazságát ismerhetik meg...

Vegyük elő a józan eszünket!

13. Az alfától az ómegáig

A KAPU folyóiratban jelent meg „Kényszerpályán a világ” című írásom.

Hozzászólásában reagált rá **Magyari Zoltán**, „Kényszerpályák és az ómega pont” címmel. Írása „*a tárgyi kényszerpályák*” nagyon érdekes és indokolt kiterjesztése, pozitív és negatív irányban egyaránt. Megihletett...

A görbék messzire vezetnek...

Nem arról van szó, mintha „nem vállalkoznék” a kényszerpálya görbéjének aktív leírására, csak arról, hogy „mint pedagógiai módszert”, sokkal eredményesebbnek tartom, ha - persze bizonyos mértékű „beavatás” után - az olvasó inkább maga jön rá a legfontosabb szakrális összefüggésekre, és nem rájuk „kényszeresen” a szájába azokat. A hit is akkor lehet a legerősebb, **ha az ember maga választja ki a szabad akaratából**, ahelyett, hogy másoktól kapná készen, mint - például a nescafé mintájára - afféle „instant karmát”. Az egyes ember - mint a vízcepp a tengert - magában hordozza az egész emberiség, sőt, az egész világegyetem „sorsának” kibontakozási, illetve lehetséges végkifejleti megoldásait, az evolúció teljes drámáját, tragédiáját vagy komédiáját, nagyjából tetszés szerint. Minthogy azonban a világegyetemet teremtő Isten végtelenül irgalmas; komoly reményünk lehet rá, hogy „a legvégén” még a legsúlyosabb szomorújáték is a visszájára fordítható, és hepienddel érhet véget...

Egységes-e a világ?

Werner Heisenberg atomfizikus, a kvantumok világában az ún. „határozatlansági relációk” felfedezője és bevezetője mondta egyszer, hogy: „**A tudomány itálának minden cseppje istentagadás, de a pohár legalján ott van az Isten.**” Valahogy így vagyunk Einsteinnek az általános relativitás-elméletet leíró egyenleteivel is. A tér és az idő dimenziói határozzák meg „az anyagi világ” szerkezetét, az univerzum kozmológiai felépítését, de úgy is értelmes, ha azt állítjuk, hogy az általunk ismert téridőt az általunk ismert anyag generálja. A matematika -mint száraz, absztrakciókra és fikciókra is épülő tudomány - alkalmasnak látszik az anyagi világegyetem „alapvető törvényszerűségeknél” tűnő folyamatainak leírására, de nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy **a matematika nem az Isten által teremtett világ legbenső, „természetes” algoritmus, hanem csak az emberi agy „varázslatos fikciója”, amely a legkevésbé sem tévedhetetlen, és mint ilyen még kevésbé kiáltható ki egyfajta általánosan érvényes törvénynek, amely „mintha” Istent is kötelezné bizonyos teremtési és működtetési szabályok kvázi „betartására”**. Aki az emberi tudományt, vagy annak a pillanatnyi konklúzióit mindenek fölé helyezi, az egyrészt „isteni kreativitást” feltételez az emberről, ami istenkáromlás; másrészt be akarja korlátozni, sőt, holmi görbék és megoldó képletek keretei közé próbálja bekényszeríteni Isten kreatív fantáziáját és gondviselő „tevékenységét”, ami nonszensz, és amúgy nagyfokú ostobaság is lenne. Istent a maga alkotta világ szintén maga alkotta – az ember által valósnak vélt, vagy valós - „törvényszerűségei” sem kötelezik semmire; bármilyen „helyzetben” azt tehet, amit akar.

Ugyanis ettől mindenható.

A táguló világegyetem

Albert Einstein képleteiből és matematikai levezetéseiből valóban **két lehetséges kozmológiai modell** adódik, persze tisztán elméleti alapon. Mindkét modell megegyezik abban, hogy a rádióteleszkópjainkkal belátható

„világegyetem” létrejöttét egy ősrobbanás - a „Big Bang” - előzte meg, amely előtti „elméleti időpontban” az összes proto-anyag még „egyetlen elméleti, kvázi matematikai pontban” sűrűsödött össze. Ez lehetett a teremtés első pillanata, amikor is az anyaggal „egyidejűleg” megszülettek a mai világunk dimenziói: **a tér és az idő, a tér-idő**, vagyis az „egységes” anyagi világ.

Az ősrobbanás következménye „**a táguló világegyetem**”, melynek tényét minden eddigi ismeretünk csak alátámasztja, illetve megerősíti. Vesd össze pl. **a Hubble által a Doppler-effektus analógiájára felfedezett ún. „vörös-eltolódással” és az ún. „háttérsugárzás”** regisztrálásával. Ez a „globális, sőt univerzális” tágulás azt is jelenti, hogy a látható galaxisok, *kivétel nélkül*, növekvő sebességgel távolodnak egymástól, mintha egy folyamatosan felfúvódó „gömbfelületen” helyezkednének el. A száguldó tágulás - a növekvő sebesség a távolabbi csillagvárosok esetében már nagyságrendileg megközelíti a fénysebességet - közben-következtében zajlik le az anyag kihűlése, összesűrűsödése, kikristályosodása/„jegecesedése”, a csillagközi porból s a felrobbanó napok magasabb rendszámú elemeiből a galaxisok és stabil naprendszereik felépülése; a teremtett anyag szerves evolúciója, később az élet kialakulása, sőt, az évmilliárdos törzsféjlődés megkoronázásaként az anyag kvázi öntudatra ébredése, az ember megjelenése. Az ősrobbanás a mai, és e tekintetben végelegesnek is tekinthető ismereteink szerint mintegy **13 milliárd éve** történt - azóta szakadatlanul tart az anyagi folyamatok entrópiája. **Az entrópia** azt (is) jelenti/okozza, hogy az anyag legbenső, immanens jellemző tulajdonsága – „radiális energia”: írta Teilhard de Chardin jezsuita paleontológus - a magasabb szervezethez elérésére irányuló hajlam, mely szerves evolúciót eredményez, melynek során az anyag rendezetlensége, kaotikussága azáltal oldódik, hogy egyre bonyolultabb struktúráknak adja át a helyét.

Az oszcilláló modell

A másik matematikai „megoldás” szerint a tágulás csak *egy adott pont eléréséig* folytatódik - tekintsük ezt most az egyszerűség kedvéért a világegyetem élettartamgörbéje (a haranggörbe) maximumpontjának -, és amikor a kitértetett, inflexiós pontot elérte, attól kezdve a tágulás megáll, visszafordul, és összehúzódásba megy át, ami egészen a „nulla pont”, a kezdet megközelítéséig tart, majd „a komprimálódás” miatt újból „ősrobbanás” következik. Ez az ún. „**oszcilláló világegyetem**” kozmológiai modellje, ami Einsteinnek az általános relativitást leíró matematikai formuláiból (egyenleteiből), mint elméletileg lehetséges megoldás folyik.

Az ősrobbanás fényrobbanás volt

Az életszerű megoldás, ami **a gyakorlatban is valósnak** tűnhet, amennyiben - Heisenberg után szabadon - a teremtő Isten meghatározó létét valós tényezőnek fogadjuk el, vagyis hiszünk Őbenne, és egyszersmind elhisszük azt is, hogy a teremtésnek teleológiai szempontból is értelmes célja van, és ez a cél nem egy ide-oda kvázi értelmetlen oszcillálásban manifesztálódik, hanem valahonnan valahová, **praktikusan az alfából ómegába tartó evolúciót megvalósítva, a világ Istenhez, a teremtőjéhez való magasabb szintű, üdvözült állapotú visszatérésében** fejeződik ki. Vagyis a teremtésnek Istenhez méltó, magasabb rendű célja van, és ez a cél a teremtett (anyagi) világból származó, öntudatra ébredt embernek Isten nagy tervében való részvételére, mert Isten az embert azért teremtette, hogy amint arra méltóvá válik, üdvözüljön, és igazi „alkotó társává” legyen a jéghideg Kozmosz otthonossá tételében és boldog, Istent és egymást is szerető, halhatatlan lényekkel történő beépítésében. A megoldás tehát - *amit a matematikai egyenlet valós megoldásként „engedélyez”* -, hogy a Kozmosz, az Univerzum „vég nélkül” tágul, ami egy végtelen, de nem határtalan világmindenséget keletkeztet. Ennek **a világegyetemnek a fény sebessége, más szóval „a kimért idő végelessége” szab határt**; tudniillik a fény sebessége abszolút (300.000 km/sec), amiért az idő múlása, de „a pusztá léte is” relatív. Feltehető, hogy az ősrobbanás előtt, amikor az összes anyag egy picinyke, elméleti pontban zsugorodott össze; *ez a proto-anyag még a plazmánál is milliárdszor sűrűbb halmazállapotban* „létezett”, talán leginkább egy minden mozgási energiáját „türelmesen visszatartott” vakító fénycseppként írható le.

Fényből lettünk és fénné leszünk

A teremtés pillanatában *ez a fénycsepp* robbant fel, amitől először minden határon túl felhevült, majd a növekvő sebességgel zajló tágulás közben és következtében fokozatosan lehűlt, megszilárdult, illetve globálisan szétszóródott, lokálisan összesűrűsödött, majd pedig - a periódusos rendszer legmagasabb rendszámú elemeinek felépülése után - az arra alkalmas anyagcsomókban (galaxisok, naprendszerek és bolygók) megkezdődhetett a szerves és a szerves, azután pedig az élő anyag (az élet) evolúciója. Vagyis hát **az egész Univerzum végső soron a sűrített fényből keletkezett** - ezt írja le implicite Einstein híres egyenlete, az $E = mc^2$ is! -, és még az is feltehető, hogy amikor a végtelenül táguló világegyetem gyorsuló objektumai épp elérik (azaz: elérnek, mert a fénysebesség nem érhető el, illetve nem léphető túl!) a fénysebességet; újra tiszta fénné válnak, fénné, melyből egykor megszülettek.

Isten teremtése konvergens

Gondoljuk csak meg! Amennyiben egy kozmológiai modellt leíró (keletkeztető) matematikai egyenletnek két - **egy pozitív és egy negatív** - megoldása van, akkor a verifikáció viszonylag egyszerű. Isten értelmes céllal teremtette a mindenséget, ezért az oszcilláló világegyetem „megoldása” a gyakorlatban működésképtelen, mert értelmetlen. A pozitív megoldás, amelyikben a teremtett világ „értelmes” funkcióval (teleológia) bír; az oszcilláló modell azért istentelen (sátáni), negatív „megoldás”, mert egyenrangú mozgásnak tekinti „az öncélú csiki-csuki” mindkét irányát, *a távolodást és a közeledést is*, ami istenhittel tarthatatlan elképzelés. A két-megoldású egyenlet egyébként emlékeztet a katarok ősi duális hitére, miszerint **a mennyet Isten, a Földet a Sátán teremtette**. A „sátán-életgörbe” - amelynek két, kvázi egyenrangú, *életet adó és azt el is pusztító* (táguló és összezsugorodó) periódusa (oszcilláló fázisa) lenne - az isteni teremtő gondolattól teljesen idegen. Isten előre gondolkodik, nem oda-vissza, és teremtésének szentséges, magasztos célja van! A világegyetem nem perpetuum mobile! Az önmagába célszerű ok nélkül vissza-visszatérő (oszcilláló) világegyetemnek *isteni szemszögből* éppúgy nincs semmi értelme, mint például a reinkarnációnak, a mindig újra kezdődő földi életnek. Ha a világnak és az egyes embernek *mindig lenne egy még újabb esélye*, akkor a teremtés elveszítené az eredeti célját, mármint, hogy **a jónak a rossztól egyetlen esély alapján kell elkülönülnie és megtisztulnia**. Akkor minden, a megtisztulásért, a jóért és az igazságért folytatott kemény küzdelem és harc értelmét veszítené; megszűnne az élet, a lét minden felelőssége, kötelező felelősségadata.

A kétely a sátán itala

Ezért ha az isteni teremtés titkainak kutatása közben egy olyan képletre, illetve egyenletre bukkanunk, amelyek az *egyik valósnak tűnő megoldása kétségessé teszi Isten tervét, szándékait, netán a „létét” is megkérdőjelezi*, akkor **habozás nélkül azt a megoldást kell helyesnek, valódinak elfogadnunk, amelyik Istennel és a teremtés céljaival teljes szinkronban van**. E tétel egyébként az istenhit és a tudomány viszonyának *az alfája és ómegája is* egyben. Isten léte és a teremtés célja (vö. kozmológiai modellek) nem a megoldó képleteinkből következnek! Isten az egyetlen önmagától való létező, a kezdő és a végpont - **alfa és ómega** - is egyben. Az Istenhez vezető út rögös és kacsaringós, olykor vargabetűkkel teli is lehet, de semmiképpen nem oszcilláló, vagy többször is „újrakezdhető”. Isten és a teremtés titkainak kutatása közben rábukkanhatunk valós megoldásokra is, de **hogya valamelyik pohár ital elfogyasztása (egy tudományos felfedezés) után a „pohár alján” nem sejlik fel az Isten, azonnal éljünk a gyanúperrel, hogy Istené helyett a Sátán - a kétely, a viszály, az istentagadás és az istenkáromlás - italát ittuk ki...**

14. Az Antikrisztus vonalkódja

Azt mondják, a történelem önmagát ismétli.

Ez egyrészt igaz, másrészt azonban nem. Annyiban nyilván igaz, hogy az ember lényegi természete - viszonya másik emberrel, viszonyulása a természethez és a társadalomhoz, önismerete, tudatos életvitele, stb. - alapvetően mit sem változott az évezredek során, hiszen ugyanazok az önző, szemforgató szempontok, „csordaszellem” vezérli ma is, mint 5-10 ezer évvel ezelőtt. Nem igaz viszont annyiban, hogy tudniillik az evolúció, „a radiális energia” hatása (Pierre Teilhard de Chardin) össztársadalmi, történelmi szinten és távlatban, tendenciájában mégiscsak érvényesül. A köznapi szóhasználat frázisa szerinti „társadalmi haladás” (ugyan mi felé?) továbbra sem létezik, azonban nem lehet nem észrevennünk, hogy **a teljes emberi történelem, valamennyi eddig élt, élő, már halott és még csak ezután megszülető ember személyiségével, lelkével egyetlenben** halad, „fejlődik” valamilyen, a régmúlt homályába vesző nullpontból (ALFA) egy már ijesztően közeli végpont (ÓMEGA) felé. A végpont közelségét jelzi egyfelől a Föld bolygó energiatartalékainak és nyersanyag-forrásainak rohamos kimerülése; másfelől az élő emberiség erkölcsi energiáinak, tartalékainak gyors és látványos „elfogyása”, amit úgy is jellemezhetünk, hogy az ember belefáradt a saját aljasságába, és morális vitálkapacitása olymértékben lecsökkent, hogy már a hamis látszatok fenntartására is képtelen, amelyekkel pedig korábban oly sikerrel bódította el a lelkek százmillióit, illetve altatta el a társadalom tagjainak egyéni és kollektív lelkiismeretét egyaránt.

Valami vagy *valaki* felé gyorsulva közeledünk!

Ha elfogadjuk, hogy a Világmindenség *nem önmagától* - „causa sui” (Spinoza) - jött létre, hanem egy öröktől fogva létező, mindenható, legfelsőbb szellemi lény „építési tervrajza”, saját konstrukciója révén, akkor bizony el kell gondolkoznunk a teremtés és a gondviselés céljain (teleológia = „célokság” elve) is. Íme, máris ott állunk Isten előtt, aki azért teremtette meg az anyagi (+ szellemi = ember!) világot, hogy végtelen jóságában megossza velünk *a teremtett világ és a teremtés minden gyönyörűségét!* Hogy mindezt kiérdemeljük, nem kell tennünk egyebet, minthogy elfogadjuk Istent *a világ egyetlen, legfőbb urának, és betartjuk törvényeit - amelyeket már több ízben is világosan kinyilatkoztatott*. Mi sem természetesebb; az Úr egyrészt **szabad akaratot adott** az embernek, mert nem bio-robotokkal vagy rabszolgákkal akarta megosztani az alkotás és az örök élet örömét;

másrészt hogy meggyőződhesen az egyes ember és az emberiség hűségéről, szófogadásáról, jóindulatáról, **próbatételek elé állított mindannyiunkat**, melyek majd elválasztják a szelíd búzát a vad konkolytól. Az ember ezeket a próbatételeket rendre elbukta, ám ez mégsem jelenti azt, hogy a történelem a kezdetektől fogva végig ne lenne **konvergens Istenhez**, hiszen az Úr végtelenül irgalmas - mint Jézus Krisztus egyértelműen kinyilatkoztatta: nem mond le egykönnyen senkiről...!

Civilizációk és kultúrák életgörbéje

Emberi kultúránk talán legnagyobb „paleontológiai-antropológiai dilemmája”, hogy sehogy nem tudjuk megfejteni az ember geneziséét. A felfedett „tudományos” tények látszólag szöges ellentétben állnak a kultúrtörténeti emlékeinkkel (például a Bibliával), így „a történetünk” súlyos ellentmondásokkal, hiányzó láncszemekkel terhes. A legmegoldhatatlanabbnak tűnő probléma, hogy amennyiben „visszafelé extrapoláljuk” a már embernek mondható világ-populáció lélekszámát, úgy Kr. e. 10.000 körül a Föld lakossága jóval kevesebb, mint 1 millió volt, ami „gyanúsán” kevés! Ha az ember főemlősként, majd értelmes lényként már legalább 2 millió év óta élt a Földön, hogyan lehet, hogy ilyen kevés volt belőle? Továbbmenve, ezt a kérdést is feltehetjük: a majdnem 6.000 évvel ezelőtti, kis csoportokban vadászó, gyűjtögető életmódot folytató primitív ősemberek hogyan válhattak egyik napról a másikra képessé egy teljes, mai szemmel nézve is fejlett civilizáció – Sumér - létrehozására?

A Kr. e. 4.000-ben virágzó sumér kultúra a Tigris és az Eufrátesz völgyében már mocsarakat csapolt le, csatornákat, gátakat és töltéseket épített, bonyolult öntöző-rendszereket alakított ki, hatalmas, pompás városokat épített. A sumérok 25.920 évig tartó csillagászati ciklust „fedezték fel, illetve figyeltek meg”, jegyezték fel, miközben a kultúrájuk mindössze 2.000 évig állt fenn!

Tudományos ismereteinket összevetve kultúrtörténeti emlékeinkkel, adódik a feltevés, hogy **a bibliai Vízözön Kr. e. 12.000-12.500 körül** pusztíthatta el a földi élővilágot. Többé-kevésbé „megbízható” - nem láttam, nem voltam ott!!! – „*corpus delictiként*” tekinthetünk egyrészt a kaukázusi Ararát-hegységben, egy magasabb hegyen állítólag „előtalált” Noé bárkája romjaira, másrészt Peru egyik magas hegységének (Középső-Kordillerák, Ajmaraföld és Uruföld között, 6.500 méteren) fennsíkján a Titicaca-tóra, mely tulajdonképp a földgolyót egykor elöntött vízözön maradvány-tengerszeme; igen mély, sós (!) vizével és édesvízi populációk nélküli, szegényes tengeri halfaunájával (a „tóban” szinte kizárólag békák élnek).

A Vízözön pusztíthatta el a legendás Mú, vagyis Atlantisz civilizációját is...

Ki tudhatja, hogy az Atlantisz birodalma hány évszázadon-évezreden át állhatott fenn; mindenesetre gnosztikus-bűnös, élvezethajhász, ugyanakkor mai szemmel is félelmetesen gazdag, fejlett technikával rendelkező kontinensállam lehetett, ha kiérdemelte Isten büntetését és mindenestül a hullámsírba vészett. Noé és családja az Ararát csúcsán történt újbóli kikötés (szivárvány látványa) után mindent előről kezdhettek; - azonban egyrészt néhány magasföldön korlátozott lélekszámban fennmaradhettek zárt populációk, másrészt Noé még megőrizhette az atlantiszi kultúra tudásának, technológiájának bizonyos hányadát is. Volt tehát némi „folytonosság”, - még akkor is, ha a Föld népessége lényegében kevés maradvánnyal, kipusztult... Ez lehetett a valós oka annak, hogy a viszonylag csekély lélekszámú emberiség mégsem minden előzmény nélkül, „szinte a fáról lejöve” építette fel a magasban fejlett Sumér birodalmat, kultúrát, alig 4-5000 év leforgása alatt.

Ami mármost a civilizációk, kultúrák életgörbéjét, bárminemű ciklikusságát illeti; ez megint csak egyfajta értelem és cél nélküli „matematikai meghatározottságra”, azonos időszakokénti periodikus ismétlődésre, valamiféle „fátumra” (karmára) engedne következtetni, ami bekorlátozná az isteni gondviselés, de az emberi szabad akarat mozgásterét is.

Haladás helyett helybenjárás

A történelem persze bizonyos értelemben ismétli önmagát, de „a kvázi-fatalista”, periódusos ismétlődés, vagy egyes évszámok szinte már „mágikus” tartalommal, a „szükségyszerű események bekövetkezésének sorsszerű időpontjával” felruházása, azonosítása alaptalan és az istenhitűnkől teljesen idegen tévhit csupán. Az ötszáz éves, vagy bármilyen más időtartamú történelmi ciklusok feltételezése tévedés. Az effajta „törvényszerűségek felfedezése” hamis látszatokon alapszik, többnyire csak játék a számokkal és az évszámokkal. Egész más kérdés, hogy **Atlantisz bukását esetleg ugyanazok az alap-okok idézhették elő, mint például Rómáét, vagy amelyek az amerikai típusú, vagy éppen az euroatlanti civilizáció bukását fogják okozni, ha megérjük: ami az erkölcsi lezüllés, a nihil eluralkodása.**

A bibliai Vízözönt az atlantisziak istentelensége, Babylon pusztulását **Szodoma és Gomorra** eltévelyedései, az öncélú hódításokba befásult és belerokkant élvhajhász Róma összeomlását **a kereszténység**, az USA és az USE (United States of Europe) bukását pedig „a pogánnyá visszafajzás”, a pénzfétis, az aranyborjú bálványimádása

idézheti elő. Ami közös bűn mindegyik letűnt és letűnőben lévő „kultúrában”, azt az Ószövetség egyik lábjegyzetével definiálhatjuk: „11,2 *Sineár Mezopotámia, Babel pedig Babilon, az ókor talán leghatalmasabb városa, égig érő templomaival (Zikkurat), amelyek Babel hatalmának is tanúi voltak. 5,8 A mértéktelen uralomra törés következménye: a népek nem értik többé egymás nyelvét, egymás ellenségeivé válnak.*” Napjainkban újból, éppen ez történik!

A polgári hazugságszövevény

Magyari Zoltán írja, hogy „*a polgári társadalomban a munka és a tőke együtt szolgálják az értékteremtést.*” Ez félrevezető tévedés! De merüljünk tovább eme idézet csalogató mélységeibe: „*A ciklus felfelé ívelő szakaszában a munka és a tőke történelmi léptékű egymásra találása zajlott le, kialakultak a piacok.*” De a tévhit még tovább is fokozható, a következő mondatban: „*A kapitalista társadalom megszilárdulását a keresztény erkölcsiség és a rá épülő polgári erények - mint pl. a tekintély-tisztelet, a szorgalom, a kötelességtudás - tették lehetővé.*” A cikk írója először is ott téved igencsak vaskosat, amikor „ding an sich”, magától való dolognak tekinti a tőkét, mint hogyha „öröktől fogva” létezett és csak arra várt volna, hogy egyszer csak, egy történelmi pillanatban találkozzék, és összefogjon a munkával! (1) A tőke - pénz szülő pénz (Marx) - a kapitalizmus előtt sohasem létezett, mert *a kapitalizmus immanens lényege éppen a működő tőke (capital = tőke).* (2) A tőke nem vesz részt az értékteremtésben; nem teremti, hanem sokkal inkább fogyasztja, mi több pusztítja az emberi munka által létrehozott értékeket, mint ahogy erre néhány sorral később (értsd: „*Utánam az özönvíz!*”) az idézett sorok írója is rádöbben. (3) Értéket csak és kizárólag *az emberi munka* állít elő. A kapitalizmus legnagyobb hazugsága (apológiája), hogy önmagát „értékteremtő tényezőként” ismerteti el. Marx Károly *a profitot értéktöbbletként (mehrwert) aposztrofálta*, ami az ő saját találmányú hazugsága volt, hiszen a termelési (érték-teremtési) folyamatban *értéktöbblet nem keletkezik*, „csupán” az érték maga. Am a tőkés (akinek a magántulajdonában a termelőeszközök és a pénz, tehát a tőke van!) a munka által előállított érték egy részét (amit a saját tulajdonának tekint), *a profitot erőszakkal elveszi*, amivel a saját tőkét gyarapítja. A tőke a kapitalizmus sajátos terméke – alapvető emberi viszonyt fejez ki! -; nem más, mint „tőkésített” profit. Ezáltal a munka nem csak értéket termel, hanem furcsa módon - ti. a tőkés viszonyok bővített újratermelésével – saját kizsákmányolásának a feltételrendszerét is újra meg újra megteremti, hiszen gyümölcseivel elsősorban a tőkét gazdagítja. (4) A megelőző társadalmakban „*az értékképző folyamatban*” is kizárólag csak az emberi munka (+ a természeti adottságok; - a legfontosabb: *a föld!*) vett részt, a pénz (az általános egyenértékes) „természetes” és magától értetődő módon csak az (egyen)értékek cseréjét közvetítette. A kapitalizmusban *a pénz fétissé, mi több, bálványá, nőtte ki magát*; alapvető termelési, emberi viszonyná vált. Azáltal, hogy a működő tőke a tőkés (a bankár!) kizárólagos tulajdonában van, két, egymástól egyre élesebben és visszafordíthatatlanul elkülönülő csoportra, *elite és plebsre* osztja az emberiséget: más szóval *maroknyi gazdag rétegre, és a tőlük függő kizsákmányolt tömegekre*. A pénz önálló életet él, társadalomformáló (pontosabban azt gúzsba kötő!) erővé is válik, befolyásának növekedése minden határt túlszárnyal, és alkotójának urává is válik. Az eszköz fölébe nő „teremtő gazdájának”, elhatalmasodik a világon, mert a képtelenül felesleges mennyiségben felhalmozódott, *önmagában értéktelen és teljesítménnyel is fedezetlen papír-, és/vagy bankszámlapénz* mind profittermelő funkciót keres, és mivel maradéktalanul nem talál, - megveszi az országok irányításának hatalmát, koncentrálódik és centralizálódik, *s legvégül világállamot alkot, hogy ösztönösen szerzett új funkcióját (tudniillik: az értékek közvetítése helyett immár azok „meghatározását”!) tudatosan be is betonozza.* (5) A piac tehát nem „a tőke és a munka történelmi egymásra találása folytán” alakult ki, hanem a kapitalizmus létezési módja: *az egész világ egy nagy piac, minden és mindenki megvehető, de csakis annak a számára, aki a tőkés világhatalmi rend kiválasztotta. Az isteni spontán kiválasztódás megszűnik, és átadja a helyét a sátáni kontraszelekciónak, hogy csak azok adhassanak és vehessenek, akik a testükön viselik az Antikrisztus billogát. Ez a billog egy a bőr alá beültetett mikrochip lesz, amely egyrészt egy minden fontos adatot elektronikusan rögzítő „személyi igazolvány”, másrészt a bankkártya funkcióját tölti majd be. Amikor a pénztárnál fizetünk: a vásárolt áruk vonalkód szerinti árösszegét a „pénztáros” úgy vonja le bankszámlánkról, hogy a szenzort a jobb karunkhoz, vagy a homlokunkhoz is hozzá érinti.* (6) A kapitalizmust egyáltalában nem *a keresztény erények* szilárdították meg. *A polgár* - a független egzisztencia -, más szóval *a tőkés* (merthiszen csak a tőkés nem függ a maga teremtette általános és globális pénzhíánytól!) fő célja a profithajszka, melynek révén tőkét gyarapíthatja. A tevé könnyebben megy át a tú fokán, mint a gazdag ember. Jézus azt tanítja a gazdagoknak, hogy sürgősen osszák szét mind a vagyonukat a szegények között. Különösen áll ez a munka nélkül szerzett tőke-jövedelmekre. De a gazdagok csak nem osztják, a világszegénység pedig egyre terjed. (7) A tekintélytisztelet, a szorgalom és a kötelességtudás *nem polgári erények*. A felsoroltak általános emberi, de leginkább keresztény erények. A Tízparancsolat és a profit törvénye egymással összeegyeztethetetlenek. (8) A polgár inkább amolyan skizofrén, specifikusan kapitalista társadalmi kategória, illetve réteg; sőt kétszínű gondolkodásmód. Nagyot téved, aki azt hiszi, hogy *a földi és a mennyi karrier egyszerre* sikeresen megvívható. Nem szolgálhatsz Istennek és a Mammonnak is, egyidejűleg. Vagy - vagy... (9) Zelnik József írja a „TESTAMEN”, Leonardo evangéliuma című könyvében: „*Például a Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.*”

Az efféle „kétkulacsosság” államférfiúi-intézményes körökben azelőtt ismeretlen fogalom volt, ez teljes mértékben a polgári hamis értékrend terméke, azé a rendé, amelyben a keresztény értékek feletti uralmat is a pénz, a pénztulajdon és a pénztulajdonosok vették át. Ez a rend a bálványimádás, az Antikrisztus, a New Age új világrendje. (10) Igen, a hanyatlás akkor kezdődött: *amikor az értéktéremtő munka másodrendűvé vált.*

Amióta a profithajszó már a jövő feléléséért folyik, sikerrel...

Az emberi jelenség és az örök birodalom

Kína valóban az egyik legnagyobb aktuális politikai és civilizációs talány.

A trend tovább vázolásával – *a kínai, mint az amerikai és az euroatlanti „kultúra” hosszú távú valós, többezer-éves, lassúbb, de biztosabb fejlődési alternatívája tűnik fel.* Nem kétséges, hogy Pierre Teilhard de Chardin jezsuita atya, a XX. század egyik legnagyobb gondolkodója (paleontológus, antropológus, filozófus) *nem véletlenül* írta meg éppen Kínában élete fő művét: *„Az emberi jelenség”-et!* Nyilván ebben a nyugatitól gyökeresen eltérő, archaikus keleti kultúrában kaphatta meg Istentől a legmagasabb fokú ihletet, sőt sugallatot, ami *a nooszféra felfedezésére, vagyis a felsőbbrendű ember és a kollektív tudat megjelenésének „megjövendölésére” vezette őt.* *„Az emberiség végső célja - mind egyéni, mind kollektív értelemben - az Omega Pont elérése, a személyes találkozás Istennel.”*

15. Az okkult apriori

A fenti cím szerinti téma megértése - előre bocsátom! - nem csekély absztrakciós készséget is igényel; ezt az idegen szóösszetételt még csupán magyarra fordítani sem könnyű. Senki ne gondolja azonban, hogy valamiféle *teoretikus elmélkedés* következik, amelynek az életünk valóságához csak annyi köze van, mint mondjuk a politikai pártok program-ígéreteinek, némely sajtótermékek hírmagyarázatainak, vagy a parlament által hozott egyes törvényeknek, jogszabályoknak.

A legkevésbé!

Állítom, hogy a most feltárandó problémakör egyfajta *régóta takargatott, észrevétlenül növekvő kollektív szellemi-lelki fekély*; az orvosi hasonlatot tovább szöve afféle *mélytudati ciszta*, amelyben az évezredek során felgyülemlett az ártó, savas folyadék (ezoterikus genny?!), és az üreges daganaton már régen *fisztulát* kellett volna nyitnunk, hogy betegségkeltő tartalma kiürüljön, és ne mérgezze életünket.

Okkult: rejtett, titkos, titokzatos, „fedett”, takart, leplezett, természetfölötti

Okkultizmus: a természetfölötti, titokzatos erőkben való hit, ezekkel foglalkozás és ennek elmélete (asztrológia, mágia, spiritizmus, stb.)

Apriori: a tapasztalatot, tényeket megelőző; a tapasztalatot mellőző megállapítás vagy ítélet. Előzetesen, semmit (pl. „tárgyi bizonyítékot”, tudományos értékelést, vizsgálati eredményt, pl. leleteket, stb.) be nem várva (mondjuk: pl. ítékezés, állásfoglalás „látatlanban”).

Apriorizmus: ismeretelméleti felfogás, amely szerint a tér, az idő, az okság és a természet törvényei nem is a természet, hanem *az emberi megismerő képesség tulajdonságai*, vagyis mindezek függetlenek a tapasztalattól, a tapasztalástól.

Igen ám, de más megfogalmazásokból tudjuk, hogy *a hit is olyan meggyőződés, amelyet bizonyítani nem tudunk*; tehát *első ránézésre* azt „hihetjük”, hogy ez a bizonyos apriorizmus nem lehet más, mint minden olyan hit és meggyőződés, ami kívül áll az empirikus bizonyíthatóság keretein, határain, lehetőségein, és ebbe a fogalomkörbe „természetszerűleg” beletartozik mindenfajta istenhit, valamennyi vallás, sőt az összes olyan „meggyőződés”, amely természetfeletti (transzcendens) létezők, erők földi-anyagi tevékenységét feltételezi, vagy azokkal, mint valóságos tényezőkkel operál! A mi világunkra egyfajta tudathasadás is jellemző: miközben görcsösen ragaszkodunk földhözragadt (ego-és geocentrikus) világképünkhöz, és csak a kézzelfogható, megtapasztalható és hasznosítható dolgokat fogadjuk el életünk valós meghatározóinak; közben mégis állandóan tudatalatti (atavisztikus) megérzéseink (intuíciónk) szerint cselekszünk, és/vagy olyan „lelki fogódzókat” is keresünk, igénybe veszünk, melyek egzakt bizonyítása, verifikálása lehetetlenség.

Elég, ha egyetlen példát hozunk: az akadémiai tudós nekifog újabb értekezéséhez *a kvarkokról* (melyek mellelleg *nem kézzelfoghatóan létező anyagi részecskék!*), de a munka előtt elolvassa az elektronikus levélben kapott aznapi horoszkópját...

Ámde van ennek az ösztársadalmi tudathasadásnak *egy még sokkal veszélyesebb formája*, amikor az „okkultizmust-apriorizmust” tudatosan, másodlagos hatásként, eleve bekalkulálják ravasz emberek, és ezáltal piaci-üzleti tényezővé emelnek olyan „eszközöket”, amelyek elsődleges hatású létezésében nem hisznek.

Legyen erre példa *a politikai marketing!* Az adott politikus nem hisz Istenben, de pontosan tudja, hogy *a jóérzésű emberek döntő többsége egyistenhívő*; - ezért úgy hitetlen és ateista, hogy közben hitre és vallásra szólítja fel a legszélesebb emberi tömegeket, mert tudja, hogy a hatalmat csak a tömeges istenhitre apellálva képes megszerezni és megőrizni. Közismert jelenség az is, amikor az egyébként hitetlen tőkés vállalkozó *a legszívesebben keresztény munkavállalókkal dolgoztat*, hiszen jól tudja, hogy a hívő keresztény egyrészt az „üdvüléséért is” dolgozik, amiért sokkal megbízhatóbb munkaerő a hitetleneknél; másrészt még a kizsákmányolást is sokkal jobban tűri, mert ártatlanul naív, ugyanakkor Jézushoz akar hasonlítani, ezért aztán fát is vághatnak a hátán, zokszó nélkül tudomásul veszi, míg a hitetlen azonnal fellázad... Így válik *a hitetlenek hitre építése* társadalomformáló erővé...!

Nekünk, keresztényeknek bizony meg kell különböztetnünk egymástól az abszolút racionális egyistenhitet az alaptalan *okkult-apriorisztikus* meggyőződéstől! Ami sajnos egyáltalán nem könnyű, hiszen a Sátán ügyesen keveri a kártyákat: a legaljasabb trükkje épp az, hogy *úgy összekeveri az igazságot a hazugsággal, alig győzzük szétválogatni*. Kezdjük ott, hogy a természetfeletti világ valóban létezik: vannak okkult erők is. Az eltévelyedés egyik formája tehát, ha valaki egyáltalán nem veszi tekintetbe ezek működését, és úgy éli le az életét, mintha *csak* anyagi világ lenne. Súlyosabb - skizofrén - eset, ha az illető nem hisz ugyan az ezoterikus erőkben, de üzleti-politikai marketingjében felhasználja azokat, mintha lennének!

A következő „fokozat”, amikor az ember *tudás, ismeretek, intelligencia, intuíció, hit és meggyőződés hiányában* az események, az evilági és másvilági erők játékszerévé válik, és csak hányódik az élet tengerén, mint a láthatatlan, felmérhetetlen erőknek kiszolgáltatott, az evezőjét és iránytűjét is elveszített dereglye a háborgó óceánon. A legsúlyosabb, ha valaki *tudatosan köt szerződést* a sötét hatalmakkal.

A materializmus gyökerei is az ókorig nyúlnak vissza. Az anyagelvű világnézet a mai ismereteink szintjén már teljességgel tarthatatlan, mégis az emberiség döntő többsége „meggyőződéses” materialistának (ateistának) tekinthető. Ennek egyrészt az egykori kommunista fél-világuralom az oka, másrészt *az a (háttér)hatalmi felismerés, miszerint a széles néptömegeket a lehető legmélyebb tudatlanságban (birkanyáj-effektus) kell tartani, mivel gazdasági-pénzügyi, politikai és szellemi-kulturális manipulálásuk a tudatosság legalacsonyabb szintjén valósítható meg a lehető leghatékonyabban*. Az anyagelvűség - *az élet egyetlen célja a meggazdagodás, a siker és az élvezetek habzsolása: a hosszú, egészségben és jólétben átszórakozott aktív időszak, majd a legmagasabb nyugdíj, végül a fájdalommentes eutanázia* - a legkényelmesebb életelv, illetve program; ugyanakkor semmilyen magyarázatot nem ad sem a világ keletkezésére, sem az emberi élet végső céljára. Mindamellet a „csak praktikus okokból”, vagy valójában tudatlan ember életét is befolyásolják, meghatározzák természetfölötti erők; ha tetszik ez neki, ha nem. Legfeljebb nem tud, vagy nem akar tudni róluk. Sajátos „struccpolitika” ez, mely ráadásul minden reális alapot nélkülöz. Sőt! Az anyagelvű ember gondolkodásmódja meg is fordítja a valóságot, és mindent egy tükrözött „alulnézetből” szemlél, próbál megközelíteni.

Vulgáris kifejtésben: Istenben például azért sem hisz, mert ugyebár a Biblia „tele van” különféle krisztusi csodatételekkel, amelyeket „helyből” számszavaknak ítél, mert a tudomány „nyilván” nem igazolhatja vissza *a vízen száraz lábbal járást, a lepra kézzel való meggyógyítását, a háromnapos halottak feltámasztását, a kenyér és a hal megsaporítását, a víz borrá változtatását, a test feltámasztását és az üdvözült/feltámasztott test „átmenetelét” a köfalon, vagy éppen a levitációt*.

Szociálliberális, „visszajáró” ismerősöm, aki persze gúnyból - de megmagyarázhatatlanul erős felindulással! -, következetesen *csak „természetgyógyásznak” nevezi Jézust*, hogy így határtalan megvetését is kimutathassa iránta. Tudós ismerősöm számára ugyanis ez a „foglalkozás” szimpla szitokszó, de *nem ám az efféle „álorvosi tevékenység” okkult apriori jellege*, hanem a sznob, a parvenü prudériája folytán. Pedig fogódzkodjunk meg: a mai tudomány pontosan tudja, hogy Jézus csodatételei egyáltalán nem jelentik a természet alap-törvényeinek kvázi felrúgását, mert *a természetnek nincsenek is alaptörvényei; a tudomány nem is az ún. természeti törvényeket kutatja, hanem az isteni teremtés titkait, melynek az „alaptörvénye”, hogy egészségben véve egyetlen csoda, a „CSODA” a lényegi működési elve, vagyis a valóságos csoda az, hogy a teremtés működik!*

A teremtés eredménye - az anyagi és szellemi világ, s a kettő halandó egysége, az ember - ugyanis önmaga a megvalósult csoda, hisz minél mélyebbre hatolunk a titkok „megismerésében”, annál elképesztőbbnek tűnik az egész. *Az anyagi világ a semmiből keletkezett, sőt, maga a megtestesült (materializálódott) semmi, és - csodák*

csodája! -: mégis működik! Az atomok belső kis mikrovilága egy nagy tágas üresség, amelyben valamilyen érthetetlen erők, „mozgási energiák”, rezgések működnek és hatnak egymásra: *keringenek, elvegyülnek, átalakulnak, elillannak, előteremnek és megsemmisülnek*, azonban az ún. „nyugalmi tömegük” bizony megfoghatatlan és azonosíthatatlan. Az atomtudósok, a magfizikusok bizony „rébuszok” mesterei, egyezményesen rejtjelezett nyelven *a megfoghatatlan, de valamilyen rejtélyes oknál fogva mégis működő, jól szervezett laza semmi struktúráját kutatják*: leírják, elemzik, felhasználják, működtetik, de fogalmuk sincs arról a szubsztanciáról, ami a dolog lényege, ami *a virtuális manifesztáció* mögött, mint végső és egyetlen valós, örök ok meghúzódik. Az Univerzum meta-galaxisaiban egyébként nagyjából ugyanaz a helyzet, mint a mikrovilágban. A mérhetetlen, végtelenül táguló „jéghideg” űrben, a gigantikus laza semmiben egymástól óriási távolságban „anyagcsomók” úsznak, égitestek épülnek fel az előzőekben leírt „minőségű” kisméretű semmikockákból, és képeznek csillagrendszereket, amelyek drámai önfejlődése egyelőre csak üres díszletnek tűnik **az ember tragédiájához, az isteni színjátékhoz** (apropó: mindkét író, Madách és Dante is „beavatott” volt), bár meglepetések még érhetnek bennünket, például, hogy mégsem vagyunk egyedül. A Világegyetem nélkülünk is, velünk is - köszöni: jól van! - kiegyensúlyozottan működik, anyagtömegei járják begyakorlott (élet)pályájukat, és a külső, beavatatlan szemlélő számára úgy tűnhet, hogy *a jól szervezett laza semmi mechanizmus* a saját belső öntörvényei szerint „önjáró”. Ám ha elkezdjük (a tudósaink elkezdik) firtatni, hogy **mindez a semmi hogyan is keletkezett a semmiből, és mivé lesz, amikor fénysebességű tágulása révén elérkezik a semmi legszűkebb határára**; akkor újból eljutunk Istenhez, aki „életet lehel” az önműködő tágas semmibe. Magyarán: az anyagi világ csupán a maradandóság jól álcázott látszata, a teremtő Isten által szándékosan „megtévesztő” céllal alkotott merő virtualitás, amely múlandó küzdőtéren készült, melyen eldől, hogy kié lesz az Isten mennyei országa, és kié az örök kárhozat. Vagyis az anyagi világban való makacs, földhözragadt „hit” maga **a megtestesült okkult apriori**.

A középkori katarok - akik a mai Dél-Franciaország területén (Provence) éltek - eretnek hite szerint **a Mennysországot (a lelkeket) Isten, a földi világot (anyagot) a Sátán teremtette**. Tehát „magától értetődően”: ami mennyei, az mind jó, - ami meg anyagi, földi, az mind rossz. *A világot a Jó és a Gonosz erők meg nem szűnő harcaként képzelték el*. A „föbenjáró tévedésükért” - miszerint ez a küzdelem az „egyenlő és kvázi egyenrangú erők” között folyik, és a végkimenetele kétesélyes - a legsúlyosabb büntetéssel lakoltak: a pápaság több hullámban hadsereget küldött ellenük, és a veszélyes eretnekeket gyakorlatilag mind egy szálíg kiirtotta. Isten és a Gonosz harca nem tart „örökké”, és nem is kétesélyes. Jézus az utolsó vacsorát követően *bűcsűbeszédet mondott apostolainak*: **„Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, a Vigasztaló (a Szentlélek) nem jön el hozzátok. De ha elmegyek, majd elküldöm hozzátok. Amikor eljön, vádlón bizonyítja majd a világnak a bűnt, az igazságot és az ítéletet. A bűnt: mert nem hittek bennem. Az igazságot: mert az Atyához megyek, és már nem láttok engem. Az ítéletet: mert a világ fejedelmét már elítélték.”** (Jn. 16, 7-11.) Vagyis hát „a játszma” már előre le van futtatva: *a Sátán már elvesztette a „meccset”, - Isten által már elítéltetett...* Csak mi még nem „látjuk”, mert az eredeti bűn következtében elromlott világ, a megbomlott dimenziók múltó idejében élünk...

A világ - az anyagi világ is - valamikor *egységes* volt.

A Paradicsomban nem múlt az idő, nem aratott a halál, csak jók és szelídek voltak, gonoszak nem, így a bűn sem létezett még. Mindaddig, amíg *a színen* meg nem jelent a Sátán, a kísértő. A tudományos ismereteink *nem a megfellebbezhetetlen „természeti törvényeket” és nem is az anyagi Univerzum statikus vagy dinamikus „öntörvényűségét”* tükrözik, hanem „mindösszesen” az embernek a Teremtőhöz fűződő „aktuális viszonyát”. A Föld - ugyanez a Föld! - egykor Paradicsom volt, és ezen a Földön (újra) eljöhét egy Aranykor, ha kiérdemeljük, és Isten is így (így is) gondolja, akarja. De a Föld mindaddig *csak siralomvölgy vagy a legjobb esetben purgatórium* marad, amíg az emberiség meg nem érti, hogy Jézus Krisztus az abszolút igazság - „*az út, az igazság és az élet*” -, és hogy az Atyához, a Mennysországba *csak és kizárólag az Ő révén: Érte, Átala és Vele* juthatunk el. Addig is a Föld csak amolyan Sátáni uradalom, az ördög hitbizománya marad, és a kénköves pokol, a Gyehenna tüze éget meg mindannyiunkat. Amíg meg nem javulunk, addig **csak a pohár legalján kereshetjük Istent, mint „a szegény, sajnálatraméltó”, ám mindhiába zseniális Heisenberg**, miközben hatalmas kortyokban nyeljük „a tudomány koktéliját”, ami olyan törvényekből van összerázva, amelyek egy átmeneti, látszólagos világ - a múltó idő - szabályai csak.

A semmi törvénye helyett Istent kellene keresnünk, megtalálnunk!

Miután az Ember (talán sok-százezer, vagy millió évvel is ezelőtt?) **az eredeti (áteredő) bűn elkövetése folytán** kiűzetett a földi Paradicsomból; - nekiláthatott, hogy „*orcájának veritékével*” és *sűrű imádság kíséretében (értsd: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” és „Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott!”)* keresse meg a betevő falatját. A Sától elcsábult ember sorsa alaposan megnehezült, de azért Ádám nemzetsége „egész jól” állta a sarat a viszontagságos körülmények között is. Dolgoztak látástól vakulásig, imádkoztak és - megsokasodtak.

Majd egy napon az öccse bárány-áldozatára féltékeny, irigy Káin „endlösung”-ként agyonütötte Ábelt. Ez a „megoldás” a történelem további folyamán tökéletesedett; a bunkót, a szekercét felváltották a mind kevesebb kockázatot felvállaló, távolból ölő fegyverek: **a számszerjé, a puska, az ágyú, az uzi, a kalasnyikov, az akna és a kézigránát, a vadászbombázó és a tengeralattjáró, a rakéta, a hidrogén és neutronbomba, a napalm, a lopakodó, az ideggáz, az eltérített utasszállító repülőgép és a lépfenés levél.**

A lényegük azonos: az elszaporodott *ábelek* kiirtása a céljuk...

Fegyverei, hatalma birtokában (és ennek tudatában) az Emberen ismét úrrá lett az ősi kevélység, az *istenné válás* olthatatlan vágya; - mintha csak elfelejtette volna, miért is veszítette el a Paradicsomot. Hirtelen feltámadt önelégültségében lerázta magáról **a hit, a vallás és az Egyház „uralmát”**, s kihirdette, hogy a Vízözön és a Megváltás legendák csupán, sőt, a Kinyilatkoztatás sem több, mint „kultúrtörténeti emlék”. **Eme eléggé általános pogány felbuzdulást nevezük felvilágosodásnak, az emberi értelem legnagyobb „győzelmének”, az ember Istenné válásához vivő első nagy lépésnek, ami egyébként nagyjából egyenes útvonalként elvezetett egészen a világgommunizmusig; a szociális hálón, a testvéri szolidaritáson át a szabadkőművességig, az egyrészesen istentagadó világvallásig, és a muzulmán-ellenes világállamig, beleértve a beépített vírusprogramok miatt lassan immár használhatatlan, mindannyiunk fölé kifizetett, lehallgatási célú világ-hálóat is...** A másként gondolkodók, az *ábelek* - irgalomból önként tarkón löhetik magukat; mint a jobbik elvtársak Arthur Koestler: Sötétség délben című regényében.

A tudományban nem érdemes bízni, mert alapvetően (hivatalosan) materialista, s mint ilyen, **azokat a nemlétező „törvényszerűségeket” kutatja (a pogány világelít megbízásából), amelyek az Ember halhatatlanságát, „Istenné” válását tennék elérhetővé, természetesen csak a káinok számára, az ábelek kikísérletezve.** Épp ezért van, hogy a gyógyszergyártás a legjövődélmezőbb iparág, hiszen míg meg nem találják (nem fogják) a halhatatlanná tévő élet-elixírt, addig tonna-szám szükséges megetetniük velünk a „nemkívánt mellékhatásként” minket végkimenetelében milliószámra halottá tévő kemikáliákat.

A mérgek profitja - horribilis!

Az anyagba, az anyagelvűségbe „vetett hit” abszolút célszerűtlensége mellett nem nagyon érdemes bízni **a gnózis hatékonyságában, az okkult tudás birtokosaiban** sem, mert a Bölcsék Köve helyett csak titkos jegyzőkönyvekkel rendelkeznek, és aki közéjük lép, hamar rájön, hogy *valódi, fontos titkaik tényleg nincsenek*, ámde akkor már becsapódik a vasajtó és lezárul minden visszaút. A gyógyszer-hasonlat „folytatásaként” jusson eszünkbe az *a szerencsétlen, de vétkesen ostoba embertársunk*, aki hagyta magát bepalizni, és „egyébként gyógyíthatatlan” **betegségét placebókkal igyekezik gyógyítani, olyan oldatokkal vagy tablettákkal, amelyek nem tartalmaznak semmilyen „kimutatható” mennyiségű hatóanyagot.** Az ilyen kuruzsló sarlatán, aki természetgyógyásznak nevezi és nevezeti magát, valójában **okkult erőkre támaszkodik, apellál**, mert vagy a hozzá forduló beteg **vakhitét és vakhitét hívja segítségül, ami nem külső, hanem a páciensből belülről jövő és táplálkozó energia**, vagy olyan, létező természetfölötti erőknek (démonoknak) ad „kvázi alvállalkozói megbízást”, amelyek segítségével Isten akarata ellen való, és ennek az ára nem a néhány tízezer forint, amit a mágusnak kell kifizetni, hanem **a lemondás az örök életről.** Ne felejtjük: a Sátán legerősebb fegyvere az a színészi alakítás, amikor Isten képében tetszeleg, hogy megtévessze a gyanútlanokat, vagy felkeltse a vágyat az önimádó önhitteken, hogy általa Istenné akarjanak válni...

Mit is jelent az elemzés címe: „Az okkult apriori”?

Leplezett, burkolt, titkolt, fedett (elő)ítélet; rejtelmes tapasztalás-előtti, vagy rejtett, tapasztalás nélküli meggyőződés; titokzatos, tudatalatti vakhit; hamis-ösztönös (csalóka) előérzet...

A legkifejezőbb talán mégis ez: **téveszmén alapuló vétkes vakhitalom.**

16. Szállunk alá a poklokra

A kánaáni asszony

„Onnan tovább indulva Jézus Tírusz és Szidon vidékére vonult vissza. Ott egy kánaáni asszony jött a környékről és így kiáltozott utána: „Könyörülj rajtam, Uram, Dávid fia! Leányomat kegyetlenül gyötri az ördög.” De ő szóra sem méltatta. Erre odamentek hozzá tanítványai s kérték: „Küldd haza, mert kiabál utánunk.” Ő így felelt: „A küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.” De az odajött és e szavakkal borult le előtte: „Uram, segíts rajtam!” De ő visszautasította: „Nem helyes, ha elveszik a gyerekek kenyerét, s a kutyáknak dobják.” Az viszont erősítette: „De bizony Uram! Hiszen a kiskutyák is esznek az

uruk asztaláról lehulló morzsákból.” Erre Jézus így szól: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod.” Még abban az órában meggyógyult a leány.” (Mt. 15, 21-28.)

Az idézett szövegrész lábjegyzetbeli magyarázata így szól: „A kánaáni asszony föníciai pogány nő volt. Isten rendelése szerint a Messiás tanításában és a jótéteményeiben először a zsidók részesültek, és csak azután a pogányok (Rom. 1, 16). A pogány asszony úgy érzi, nincs joga ahhoz, hogy messiási kegyelemben részesüljön, ezért csak morzsáit kéri.”

Az elveszett juhok

Egy másik idézet: „Az apostolok szétküldése. Ezt a tizenkettőt küldte el Jézus és megparancsolta nekik: „A pogányokhoz ne menjete, és a szamaritánusok városaiba be ne térjete. Menjete inkább Izrael házának elveszett juhaihoz. Menjete és hirdessete: Közel van a mennyek országa.” (Mt. 10, 5-8.)

A szentírási szövegrész lábjegyzetbeli magyarázata a következő: „A tanítványok küldetése egyelőre csak Izraelhez szól, világmisziójuk Jézus mennybemenetele után kezdődik. - A szamaritánusok Samaria tartomány lakói, akik a zsidó vallást csak részben fogadták el, s külön templomot építettek maguknak. A zsidók még a pogányoknál is jobban megvetették őket.”

A népek megváltása

Amint az evangéliumi idézetekből is látjuk: az Ószövetség és az Újszövetség „két Istene” nem állítható szembe egymással, nincs törés az egyistenhit fejlődésében! A zsidó nép „választott népi” *funkciója* töretlenül tovább folytatódik, és legalább „az utolsó ítéletig”, Jézus második eljöveteleig tart. Jézus küldetése Izrael összegyűjtése volt, és csak másodlagosan - *az elsődleges küldetés teljesítése révén* - a világ összes népeinek (a pogányoknak is) a megváltása. Jézus *nem politikailag* akarta a zsidókat összegyűjteni, nem egyfajta „királyság”, és nem is egységes (világ)állam létrehozására törekedett.

Hangsúlyozta: országa *nem erről a világról való...*

A sugárzó egység

Lelki egységet szeretett volna elérni a zsidók között - egyfajta közös megtérést -, amelynek a közös kisugárzásától várta (volna) az összes pogányok megtérését is. A bűneink „elvétele” egyfajta „öngerjesztő láncreakcióként” zajlott volna le, Jézus eredeti terve szerint. Ezt sugallja az is, hogy Jézus tanítói, messiási életútja során nem hagyta el a szent nép felségterületét: a pogányok megtérítését tanítványai feladatául hagyta, a feltámadását és a mennybemenetelét követő (Pünkösöd utáni) időszakra. Mindez igen tudatos „tervezésre” vall; Jézus pontról-pontra előre tudta (megtervezhette), mikor és mi fog történni, vagyis semmit nem bízott a véletlenre.

A Lelki Izrael

Amennyiben a zsidók és a pogányok megváltását „egy lépcsőben” akarta volna megvalósítani, akkor ennek megfelelően is cselekedett volna, és jómaga meg az apostolai aktivitását a legkevésbé sem korlátozta volna csak „a szent nép” területére. De erőit „nem forgácsolhatta szét”, hiszen tudta, hogy földi mértékkel az ő ideje ki van mérve. Nem markolhatott tehát sokat, nehogy keveset fogjon - ezért megváltó energiáját a kiválasztott népre koncentrált, hogy küldetése méltó befejezését majd a választott nép megtérésének, új egységének szent kisugárzása végezze el, az ő halála, feltámadása és mennybemenetele után...

Jézus a zsidó nép összegyűjtését, kollektív megtérését, a Lelki Izrael létrejöttét tervezte; egész messiási küldetése teljesítésének során ezért küzdött. Ehelyett a következő közel 2000 évben a zsidó nép lelki és fizikai szétforgácsolódása, szétszórátása (divergenciája) és üldöztetése valósult meg... „A Lelki Izrael” evilági értelemben még ma is csupán vágyálom: a Mennyei Izrael az üdvözült Szentek lakóhelye, a Mennország... Krisztus Királysága, az Armageddon utáni földi Aranykor pedig csak az Utolsó Ítélet után jön el...

Krisztus teste, az Anyaszentegyház

Jézus apostolai és legelső követői többségükben a zsidó népből származtak; 200-300 év elteltével azonban a keresztény hívők nagy többsége a volt pogány népek, a római polgárok és a provinciák lakosai közül került ki. A tendencia a századok során uralkodóvá vált. Ráadásul Krisztus alapítványa, a római katolikus egyház az egész középkorban „antiszemita-ként” viselkedett: alapvetően azért, mert Jézus Krisztus keresztre feszítéséért a katolikusok kollektíven a teljes zsidó népet tették felelőssé. A „Lelki Izrael” tehát mindmáig nem jött létre, még csírájában sem. Sőt, a vakgyűlölet pogányok és zsidók között elvezetett egészen a holocaustig, amikor is Hitler és a náci „végső megoldásként” megpróbálták kiirtani Európa és a világ teljes zsidóságát. II. János Pál pápa a keresztények nevében - kissé megkésve, de - bocsánatot kért a világ zsidóságától a Soáért, ám ettől még a Római Katolikus Egyház nem vált visszamenőleg (is) Lelki Izraellé...

A megváltás evilági pótléka

A II. világháború után megvalósultak Herzl Tivadar „cionista álmai”: a háborúban győztes nagyhatalmak Palesztina területén létrehozták az önálló zsidó államot. Ez a mozzanat lezárta a Krisztus utáni közel 2000 éves korszakot; az új Izrael állam létrejöttével a világban szétszórt zsidó nép visszakapta ősatyái földjét. Krisztus „Lelki Izrael”-je helyett *egy földi megváltás-pótlék született*, egy jogállam, amely *létrejöttének körülményei által* arra kényszerül, hogy az Ószövetség „pogány-háborúit” folytassa tovább - arabok ellen - a saját fennmaradása érdekében. Jahve látványos ószövetségi segítsége nélkül, Jézus Krisztus „Lelki Izrael”-projektjével szemben, - viszont az Amerikai Egyesült Államok támogatásával... A világban szétszórtan élő zsidók között *ma még elenyésző* a keresztény vallásra áttért (neofita, konvertita) hívők aránya. Az evilági Izrael uralkodó államvallása, és a diaszpórákban élők jellemző vallása még az ortodox-zsidó egyistenhit. Ámde sem az ortodoxok, sem a neológok nem ismerik el Krisztus istenségét, sem megváltását, és mindmáig „az igazi” Messiásra várnak. Krisztus Isten-Fia küldetését, Messiás-mivoltát csak *a messiási zsidó* vallási közösségek ismerik el...

A kétlépcsős megváltás

Emlékezzünk csak vissza! **„Izrael elutasítja a Messiást.”**

Jézus mégis így utasítja az apostolokat: **„A pogányokhoz ne menjetek, és a szamaritánusok városaiba be ne térjetek!”** A kánaáni asszony leányából is csak „némi kelleetlenkedés után” űzi ki az ördögöt. Jézus az összes pogány népek megváltásánál előbbre helyezi a kiválasztott nép, a zsidóság megtérítését, összegyűjtését. Mintha csak „kettős felépítésű” tervet hajtana végre: vagy sikerül **Izrael összegyűjtése, a „Lelki Izrael” életre keltése**; - vagy ha nem (mert Izrael elutasítja a Messiást), úgy őt keresztre feszítik. Ekkor azonban *már nem csak a választott nép sorsa „az elsődleges tét”, hanem az egész világ sorsa: a zsidóké és a pogányoké egyszerre* és egyaránt. A megváltás tervének *a második, a nehezebbik és bonyolultabb megoldása* léphet életbe; - vagyis széledjenek csak széjjel az apostolok most már az egész világban, hirdessék Krisztus tanítását és térítsék meg az összes pogányt is a keresztény hitre...

A paranoiás világállam

Izrael 2000 évvel ezelőtt nem fogadta el Jézus megváltó áldozatát, és e borzasztó tény a világ mindmáig sínyle. Paradoxon persze, hogy a Megváltó áldozata *teljes szélességében és mélységében* csakis azáltal terebélyesedhetett ki, hogy Jézust kivégezték... A „Lelki Izrael” helyett viszont csak *egy pótlék-állam* jött létre, és a pogány (kutya) világ is paranoiássá vált: ahelyett, hogy „istenfélővé” lett volna; nagy sietséggel építi fel *a saját világi államát* (világállamát), hogy Istentől való ostoba rettegésében vakon, *egy közös akolba tereljen össze minden nemzetet*, ám abból az Istent kirekessze. Akárcsak az Európai Unió új alkotmányából a keresztény gyökerekre való hivatkozást...

Jöjj el Uram, jöjj el újból; - irgalmazz a világnak, és a jóra érdemes embereknek!
Máskülönben mikor és hogyan leszünk végre újból - *egy akol és egy pásztor?!*

III. rész

Személyes hitvallásom

17. Építs templomot önmagadban!

Mindent elveszíthetsz, ha makacsul csak háborúzol.
Gyermeket, asszonyt, állást, egészséget és vagyont –
sőt, az örök üdvösséget is.

Mit nyerhetsz, ha végül mégiscsak győzől?
Tétova kártyavár-hatalmat *testvéreid* felett.
A hozzád tartozókon uralkodnod felesleges és káros –
ellenségeiden pedig lehetetlen. Csak felbőszítéd őket!
Ezek a hatalom kellemetlen következményei.

Nem szabhatsz másoknak határokat,
csakhogya magadéit kiterjeszthesd;
s nem ítélsz vakon jóról és rosszról,
hiszen az oldás és kötés joga
egyedül az Istené.

Ne háborúzz! Építs végre saját, magyar templomot!
Ne őseid sírját keresd (s ne a Petőfiét Barguzinban);
ne magadnak, leendő családi kriptád helyét - hanem Istened
otthonát születendő gyermekeid hajléktalan lelkei számára.

A templomépítés szelíd alkotás; mindenkinek hasznos.

Templom a mező, hol a pázsitot áldozod, hisz teheneid tején új nemzedék nő fel.
Templom a kert is, hogy a tavasz ezerszínű virága hirdesse a teremtés diadalát.
Templom az égbolt, madárfütyös azúr kárpítja alatt szent ígéket sodor a szél.
Templom a tested is, sátáni anyagcseréd mellékterméke a lelked igazgyöngye...
Templomnak legfontosabb neked a másik ember lelke, akárki légyen is az.
Benne épít templomot *magatoknak*, míg észrevétlen belétek költözik az Isten!

A templomban nincs helye roncsnak, szemétnak, bomló maradványnak, álságos
kacatoknak, a pusztulás emlékeinek. Idebent nincsenek ellentmondó hazugságok,
hamis ígérek, mardosó szenvedélyek, kínzó háborgások.

A szentélyben csak a bizonyosság földöntúli, szakrális békéje lakik.

Nem lehetsz dühös! - az indulat a legrosszabb tanácsadó.
Ne heveskedj! - a legszentebb hevület is gyakran mosolyogtató.
Ne kételkedj! - a sorsod végre jó kezekben van.
Ne félj! - az Úr vigyáz mindazokra, akiket kiválasztott.

A világegyetem isteni alaptörvénye a vonzás,
az összetartó szeretet; a taszítás, a gyűlölet negatív, sátáni erők.
Nem halhat meg rögtön a jó, aki épp csak megszületett.

Mifelénk sokféle templom van, de a legtöbb mégis csak áltemplom.
Szép számmal akad olyan is, mely belülről inkább istállónak bizonyul.
A legtöbbből (beköltözés előtt) még ki kellene költöztetni a kufárokat.

Beléptem a szentélybe, ahol aztán *ismert arcokhoz neveket* kerestünk.
Őt ismerem! - mondtam hirtelen lelkesedéssel: *Nagyon jó ember!!* –
Jó emberek nincsenek! - hangzott a válasz: *Minthogy Isten sincsen...*

Az asztalon, mint vetett ágyban:
egy nagy köteg „Szabadság” hevert.

A templom nem lakás, hogy hitelből
használtat vagy újat, de *készet* vegyél.
Templomot lelked tégláiból, hited habarcsával
csak magadnak építhetsz.

Pokolba hát az előre gyártott, méretre szabott,
kommersz templomokkal! Egyenként, mozaikokból
kell a saját templomodat, egyedül összeraknod.

Sokak életre szóló tévedése, hogy a templomot kultikus pótléknak hiszik.
Templomot magunknak azért építünk, hogy sose felejtjük el: *hogyan* kell.
Aztán meg azért, mert áldozattal várjuk a lakóját, hogy végre beköltözzék.

A templom szimbólum: *a sorsszerű találkozó, az összetartozás jelképe.*
Anyagból építjük az isteni szentélyt, míg egyszer csak felépül a lelkünk.

Szeretettel Hozzád lépek, s Reád bízom az egész életemet.
Eldobhatsz, elárulhatsz, kinevethetsz és megölhetsz - tetszésed szerint.
A legmasszívabb templom is egyetlen pillanat alatt romba dönthető.
De talán mégsem teszed, mert a közös alkotás, a templom összeköt!
Lakóm vagy, a lakód vagyok - és mindkettőnké az örök Isten.
Legvégül eljön, hogy együtt menjünk fel: *mindhárman a Mennyországba.*

18. „Éntőlem lett e dolog” (1 Királyok 12, 24)

„Életed csalódásai tulajdonképpen az én szeretetem jelei.

Üzenetem van a számodra ma gyermekem; - ezt akarom elmondani neked, azért, hogy bearanyozza a viharfelhőket, amelyek életed fölött tornyosulnak, és, hogy tompává tegye a tüskéket, amelyeken járnod kell.

Üzenetem egyetlen rövid mondat csupán, de rejtsd el azt szíved mélyére. Legyen nyugvópárnád, amelyre fáradt fejedet lehajtod. Az üzenet így szól: **„Éntőlem lett e dolog”.**

Igen! Jézus mindent tud rólunk. Akármilyen történik velünk, az Ő tudtával történik. Ha csalódásunkról „gondoskodik”, csak azért teszi, nehogy elfelejtsük: Hozzá tartozunk, ezért hát ne keressünk földi örömeket, amelyek úgymint múlandók.

Nem gondoltál még arra, hogy mindaz, ami veled történik, engem is érint? Ami téged bánt, az az én szemem fényét is bántja? (Zak. 2, 8) Mivel drága és értékes vagy a szememben, rendkívüli módon ügyelek a neveltetésedre. Amikor kísértések vesznek körül, ellenségek támadnak rád, tudd meg: **„Éntőlem lett e dolog”.** Én a körülmények Istene vagyok. Nem véletlenül vagy azon a helyen, amelyen állsz, hanem azért, mert én választottam számodra azt a helyet.

Igen! A kísértéseket, az ellenségeket Jézus a megnesemítésünkre küldi, azért, hogy segítségével legyőzve azokat: nemesebbé váljunk. Az acélt megedzük. A körülményeket Isten generálja, személyünkre szóló próbatételekként.

Nem imádkoztál alázatért? Látod, épp azért helyeztelek arra a helyre, mert ott megtanulhatod ezt a leckét. A téged körülvevő emberek és dolgok által az én akaratom munkálkodik. Pénz-ügyi gondjaid vannak? Nem tudod, hogyan jössz ki a fizetésedből? **„Éntőlem lett e dolog”.** Én vagyok az, aki a Menny és a Föld. Mert azt akarom, hogy mindent tőlem kérj, és teljesen tőlem függj. Gazdagságom határtalan (Fil. 4, 19). Tedd az ígéreteimet próbára, nehogy bárki is azt mondhasssa rólad, hogy ebben a dologban nem bízol Istenben. A nyomorúság éjszakája vesz körül? **„Éntőlem lett e dolog”.** „Én, Jézus, tudom mit jelent ez. Hiszen én vagyok a „fájdalmak férfia, betegség ismerője” (Ézs. 53, 3). Elvettem mellőled minden emberi támaszt, hogy hozzám fordulj, és örök vigasztalást vehess tőlem (2 Tessz. 2; 16, 17). „Csalódtál a barátaidban? Talán olyan valakiben, aki előtt megnyitottad a szívedet? **„Éntőlem lett e dolog”.** Én engedtem meg, hogy csalódjál, hogy megtanuld: Én, Jézus, vagyok a te legjobb barátod: Megtartalak téged, és harcolok érted küzdelmeidben. Az után vágyom, hogy a meghitt barátod lehessék. Hazugságot mondott valaki rólad? Hadd tegye, te pedig jöjj annál közelebb hozzám, szárnyaim alá, távol minden szócstatától. Ha igazságtalanság ért, én vagyok az, aki: **„Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, mint a delet.”** (Zsolt. 37. 6) A terveid halomra dőltek? Levert és kiábrándult vagy? **„Éntőlem lett e dolog”.** Hiszen te készítetted a terveket, és aztán arra kértél, hogy áldjam meg azokat. Pedig én vagyok az, aki tervet készít számodra. „**Őrd felett való dolog ez, nem végezheted egymagad”.** (2 Móz. 18, 18)

Te csak szerszám vagy, s nem a cselekvő.

Igen! Ember tervez, Isten végez. Pedig ennek nem kellene így lennie. Bele kell simulnunk, mint az okos, engedelmes gyermek, Jézus akaratába. Ne a saját, kicsinyhitű, kicsinyes, kisstíliú és földhözragadt terveid megvalósításához kérd Isten jóváhagyását, sőt, segítségét, hanem imádkozz addig, ameddig rá nem vezet, mik a szándékai veled. Aki megérti Isten akaratát, vagyis önszántából és végképp már csak Jézustól teszi függővé magát és a tetteit, végül üdvözüül.

Vágyva vágytál, hogy valami nagy dolgot cselekedj értem? És most a betegágyon szenvedsz? **"Éntőlem lett e dolog"**. Nem tudtam másként magamra irányítani a figyelmedet, annyira el voltál foglalva eme nagy buzgóságodban. Néhány legmélyebb tanításomat akarom így közölni veled. **Engem csak az szolgálhat, aki megtanult türelmesen várni.** Leghatékonyabb munkatársaim gyakran épp azok, akik nem végeznek aktív szolgálatot, de már megtanulták, hogyan éljenek az imádság fegyverével.

Igen! Ne harcolj hát Jézus helyett, kevély „szeretetedben”, ne akard megvívni a Sátán elleni harcot, mert ez Jézus és édesanyja, Mária privilégiuma. Várd ki, amíg eljön az igazság pillanata, és Jézus kijelöli a te helyedet is az oldalán. A figyelmedet ne önmagadra és az ördögre, hanem csakis a Jézussal folytatott párbeszédre, kapcsolatra koncentrálj. Bíz rá magad, mert csak nála vagy biztonságban. A Gonosz elleni harcban az imádság a legélesebb penge.

Hirtelen rád szakadt egy felelősségteljes nehéz feladat? Indulj csak bátran, és számíts Rám! Azért helyeztelek téged ebbe a felelősségteljes munkába, hogy megtapasztald: "Mégáld téged az Úr, a te Istened mindenben, amit cselekszel." (5 Móz. 15, 18)

Igen! A lényeg, hogy megértsük: nem a mi sikerünk, hogyha felelősségteljes, nehéz feladatot kapunk. A feladat – mindig Istentől származik. Ha ezt tudjuk, belevághatunk nyugodt lélekkel, mert Jézus végigvezet minket a siker útján.

Ma egy korsó szent olajat adok a kezedbe. Használd csak bátran és szabadon gyermekem, hogy életed ösvényén a hitnek, bizalomnak és vigasztalásnak ezzel az olajával megkenhess minden szót, amely sért, minden körülményt, amely próbára teszi türelmedet és gyöngeséged minden megnyilvánulását. Gondolj rá, mindaz, ami téged zavar és bánt, alkalom Isten számára, hogy a segítségére legyen. A tövisek oly mértékben tűnnek el, amilyen mértékben felismersz engem minden dolgokban. "Vegyétek szívetekre mindezeket az igéket, mert ez a ti életetek." (5 Móz. 32; 46, 47)"

**Igen! Jézus szent olaja, kegyelme a gyógyír minden sebesülésünkre a Földön. Ha Jézus már úgy látja: övéi vagyunk – zöld utat kapunk a Mennyországba...
Ámen.**

19. NEGYEDÓRA AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT

Önvallomás és tanúságtétel

(Szent Claret Antal - Mária buzdítása nyomán)

P. Claret /1807-1870/, később Kuba püspöke, a Mária Szepplőtelen Szíve Fiai missziós társaság alapítója /Claretinusok/. Az alant következő szöveget a szent munkáiból válogatta és adta ki a bécsi érsekség lelkeszi hivatala 1988-ban. P. Claret személyes formát alkalmaz, mintha Jézus maga beszélne minden egyes lélekhez. (Ez keret: egy gondolatkísérlethez, egy bensőséges önvallomáshoz. A lélek, aki válaszol: a Szerző.)

Jézus: Nem kell sokat tudnod ahhoz, hogy Nekem tessél - elég, ha nagyon szeretsz engem. Beszéljess hát Velem egész egyszerűen, mint ahogy a legmeghittebb barátoddal teszed!

Kell-e kérned valamit Tőlem bárki részére?

Nevezd meg őt, s mondd, mit szeretnél, hogy tegyek érte? Kérj sokat, ne tétovázz kérni! Szólj egyszerűen azokról a szegényekről, akiket meg akarsz vigasztalni, a betegekről, akiket szenvedni látsz, a tévelygőkről, akiket vágyódva kívánsz a helyes útra. Mindegyikükről legalább egy szót szólj!

Szerző: Nehéz lesz, Uram, úgy beszélgetnem Veled, mint a legmeghittebb barátommal; - mert régen elhagytak a barátaim... Amióta csak Téged követlek; se éjjelem, se nappalom - nem is alszom rendszeren. Nem bánt senki, csak a magány. Nem tudok sokat, Uram, de azt tudom, hogy nagyon szeretlek; *igazából csak Téged szeretlek teljes szívemből*, senki mást. Amióta a békémet csak Tenálad keresem - nincs békém az emberekkel; amióta az életemet Teveled képzelem - lassan elfogy a földi életem...

Igen, Uram, szeretnék kérni valamit, valaki(k) részére, de nem tudom, hogyan kezdjem el... Igen, sokat fogok kérni, nagyon sokat. Talán szerénytelenül is sokat! Azt mondod szent evangéliumodban, Uram, hogy: „*Boldogok a szegények, mert övék a mennyek országa.*” Nos, Uram, egynémely felebarátaim, szeretteim vagy ellenségeim igencsak „szegények”, sajnálatodra méltók, mert fagyos szívükben oly kevés a szeretet, és nemcsak egymás iránt, de Irántad is... Nyisd fel a szemüket, Uram, melegítsd fel a szívüket, hogy lássanak, érezzenek Té-

ged, amint én érezlek, a Te tökéletes valóságodban! A világ összes szegényeit, összes kicsinyhitűit, lelki betegeit mind szeretném megvigasztalni, mert tudom, övék lehet a Mennysország minden gazdagsága, mert gazdag oda nem jut be, vagy csak a tú fokán át... Kérlek, gyógyítsd meg a sivár lelküket, Uram, mert a vakgyűlölet emészti, bénítja fagyos szíveiket, s így holttá dermesztik a világot. Igazítsd meg a céltalanul tántorgókat, a tévhitekben tévelygőket is, Uram, mert az abszolút igazságot még keresők bizony közelebb állnak Hozzád, mint azok, akik már egy csalóka földi délibáb rabjai...

Jézus: Saját részedre van-e szükséged valamilyen kegyelemre?

Mondd meg nyíltan, ha talán büszke, önző, állhatatlan, hanyag, ... vagy. Kérj Engem, jöjjenek a segítségemre, a kevés vagy több erőfeszítésedben, melyeket ezektől való szabadulásodért viszel végbe.

Ne szégyenkezz! Sok igaz és szent van a Mennysországban, akiknek pont ezek voltak a hibái, de alázatosan imádkoztak, ... s egymás után meg is szabadultak tőlük.

Ne habozz egészségédért, munkádért, üzleted eredményességéért imádkozni. Mindezt megadhatom, és meg is adom neked, ha nem akadályozzák üdvösséged elérését, illetve, ha azt elősegítik. Mit kívánsz éppen ma? Mit tehetek érted? Ó, ha tudnád, mennyire szeretnék rajtad segíteni!

Szerző: Közéltünk az igazi problémáimhoz, Uram. Önző, állhatatlan, hanyag nem vagyok, még talán vétkesen büszke sem. Még ragaszkodom valami formális „emberi” méltósághoz, vagy annak halovány, kegyes látszatához, de kizárólag csak emberekkel, embertársaimmal szemben, akik nap mint nap vérig aláznak „a létezés konkurencia-harcában”. Nemcsak tőkés - nemzeti vagy nemzetek feletti - függőség, kizsákmányolás, kamatrabzsoltság létezik, hanem minden ember egymás általi, „hétköznapi” anyagi és lelki szipolyozása, amivel az egyik romlásba dönti, halálba küldi a másikat. Mindezt különösebb látványos támadások nélkül teszik, pusztán csak kihasználva a „közérkölc” gyakorlati lehetőségeit, konvencióit, szokásjogát. A sikeresek eltapossák, kiközösítik „az élhetetlent”, aki nem hajlandó aktívan, profit-termelően venni részt az egymás életét és a Földet apránként tönkretévő társadalmi munkamegosztásban. A legnagyobb fogyatékoságom tán: önnön ártalmatlanságom büszkesége, szelíd gögje, Uram. A munkám - kizárólag anyagi mércével mérve - egyre eredménytelenebb. Az örökkévalóságnak dolgozom, nem a földi karrierért, és ennek megfelelően „**a pénz csörgésével**” **fizetnek ki** a megbízóim. Ha érvényesülni akarnék, részt kellene vennem a másik ember becsapásában, kirablásában; - csupa olyasmiben, ami ellen dolgozom. A becsületes, hasznos szellemi munkának ma már nincsen piaci értéke, Uram; már csupán „zanzásított vízfejek” dolgoznak nemzetközi franchise és multilevel-system shopping hálózatokban, vagy üzleti piramisokban. A tiszta szóra, mint hús forrásra mindenki szomjazik, de kevesen fizetnek érte, Uram. Az emberek - még a jó akaratúak is - inkább úgy gondolják, hogy az igazmondókat, az Aranykor prófétáit, helyettük, Te fizeted meg, Uram... A szentek közé szeretnék jutni magam is, de nem az „üzletem sikere, profitja” révén, hanem munkám szerény ellenértékéből élve, addig, amíg a kegyelmed éltet, Uram. Ma már nem nagyon van olyan „üzlet”, sajnos, amely az ember üdvösségét egyáltalán ne veszélyeztetné. Ha óvatlanul beállsz az isteni törvények megszegői közé, mindig önzőbb öncsalásra kényszerítenek a bankok, a fedezetlen, hamis papírpénz kibocsátói, az „üzlet” és a munka kamatoskamat-vámszedői. A lejtőn aztán nincs megállás. Ha nem szállsz be a „bulijukba”, kirekesztenek még az életből is... Köszönöm érdeklődésedet, Uram, az egészségem épp ennek az állapotnak megfelelő - van is, nincs is, mikor hogyan - akár a kenyér: egyszer „hopp”, de többnyire kopp... Különösebb panaszom nincsen, illetve ami van, azt szelíd alázattal elviselem. Biztosan kérem fogom a segítségemre imádsággal is, Uram, hogyha már műtetre lesz szükségem, nehogy „bent felejtse” a sebén a szikét valami gyakorló sebész, és így műhiba folytán kerüljek az egyébként várhatóanál kicsit korábban az ítélőszéked elé. Vannak, akik **szívesen elhalasztanák „a számla kifizetésének” időpontját**, én ezt nem kérem Tőled, Uram; - így igazából „az egészségemért” nem imádkozom. Nem vallom az „*ép testben ép lélek*” elvet. „A kicsattanó egészség” éppúgy elbizakodottá teheti a lelkünket, mint a hirtelen üzleti siker, a karrier, a gazdagság vagy a vagyon. Valamennyi „egészséges” szenvedésre mindig szükségünk van, különben az ember elbízna magát. Annyi erőt adj nekem, Uram, amennyi feltétlenül szükséges, hogy teljesítsem a reám rótt szolgálatot...

Jézus: Van-e valamilyen terved önmagaddal kapcsolatban? Meséld el Nekem! Mi az, ami foglalkoztat? Mire gondolsz? Mit óhajtasz? Mit tehetek testvéreidért? Barátaidért? Családodért? Elöljáróidért? Mit kívánsz értük tenni? És ami Engem illet: kívánod-e dicsőítésemet? Szeretnél-e valami jót tenni barátaiddal, akiket talán nagyon szeretsz, de akik mégis úgy élnek, hogy nem gondolnak Rám? Mondd el, mi foglalkoztat ma különösképpen? Mire vágyódsz? Milyen módszerekkel kívánod elérni ezeket? Mondd el Nekem, ha valamilyen terved nem sikerült, és Én meg fogom nevezni sikertelenséged okait. Nem kívánsz-e megnyerni Engem ügyeidnek?

Szerző: Szeretnék erősebb, és talán magabiztosabb is lenni, Uram. Az emberek skizofrén lények: furcsa módon szinte csak *a nyers erő, a váratlan meglepetésszerű, pimasz támadás; a diverzió, az offenzíva és az erőszak* vált ki „elismerést” belőlük. Ugyanakkor nyilvánvaló: még a legnemesebb célok sem „szentesíthetik” a nemtelen eszközöket. Ahogy növekszik a világ kilátástalansága, bűnös magatehetetlensége; - úgy *növekszik a jámbor várakozás a Te második eljöveteledre, Uram*. Minél inkább nő látszólag a Gonosz Hatalom ereje, befolyása, hatásterülete, követőinek létszáma, annál közelebb a szabadulás. Az emberek, sajnos, többnyire csak a legnagyobb kínszenvedések, a kimérhető legszörnyűbb büntetések hatására kezdenek hinni; annak egyszerű

„kilátásba helyezésére” - még nem. Nem kétséges, sőt bizonyos: az utolsó ítélet nem kerülhető el. Amikor eljössz *ítélni eleveneket és holtakat*, Uram. Viszont a legkevésbé sem mindegy, hogy az embereket *milyen arányban érinti, ilyen vagy olyan ítéleted*; hiszen megjövendölted: *ott is aratsz majd, ahol nem is vettedél*. Meg hogy Atyádtól azt a feladatot kaptad, egyet se veszítsél el a teremtett lelkek közül, s azért jöttél/jössz, hogy *megmentsd, ami elveszett*. Szeretnék aktívan részt venni az utolsó időbeli harcokban, amit a lelkek megmentéséért, összegyűjtéséért folytatasz... Különös tekintettel azokra, akik a legközelebbi szeretteim, rokonaim, ismerőseim; - mindazokra, akik nélkül az örök üdvösséget nemigen tudom elképzelni. Tanítottad szent evangéliumodban: aki nem képes (nem hajlandó) elhagyni a szüleit, családját, gyermekeit is, az ne vállalkozzék a Téged követő szolgálatra, mert *nem békességet hoztál a Földre, hanem kardot, vagyis háborút hirdetsz a bűn ellen*. Mondtad azt is, Uram, hogy *aki nem veszi fel a keresztyét, nem méltó Hozzád*, és a Te családod azokból áll, *akik teljesítik mennyei Atyád akaratát*. A legfájdalmasabb próféciaid egyike, hogy: *a legkisebb a próféta becsülete „saját házában és saját házában”*. De a jövendöléseidben szóltál a Mennysors viszonyairól, a házasságról is, vagyis hogy az emberek *a feltámadás után nem nőülnek, és férjhez sem mennek, hanem „úgy élnek, mint az Isten angyalai a Mennyben”*. Am azt is mondtad, hogy *amit itt a Földön egybekötünk, össze fog tartozni a Mennyben is...* Szeretném, ha minden bűnünket megbocsátanád, és együtt imádkozhatnánk az Atyát és Téged a Mennyben is, mivel az irgalmas Isten minden szeretet ősforrása. Kérdezték Tőled az apostolaid: ki üdvözül? Azt felelted: *„embernek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges”*. Igen, a „terveim” bizony nem sikerülnek, s legkevésbé a saját hazámban, házamban, Uram, de belátom: *„ember tervez, Isten végez”*. Válassz le minket a bűneinkről, de ne válassz el minket egymástól, kérlek, Uram...! Ennek kívánlak megnyerni Téged!

Jézus: Szomorú vagy-e, vagy talán rossz a hangulatod? Mondj el Nekem mindent, ami elszomorít téged! Ki bántott meg? Ki sértette meg önszeretetedet? Ki nézett le? Ossz meg mindent Velem! Hamarosan túl leszel mindezen, és azt tudod majd mondani Nekem, hogy példámat követve megbocsátasz, és mindent elfelejtesz. Jutalmul elnyered vigasztaló áldásomat.

Szerző: Persze, hogy szomorú vagyok, Uram, de ez csak amolyan „múló földi” szomorúság. De nem magam miatt vagyok szomorú, ezen már évek óta túl vagyok. Sőt, már azt is értem, hogy azelőtt azért voltam „önmagamért” szomorú, mert akkor még nem értettem a teremtett világ folyását, úgy, ahogy ma már átlátom... Nem én vagyok fontos, Uram, hanem a Te megváltó küldetésed. Az, hogy ahogyan gyorsul a pogány bálványimádó világ vad rohanása a végső természeti és társadalmi krach, az általános katasztrófa felé; úgy közeledik a Te második, ítélkező eljöveteled időpontja, amikor eljössz begyűjteni „a termést”, hogy *ott is arass, ahol nem is vettedél*. A széteső, egyre kaotikusabbá váló világ urai, elit vezetői egyre kilátástalanabbnak érzik uralmuk fenntartását, de - skizofrén módon - mégis görcsösen ragaszkodnak a hatalmukhoz, amelynek elbizonytalanodását látván csak *az üldözési mániájuk* nő... Mindenki *csak „Miattad”* bánt és sért, Uram, és én ezt *csak „Éretted”*, Irántad érzett szeretetemben: boldogan vállalom. A szeretteim többsége nem ért, nem ismer, nem ismer el, nem szeret Téged, mert *Te „viszályt és békétlenséget” szítasz a családban*, amiért például *a karácsonyfa és a drága ajándékok helyett önmagadat*, születésedet helyezed a világ és a család „születet-ünnepének” a középpontjába... Kértél, Uram, beszélgessek Veled úgy, mintha a legmeghittebb barátommal tenném. Még legjobb barátommal sem beszélhetek Rólad bizalmasan, mert azt mondja: *„túl sok Krisztus, túl sok Jézus”* van az írásaimban, *„minek ennyi?”*, ehelyett imádkoznék inkább egy templomban, magányosan... Már annyiszor említelek - korholt -, akár egy neofita... Másik barátom - pedig nem szabadkőműves - amolyan „szent bolondságnak” tartja az én Beléd helyezett nagy bizodalimat, mert igazából csak az egy Istenben hisz, Tebened - nem. Az ő hite leginkább önmagában erős; az gondolja, a „maga világát” *csak minden ember saját maga* válthatja meg, nincs hát szükség megváltóra. Szerinte az ember „önmaga megváltója” vagy elkárhoztatója, s „a siker” egyetlen záloga az önbizalom. Magunk lehetünk önmagunk istenei, ha felvállaljuk. (Ezt sokan, túl sokan vallják körülöttem, Uram...) A harmadik „barátom” - aki inkább csak fennmaradt, ifjúkori emlék - dühösen mondja, hogy *éntőlem kizárólag evilági kérdésekre várna megfelelő, hiteles választ*, és már el sem olvassa „a krisztusos” írásaimat, mert csak „felidegesíti magát”. (Ő is csak önmagában hisz, „önmaga Istenének” képzele magát, éppúgy, mint egy ifjú hölgy, aki a szívemnek oly kedves.) A levelező partneremnek írtam: amikor majd másodszer eljössz, szeretnék Elébed rohanni, hogy a lábaid elé leboruljak. Azt válaszolta, menjek sűrűbben templomba, boruljak térdre az Oltáriszentség előtt, mert Te ott is jelen vagy. (Ezt egyszer a keresztyapám is javasolta.) Ó mondd, Uram, *miért tartanak, miért félnek Tőled az emberek, még a legjobb is?* Most itt állok, itt térdepelek az Oltáriszentség előtt, és kérdezlek: *miért félnek a Veled való „személyesebb” találkozástól, hogy „csak” komor köfulak közt keresnek Téged?!* (Vajon nem vagy-e személyesen jelen a természetben és az egész világban? S vajon nem maga az ember-e, Uram, a Te legszemélyesebb, valódi templomod?) Talán azért, amiért Szent Malakiás próféta egyik apokaliptikus jóslatában *„szörnyű Ítélszék”* nevez Téged, mikor majd *eljössz „ítélni eleveneket és holtakat”?* Én mindenkinek mindent megbocsátok, Uram; - annál inkább, mert hiszem, hogyha én megbocsátottam, úgy könnyebben lesz *azonképpen a Mennyben, miként a Földön is*; vagyis Te is könnyebben megbocsátasz az ellenem vétkezőknek, ha már egyszer én is megbocsátottam nekik... De mondd, óh, Uram, miért kellene Tőled félnie bárkinek, akinek tiszta a szíve, és tiszta szívéből a legjobban szeret

Téged? **Miért vannak oly kevesen a kiválasztottak?!** Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem...!

Jézus: Félsz valamitől? Érzel-e a lelkedben valami meghatározhatatlan búskomorságot, ami ugyan jogosulatlan, de nem akar szünni és állandóan gyötri a szívedet? Vesd Gondviselésem karjaiba magadat! Veled vagyok, oldaladon állok. Mindent látok, mindent hallok s egy pillanatig sem hagyalak bajban. Érzed talán az emberek ellenszenvét, akik szerettek azelőtt, s most elfelejtettek; - és eltávolodnak tőled, anélkül, hogy erre a legkisebb okot is adtad volna? Imádkozz értük, és Én újra visszafordítom őket a te oldaladra, ha csak nem akadályozzák megszentelődésedet.

Szerző: Nem félek, Uram, - nem félek semmitől és senkitől. A haragodtól sem félek, bármily rettenetes lesz is a végítéletkor, mert tudom, hogy aki teljes valójával csak Téged, Isten Egyszülött Fiát, az Emberfiát, a Megtestesült Igét, a Megváltót, az Élő Égi Igazságot, **az ABSZOLÚT IGAZSÁGOT** szereti, és élete végéig csak Tehozzád igyekszik, annak nincs miért félnie. Imádkozom, Uram, kérlek, bocsáss meg a velem „ellenszenvezőknek” - én nem vagyok fontos -, és fordítsd őket vissza, a Magad oldalára, hogy minél többen részesülhessünk isteni Atyád kegyelmében!

Jézus: Tudsz valami örömet is közölni Velem? Miért nem akarsz, hogy részt vegyek benne? Hiszen a barátod vagyok! Meséld el legutolsó látogatásod óta mi volt, ami megvigasztalta a szívedet és mosolyra derített? Talán kellemes meglepetés ért? Talán boldogító híreket kaptál? Egy levelet? A szimpátia jelét? Talán legyőztél valamilyen nehézséget? Kilábalnál valami kilátástalan helyzetből? Mindez az Én művem! Egyszerűen csak ennyit mondj: „Köszönöm, Atyám!”

Szerző: Uram, valóban nagy öröm ért, amit szeretnék megosztani Veled! „Egy igen közeli hozzátartozóm” megtért, az írásaimból átáradó hit hatására, nagy sokára, végre hisz Benned; - két másik „igen közeli hozzátartozóm” pedig, ha megkésve is, de megkeresztelkedett, és ez a legnagyobb örömöm évek óta... Köszönöm, Atyám!

Jézus: Megígérsz Nekem most valamit? Olvasok a szíved legmélyében. Az emberekben csalódhatsz, Istenben azonban soha...

20. A Sátán füstje az Úr házában

Fordította: Sztrilich Ágnes SSS

Stilizálta: Czike László

Stefano Maria Paci interjúja **Don Gabriele Amorth**-tal, aki a Vatikán ördögűzője.

Huszonkilenc év telt el azóta, hogy a Montini-pápa Péter Pál ünnepén ezt mondta: „**A Sátán füstje bizonyos repedéseken át behatolt az Egyházba!**” *S ma? Hát igen, ez a füst olyan helységekbe is elterült, amiket megóvottunk hittünk...*

Huszonkilenc év telt el 1972. június 29-e után. **Szent Pál ünnepe volt**, aki Krisztus evangéliumát elvitte a távoli Nyugatra. A május 29-én, Róma védőszentjeinek napján, - **Péter utódja, aki Pál nevét vette fel**, drámai figyelemfelkeltést hallatott. VI. Pál pápa **Isten és az ember ősi ellenségéről** beszélt, akinek Sátán a neve. Ő az Egyház ellensége.

„**Az Egyház falainak repedésein keresztül behatolt a Sátán füstje.**” – így hangzott a keserű, felrázó megállapítás, amely sokak számára, még a katolikus világban is, meglepő, sőt visszatetsző volt.

S mi van ma, huszonkilenc évvel később? Ki lehetett hajtani *ezt a füstöt*, vagy már más helyiségeket is elborított? Ezt akartuk megtudni, és ki is válaszolhatna inkább a kérdéseinkre, mint aki napról napra kapcsolatba kerül a Sátánnal és az ő művével? A híres exorcistával, **Don Gabriele Amorth**-tal beszélgettünk, aki megalapította az Exorcisták Nemzetközi Szövetségét.

A másik, hogy 2005. május 15-én az Olasz Püspökkari Konferencia jóváhagyta **az Exorcizmus új Rituáléját**, így most az Isteniszteleti Kongregáció áldásával végre életbe léphetett. Új fegyver ez az ősi ellenség elleni harcban? És amennyiben ez még nem történt volna meg - elősegíti **az Isten Egyházába** behatolt füst elűzését? Azonban engedjük szóhoz jutni Don Amorth-ot, hogy ő mondja el, hogyan is néz ki ez az évezredek óta tartó, és most

fellángoló harc. S hogyan is néz ki ez a csata, amelyet mindenekelőtt **az Egyház belsejében** kell megnyerni. És mi is van **azzal a bizonyos füsttel**, ami most már oly helyiségekbe is behatolt, amelyeket védettnek véltünk.

- Don Amorth, végre készen van az Exorcizmus Új Rituáléjának olasz fordítása.

- **Gabriele Amorth:** Igen, kész van. A múlt évben még elutasította jóváhagyását az Olasz Püspökkari Konferencia (CEI), mert sok fordítási hiba került bele. S mi, exorcisták, akiknek végül is használnunk kell, felhasználtuk az alkalmat, hogy hangot adjunk annak, hogy a Rituálé sok pontjával nem értünk egyet. Azonban a latin eredeti szöveg változatlan maradt. Az annyira várt rituálé végső soron torzó, egy hitetlen kígyó lett, mely bennünket exorcistákat még akadályozhat is a Sátán elleni harcban.

- Ez komoly szemrehányás. Mire gondol?

- **Amorth:** Hogy csak két példát említsek. Hajmeresztő példák. A 15. pont beszél a rontásról, egy olyan szenvedésről, amelynek oka, létrehozója a Gonosz. És ami különböző módokon jöhet létre, pl.: varázsláson, elátkozáson, szemmel veréssel, vudun, macumbán, stb. keresztül. A Római Rituálé eligazítást adott, hogyan kell ezzel bánni. Az Új Rituálé azonban kategorikusan kijelenti, hogy ilyen esetekben tilos exorcizmust alkalmazni. Ez abszurdum. Hiszen a rontások okozzák a megszállottság és a Sától származó szenvedések nagy részét, legalább 90 %-át. Ez kb. olyan, mintha az exorcistákat eltiltanák hivatásuk gyakorlásától. A 16. paragrafus ünnepélyesen megtiltja exorcizmus elvégzését, amennyiben „nem teljesen biztos” a gonosz lelkek jelenléte. Hát ez a tudatlanság mesterműve, hiszen arról, hogy egy ember tényleg az ördögtől megszállott, éppen az exorcizmus során lehet meggyőződni! Ráadásul nem mulasztották el a szerzők azt sem, hogy ellentétbe kerüljenek a Katolikus Egyház Katekizmusával is, mely egyértelműen kimondja, hogy exorcizmust kell alkalmazni a démonok kiűzésére és az ördögi befolyások megszüntetésére. S hogy ezt személyeken és tárgyakon is végbe kell vinni. Pedig az utóbbi esetben nem az ördög jelenlétéről, hanem a befolyásáról van szó. Az Új Rituálé állításai károsak - tudatlanságból, tapasztalatlanságból fakadnak.

- Hát nem tapasztalt emberek írták?

- **Amorth:** Egészen biztos, hogy nem. Az elmúlt tíz évben két, bíborosokból álló bizottság dolgozott a Rituálén, - az egyik a bevezető megállapításokon dolgozott, a másik az imák összeállításán. Biztosíthatom, egyik bizottságban sem volt senki, aki valaha is részt vett volna egy ördögűzésen, vagy legalábbis valami elképzelése lenne arról, hogy mi az exorcizmus. Ez az „ösbűne” ennek a Rituálénak. Senki azok közül, aki dolgozott rajta, nem ismerte ki magát az exorcizmus területén.

- Hogyan lehetséges ez?

- **Amorth:** Tőlem kérdezi? A Vatikáni Zsinat idején minden bizottság mellett volt egy szakértői csoport, a püspökök segítségével. S ez szokás maradt a Zsinat után is, valahányszor a Rituálé részletein dolgoztak. De nem ebben az esetben. Pedig ha van egy téma, amelynél nélkülözhetetlen a szakértők bevonása, akkor ez az.

- De hát hogyan történhetett ez?

- **Amorth:** Soha nem kértek tőlünk, exorcistáktól tanácsot. A javaslatainkat a bizottság eleve ellenérzéssel fogadta. Hát nem paradoxon ez? Akarja, hogy elmondjam?

- Természetesen.

- **Amorth:** Míg a II. Vatikáni Zsinat előírásai alapján a Római Rituálé különböző részein dolgoztak, mi exorcisták vártuk, hogy a XII. fejezet is sorra kerüljön, ami az exorcizmusról szól. Am nyilvánvalóan nem tekintették fontos témának, hiszen évek múltak anélkül, hogy bármi történt volna. És aztán váratlanul 1990. június 4-én megjelent az átmeneti rituálé; nagy meglepetésünkre, anélkül, hogy velünk konzultáltak volna – hiszen már hosszú idő óta előkészítettük a Rituálé revízióját. Pl. azt szerettük volna az imák átdolgozásánál, hogy kerüljön bele az Isten-anya segítségül hívása, ami teljesen hiányzott belőle. Ezen kívül úgy véltük: ésszerű lenne több, kifejezetten az exorcizmusra alkalmas imának a bevétele. Azonban még csak alkalmat sem kaptunk arra, hogy előterjesszük a kérésünket. De nem hagytuk elbátortalanítani magunkat, hiszen ez a szöveg nekünk készült. Sőt, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa, Martinez Somalo bíboros, a püspöki konferenciákat a dokumentum bemutatásakor írásban arra kérte, hogy két éven belül tegyék meg az észrevételeiket. Kérjék ki azoknak a papoknak a tanácsát, akik ezzel dolgoznak. Munkához is láttunk. A 18, legtöbb tapasztalattal rendelkező exorcistát hívtam össze, és alaposan foglalkoztunk a szöveggel. Az első rész

az exorcizmus evangéliumi alapjaival foglalkozik, ez tetszésre talált köztünk; aztán a biblikus-teológiai szemlélet is, ennek itt volt a helye és az ideje. Szemben az 1614-es Rituáléval - melyet V. Pál állított össze, amikor még nem volt szükség rá, hogy ezekre az elvekre hivatkozzon a Rituálé -, ma ez elengedhetetlen.

Ámde amikor a gyakorlati résszel kezdtünk el foglalkozni, mely a téma bizonyos ismeretét, és ezen a területen szerzett tapasztalatot kívánna meg; igen meglepett bennünket, hogy azt kellett látnunk: a szerzőknek sejtelmük sincs mindezekről. Cikkelyről cikkelyre végimentünk rajta, és észrevételeinket minden résztvevővel - az Istentiszteleti és Szentségi Kongregációval, a Hittani Kongregációval, és a püspöki konferenciákkal is - közöltük. Egy másolatot a pápának is eljuttattunk.

- Hogyan fogadták az észrevételeiket?

- **Amorth:** Semmi nem lett belőle. Mi a Lumen Gentium zsinati dokumentumhoz igazodtunk, amely az Egyházat „Isten népe”-nek nevezi. A Lumen Gentium 28. pontja beszél arról, hogyan dolgozzanak együtt a papok a püspökkel, s a 27. pont világosan mondja, még a laikusokról is, hogy „a lelkiismeretüknek megfelelően, a helyzetükből fakadó tudásuk alapján, és mert fontos szerepet töltenek be; a lehetőségük, sőt a kötelességük véleményüket, amennyiben az az Egyház javára szolgál, közölni.” Hát ez éppen ránk vonatkozott. Naiv módon azt hittük, hogy a II. Vatikáni Zsinat rendelkezései érvényre jutnak a római Kongregációkban is. De mi csak falakba ütköztünk, - elutasítást, sőt lenézést tapasztaltunk. Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció a bíborosi bizottságnak írt egy levelet, melyben közölték, hogy ők a bíborosi bizottság egyetlen dialógusra alkalmas partnere, és nem a papok vagy az exorcisták. S aztán még egyértelműbben hozzátették - arra vonatkozóan, amit csak teljes alázattal próbáltunk, mint szakértők, segítségként nyújtani -, hogy: „Figyelembe kellene venni azt a jelenséget, hogy az exorcisták egy csoportja, az ún. „démonológusok”, akik nemzetközi szervezetbe tömörültek, kampányt kezdtek a Rituálé kikezdésére.” Ez valóban igaztalan vád, soha semmilyen kampányt nem kezdtünk. Hiszen a Rituálé nekünk szól, - és a Bizottságban nem volt senki, aki ezen a területen kompetens lett volna, tehát több mint logikus, hogy részt akartunk vállalni ebben a munkában.

- Ez tehát azt jelenti, hogy az új Rituálé egyáltalán nem segíti önöket a Sátán elleni küzdelemben?

- **Amorth:** Igen. Olyan fegyvert adtak a kezünkbe, ami nincs megtöltve. Kihúztak hatékony imákat, melyek a 12. század óta használatban voltak, és olyan új imákat alkottak, melyek teljesen hatástalanok. De szerencsénkre maradt a számunkra egy kiskapu.

- Miféle?

- **Amorth:** Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa, Jorge Medina bíboros, a Rituálét egy megjegyzéssel (notificatio) látta el. Ebben kijelenti, hogy az exorcistáknak nem kötelező az új Rituálét használni, hanem - a püspökükkel való megbeszélés alapján - használhatják a régit is. Erre a püspöknek a Kongregációnál jóváhagyást kell kérnie, amit - így írta a bíboros - : „szívesen meg fogunk adni”.

- Figyelemreméltó megfogalmazás.

- **Amorth:** Akarja tudni, hogy miért? Ez ugyanis Ratzinger bíborosnak, a Hittani Kongregáció prefektusának és Medina bíborosnak a próbálkozásából született. A Rituáléhoz csatoltak volna még egy cikkelyt, amely felhatalmazza az exorcistákat a régi Rituálé használatára. Ez kétségtelenül végső kísérlet volt annak a komoly hibának az elkerülésére, amelyet az új Rituálé tartalmaz. De a két bíboros fáradozása kudarcot szenvedett a többiek ellenállásán. Így Medina bíboros - aki felismerte, mi forog kockán - úgy határozott, hogy mindenesetre hozzáfűzi ezt a notificatio-t, mint mentőhorgonyt.

- Hogyan tekintenek az Egyházon belül az exorcistákra?

- **Amorth:** Rosszul. A pap kollégákat, akik ezzel a nehéz témával foglalkoznak, bolondoknak tekintik, egzaltáltaknak. Általában még saját püspökeik is, akiktől a megbízatást kapták, csak nehezen viselik el őket.

- Tud példát mondani erre az ellenségesség magatartásra?

- **Amorth:** Nemzetközi Kongresszusunk volt Rómában, és kértük, hogy fogadjon bennünket a pápa. Hogy megtakarítsuk számára a fáradtságot, és ne fűzzünk még egy kihallgatást a meglévők sorához, egész egyszerűen azt kértük, hogy a szerdai nyilvános kihallgatáson vehessünk részt a Szent Péter téren. Még azt sem kértük, hogy említsenek meg minket az üdvözléskor. Tehát egészen egyszerű jelentkezési formulát

állítottunk ki, ahogyan arra Monsignore Paolo De Niccolo, aki a Pápai Háztartás prefektusa, minden bizonnyal még emlékszik. Azonban a kihallgatást megelőző napon, ugyanaz a Monsignore Niccolo, közölte velünk – bár látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát, s azt is jelentette: nem saját döntése volt –, hogy nem vehetünk részt (!) a kihallgatáson. 151 exorcistát, az öt kontinensről, olyan papokat, akiket a püspökök a kánonjogi normák szerint nevezett ki erre a szolgálatra, imádságos papokat, akik jó hírűek és tudósok, tehát a klérus java, akik azt szerették volna, hogy részt vehessenek egy nyilvános pápai audiencián – egyszerűen kidobtak. Monsignore Niccolo hozzáfűzte: „Természetesen ígérem, hogy ennek a döntésnek az indoklását levélben meg fogják kapni.” Öt év telt el azóta, a levélre még mindig várunk...

Természetesen NEM II. JÁNOS PÁ PÁPA utasított el minket. De az a tény, hogy 151 papot nem engedtek be a Szent Péter téri nyilvános pápai audienciára, megmutatja, milyen akadályokat gördítenek még az egyházon belül is, az exorcisták útjába, hogyan tekintenek ráink sokan az Egyház tisztségviselői közül.

- Ön naponta harcol az ördöggel. Mi volt a Sátán legnagyobb sikere?

- **Amorth:** Az, hogy elhitette: nincsen. S ez csaknem sikerült. Még az Egyházon belül is. A klérus és a püspökök nem hisznek az ördög létezésében, az exorcizmus erejében, nem tartják igaznak a mérhetetlen szenvedést, amit az ördög tud okozni, és nem hisznek abban az erőben sem, melyet Jézus ígért a démonok kiűzésére.

A latin egyház (szemben az orthodox egyházzal és néhány protestáns felekezettel) már évszázadok óta csaknem feladta az exorcizmus tisztjét. S mivel nem végeznek exorcizmust, nincsenek, akik ezt tanulmányozzák, akik ilyet láttak volna, a klérus pedig már nem is hisz benne. Vannak egész egyházmegyék, amelyek exorcizmus-ellenesek. Vannak egész nemzetek, ahol már nincs egyetlen exorcista sem, mint Németország, Ausztria, Svájc, Spanyolország vagy Portugália. Riasztó szükségállapot ez.

- Franciaországot nem említette. Ott más a helyzet?

- **Amorth:** Van egy könyv, amit a leghíresebb francia exorcista írt. A címe: „Kik az exorcisták és mit tesznek?” Ezt a Francia Püspöki Konferencia megbízásából írta, s a Piemme Kiadó fordította olaszra. Az egész könyvben egyszer sincs megemlítve, hogy az exorcisták bizonyos esetekben exorcizmust végeznek. S a szerző a francia tévében úgy nyilatkozott, hogy még soha nem vett részt exorcizmuson, és nem is fog. A körülbelül száz francia exorcista közül öt, ha hiszi az ördög létét és végez exorcizmust, a többiek a segítséget kérőket mind pszichiáterhez küldik. S a püspökök ennek a Katolikus Egyháznak, melyből eltűnik az ördögben való hit, az első áldozatai. Mielőtt kijött ez az új Rituálé, a német püspöki kar levelet írt Ratzinger bíbrosnak, hogy nincs szükség új Rituáléra, hisz nem szükséges már exorcizmust végezni.

- Az exorcisták kinevezése a püspök kötelessége?

- **Amorth:** Igen. Amikor egy papot püspökké neveznek ki, a kánonjog ráruházza az exorcisták kinevezésének abszolút tekintélyét. A minimum, amit egy püspöknek meg kellene kérdeznie, hogy az illető vett-e valaha részt exorcizmuson. S ennek a kinevezésnek nagyon komoly döntésnek kell lennie. Sajnos, szinte sohasem így történik a dolog. Ha azonban a püspökhöz komoly kérés érkezik exorcizmusért – természetesen, amely nem pszichés problémából fakad –, ha nem törődik vele, akkor halálos bünt követ el. És felelős lesz annak a személynek a kimondhatatlan szenvedéséért. És ez olyan szenvedés, amely gyakran éveken át, sőt, egy életen át is tarthat, s amelyet el lehetne kerülni.

- Azt mondja, hogy a Katolikus Egyház püspökeinek nagy része halálos bűnben él?

- **Amorth:** Mikor még fiatal voltam, egy idős plébános arra tanított, hogy a hét szentség mellett van egy nyolcadik is, és ez a tudatlanság. És hogy ez a nyolcadik menti meg a legtöbb embert. Hiszen a halálos bűnhöz szükséges a súlyos tárgy, de az is, hogy teljes tudatossággal és a szabad akarat együttműködésével jöjjön létre. A püspökök részéről a segítségnyújtás elmaradása súlyos dolog; ám ezek a püspökök tudatlanok, tehát hiányzik a szabad akaratú és tudatos beleegyezés.

- De ép maradhat-e a katolikus hit, amennyiben nem hisznek a Sátán létezésében?

- **Amorth:** Nem. Elmondok egy történetet. Amikor Don Pellegrino Ernettivel - a híres ördögűzővel, aki negyven évig dolgozott Velencében - az első alkalommal találkoztam, azt mondtam neki: „Ha beszélhetnék a pápával, elmondanám neki, milyen sok püspökkel találkoztam, aki nem hisz a Sátán létében.” A rákövetkező nap délutánján felkeresett Ernett atya, és elmondta, hogy reggel találkozott II. János Pál pápával, és azt mondta neki: „Szentatya, Rómában van egy exorcista, aki azt szeretné megmondani Önnek, hogy sok olyan püspököt ismer, aki nem hiszi, hogy van ördög.” Mire így a pápa: „Aki nem hisz az ördög létében, az az Evangéliumban nem hisz.” Hát ez volt a pápa válasza, ezt akarom csak ismételni.

- Ha helyesen értem önt, ez azt jelenti, hogy sok pap és püspök nem katolikus?

- **Amorth:** Maradjunk annál, ami elhangzott: nem hisznek az Evangéliumok igazságában. Nem szeretném, ha eretnekséget híresztelne. Értsen meg jól: az az eretnek, akit egy ügyben figyelmeztetnek, de a hibájában kitart. Azonban az Egyház mai belső állapotában nincs senki, aki egy püspöknek a szemére hányná, hogy nem hisz az ördög létében, a megszállottság lehetőségében, vagy mert elmulaszt exorcistát kinevezni. Számos püspök és bitoros nevét tudnám felsorolni önnek, akik amikor átvették egy egyházmegye vezetését, felkértek egy exorcistát, végezzen exorcizmust. De sok olyan püspököt is meg tudnék nevezni, akik minden további nélkül vállalnák, hogy nem hisznek ebben, mert ez „tavalyi hó”. Miért? Ez sajnos bizonyos biblia-kutatók befolyása, tudnék neveket is sorolni. Mi, akik naponta a bőrünkön érezzük az ellenség valóságát, tudjuk, hogy az ő keze benne volt többféle liturgikus reformban.

- Például?

- **Amorth:** A II. Vatikáni Zsinat előírta, hogy bizonyos szövegeket átdolgozzanak. Azonban nem ezt tették, ehelyett teljesen újakat írtak. Anélkül, hogy gondoltak volna arra, hogy így csak sok mindent elrontanak, kijavítás helyett. Sok rítust, amely kiállta az idő próbáját, e mánia alapján elvetettek, elrontottak, mintha az Egyház egészen a mai napig hazudott volna, vagy csaló lett volna, és csak most érkezett volna el a zsenik, a szuper-teológusok és szuper-bibliakutatók, szuper-liturgikusok kora, akik pontosan tudják, mi a jó az Egyháznak. Hát ez hazugság. A Zsinat egész egyszerűen a szövegek átdolgozását akarta, és nem azok elvetését. Az exorcizmus rítusát csak korrigálni akarta, és nem átírni. Hiszen olyan imák voltak benne, melyek 12 évszázad tapasztalatából születtek. Alaposan meg kellett volna fontolni, mielőtt ősi, hatékony imákat kitérőlnék belőle. De nem fontolták meg. Mi, azok az exorcisták, akik az új átmeneti Rituálé imáit kipróbáltuk, egyöntetűleg megállapítottuk: azok teljesen hatástalanok. Ráadásul az új Rituálé a gyermekek keresztelés rítusát is elrontotta. Újat szerkesztett, és a megkeresztelendő feletti exorcizmust felszámolta. Pedig ezt az Egyház mindig fontosnak tartotta, és a keresztelendő exorcizmusának nevezte. VI. Pál pápa kifejezetten tiltakozott ez ellen. Az új Áldások Könyve, rituáléja ugyanezt tükrözi. Átolvastam sorról sorra. Minden olyan utalást, hogy az Úr megvéd az ördögtől, és hogy az angyaloknak parancsolt, hogy oltalmazzanak az ördögi támadástól, eltávolították. Kihagyták a házak és iskolák megáldásának a szövegeit. Pedig fontos ezeknek a megáldása és oltalmazása, azonban ma nincs oltalom a Sátán ellen. Nincs eszköz, nincs ima. Jézus a Miatyánkban szabadító imára is tanított: „Szabadíts meg a Gonosztól”, - a Sátántól. Olaszra ezt tévesen fordították le: „Szabadíts meg a gonoszától”. Általánosságban beszél egy rosszról, amelynek nem ismeri a forrását (!), pedig a rossz, amellyel szemben harcolni tanított bennünket az Úr Jézus Krisztus, konkrét személy, a Sátán.

- Mit mond Ön, aki szinte szemtanú, terjed ma a sátánizmus?

- **Amorth:** Igen, egyre inkább. Amikor csökken a hit, teret ad a babonának. Bibliai nyelven ezt úgy mondanám, hogy az ember elfordult az Istentől, és odafordult a bálványistenekhez, modern nyelven pedig: aki elhagyja Istent, az megadja magát az okkultizmusnak. Az egykor katolikus Európából félelmetes méretekből tűnik el a hit, s ennek a következménye, hogy a varázslók, kártyavető, sátánista szekták virágkorát éljük. A sátánkultuszt olyanok, mint pl. Marilyn Manson, a sátánista rockon keresztül terjesztik. De a gyermekeket sem kímélik; az olyan folyóiratok, mint a Comic-füzetek varázslásra és sátánizmusra tanítják őket.

Nagy közkezdveltségnek örvendenek a spiritiszta szeánszok, amelyeken halottakat idéznek. Ma már tartanak ilyeneket telefonon, tévén, rádión keresztül is; a jellemző módja ennek az automata írás. Már médiumra sincs szükség, ha az ember maga válhat médiummá – ez érvényes a spiritiszta szeánszokra is. A tanulók 37%-a már legalább egyszer részt vett asztaltáncoltatáson: s mi más ez, mint spiritiszta szeánsz? Az egyik iskolában, ahová előadni hívtak, mondták a diákok, hogy a hittanórán is csinálták, a hittanár nő szeme előtt, és az nem talált benne kivételt.

- De hát működik ez?

- **Amorth:** Nincs különbség fekete és fehér mágia között. Amennyiben a mágia működik, az mindig az ördög műve. Az okkultizmus minden formája, valamint ez a nagy, új érdeklődés a keleti ezoterikus vallások iránt - nyitás az ördög felé. És őt nem kell sokáig hívogatni.

A meggyilkolt Chiavenna-i testvérpár (Novi Ligure) esetében is rögtön mondtam, hogy a Sátán konkrét beavatkozásáról van szó. Ezek a fiatalok minden bizonnyal sátánisták voltak. A rendőrség közleményében benne volt, hogy mindegyiküknél sátánista könyveket találtak, mindketten sátánimádók voltak.

- Hogyan vezethet ennyire félre valakit a Sátán?

- **Amorth:** Egyforma módszerrel. Elhitei, hogy nincs pokol, nincs bűn, csak egy tapasztalásról van szó, amelyet okvetlenül át kell élni. A siker, a hatalom és az érzékiség a három legnagyobb szenvedély, amelyre a Sátán épít.

- Hány esettel került konkrét kapcsolatba?

- **Amorth:** Az első száz után abbahagytam a számolást.

- Hogyan?! Hiszen ez rettenetesen sok. A könyvében azt írja, hogy a megszállottság nem gyakori.

- **Amorth:** Valóban. Vannak olyan exorcisták, akik csak diabolikus zaklatással találkoznak. Azonban „örököltem” egy neves exorcista, P. Candido olyan eseteit, amelyeket ő még nem oldott meg. Azon kívül más exorcisták is hozzám küldik a legmakacsabb eseteiket.

- Mi volt az eddigi legnehezebb esete?

- **Amorth:** Ezzel még mindig dolgozom. Több mint két éve már. Arról a leányról van szó, akit októberben a Pápa is megáldott a Vatikánban – ez nem volt valódi exorcizmus, amint azt pár újság állította. Napi 24 órában gyötrődik, félelmetesen szenved. Az orvosok és a pszichiáterek is tanácstalanok. Teljesen magánál van egyébként, és rendkívül intelligens. Valóban szomorú eset.

- Hogyan kerül valaki a Sátán hálójába?

- **Amorth:** Sokféle oka is lehet, ami miatt valaki az ördög által okozott rendkívüli szenvedés áldozatává válik. Van, amikor az illető javát szolgálja, ismerünk ilyen eseteket a szentek életéből, de előfordulhat a bűnben való makacs megmaradás miatt is, vagy egy átok miatt, továbbá ha valaki odaigértte magát a Sátánnak vagy okkultizmussal foglalkozott.

- Milyen jelenségeket lehet megfigyelni egy exorcizmus alatt?

- **Amorth:** Emlékszem egy olyan, irástudatlan parasztra, aki az exorcizmus alatt folyékonyan angolul beszélt, úgy, hogy tolmácsra volt szükségem. Vannak, akik emberfeletti erőre tesznek szert, mások a padló felett lebegnek (!), - vagy olyanok, akiket erőszakkal sem lehet a széken megtartani. Azonban az ördög jelenlétéről csak bizonyos feltételek esetén beszélnek.

- Önnek soha nem ártott a Sátán?

- **Amorth:** Amikor Poletti bíboros felkért, legyek exorcista, magamat az Isten-anya oltalmába ajánlottam, és kértem, rejtse el a köpenyébe. A Sátán gyakran fenyegetett, azonban nem ártott.

- Don Amorth, a sátánizmus egyre terjed. Az új rítus megnehezíti az exorcizmust. Nem engedték meg, hogy az exorcisták részt vegyenek a pápai audiencián a Szent Péter téren. Mi történik itt?

- **Amorth:** A Sátán füstje már mindenhová behatolt. Talán azért is nem voltunk kíváncsiak a pápai kihallgatáson, mert attól féltek, hogy ennyi exorcista, együtt el tudná űzni (!) az ördögök légióját, akik behatoltak a Vatikánba.

- Tréfál?

- **Amorth:** *Lehet, hogy úgy hangzik, de ez NEM TRÉFA. Nem kételkedem abban, hogy a Sátán éppen az Egyház vezetőit célozta meg leginkább, mint ahogyan a politikai és gazdasági élet vezetőit is.*

- *Azt akarja mondani, hogy - a háborús taktikához hasonlóan - a Sátán azt akarja, hogy az ellenfél tábornokai álljanak át a seregébe?*

- **Amorth:** *Hát, ez hasznos stratégia! Mindig újra bevetik. Mindenekelőtt akkor, ha az ellenfél csak gyengén tud védekezni. S ez alól a Sátán sem kivétel. De hála Istennek, itt van még a Szentlélek, aki oltalmazza az Egyházat: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta”. A bukások, az árulások ellenére sem. Ez nem kell, hogy meglepjen. Az első áruló egy apostol volt, aki igen közel állt Jézushoz: Iskarióti Judás. De az Egyház megy tovább a maga útján. Megoltalmazza a Szentlélek, ezért a Sátán törekvései csak részsikereket érhetnek el. A Sátán minden bizonnyal meg tud nyerni egy-egy csatát, fontosakat is, de sohasem a háborút.*

IV. rész

Névtelen internetes szerzők feldolgozott írásai

21. A Sátán találkozót tartott

A Sátán összehívta a démonokat a világ minden tájáról.

A megnyitó beszédében ezt mondta: "Nem tarthatjuk vissza a keresztényeket attól, hogy eljárjanak az istentiszteletre. Nem tarthatjuk vissza őket attól, hogy olvassák a Bibliájukat, és hogy tudják az igazságot. Még csak attól sem tarthatjuk vissza őket, hogy bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki a megváltójukkal. Ha egyszer megszerezték ezt a kapcsolatot Jézussal, megtört a hatalmunk felettük. Úgyhogy engedjétek, hogy elmenjenek istentiszteleteikre, engedjétek, hogy magukhoz vegyék az úrvacsorát, de *lopjátok el az idejüket* annyira, hogy ne legyen idejük arra, hogy igazi kapcsolatot alakítsanak ki Jézus Krisztussal."

"Ezt akarom tenni", mondta a Sátán.

"Eltéríteni őket attól, hogy megragadják a kapcsolatot a Megváltójukkal, és fenntartsák ezt az életet adó kapcsolatot egész napon át!"

"Hogyan tegyük ezt?" - kiabálták a démonjai.

"Kössétek le őket az élet mellékes dolgaival és találjatok ki számtalan cselet, amikkel lefoglalhatjátok a gondolkodásukat", válaszolta ő.

Kísértésék őket arra, hogy költsenek, költsenek, *költsenek és kérjenek kölcsön*, kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön.

Győzzétek meg a feleségeket, hogy dolgozzanak hosszú órákat, és a férjeket, hogy dolgozzanak 6-7 napot egy héten, 10-12 órát egy nap, így megengedhetik maguknak az üres életformát.

Tartsátok vissza őket attól, hogy időt töltsenek a gyerekeikkel. Ahogy a családok darabokra hullanak, hamarosan, az otthonaik többé nem lesznek biztonságos menedékek a munka nyomása alól! Stimuláljátok túl az agyukat, hogy ne legyenek képesek meghallani azt a „halk, szelíd hangot.”

Csábítsátok őket arra, hogy kapcsolják be a rádiót vagy a magnót, amikor vezetnek, és hogy hagyják bekapcsolva a tévét, videót, cd-lejátszót és a számítógépet az otthonaikban folyamatosan, és gondoskodjatok arról, hogy minden üzletben és étteremben a világon nem biblikus zenét játsszanak, folyamatosan. Ez majd bezúfolódik az agyukba és megtöri a kapcsolatot Krisztussal.

Töltsétek fel a dohányzóasztalokat magazinokkal és újságokkal. Nyomjátok bele az agyukba a híreket 24 órán keresztül. Törjete be a vezetés perceibe hirdetőtáblákkal. Árasszátok el az e-mail postafiókjaikat szeméttel, katalógusokkal, amikből online lehet rendelni, sorsolós játékokkal és mindenféle hírlevéllel, és promóciós ingyenes ajánlatokkal, szolgáltatásokkal és hiú reménnyel.

Tettesetek sovány, gyönyörű modelleket a magazinokba és a tévébe, hogy a férfiek azt higgyék, hogy a külső szépség a fontos, és aztán elégedetlenekké válnak a feleségükkel.

Tartsátok fáradtan a feleségeket olyannyira, hogy ne tudják éjjel szeretni a férjüket. Adjatok nekik fejfájást is! Ha nem adják meg a férjüknek azt a szeretetet, amire szüksége van, hamarosan máshol fogják azt keresni. Ez jó hamar szétszakítja a családokat!

Adj nekik télapót, hogy eltérítsd őket attól, ne hogy megtanítsák a gyerekeiknek a karácsony igazi jelentését. Adj nekik húsvéti nyuszt, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásról, és a bűn és a halál feletti hatalmáról. Még ha el is utaznak pihenni, tegyetek arról, hogy hajszolják ott is túl magukat..., hogy kimerülten térjenek vissza. Tartsátok őket túl elfoglaltan ahhoz, hogy kimenjenek a természetbe és Isten teremtményeit csodálják. Küldjétek el őket inkább vidámparkokba, sporteseményekre, szindarabokra, koncertekre és moziba.

Tartsátok őket elfoglaltan, elfoglaltan, elfoglaltan! És amikor lelki találkozóra mennek, nyugtalan lelkiismerettel fognak távozni. Zsúfoljátok tele az életüket sok jó kifogással, hogy ne legyen idejük keresni Jézus hatalmát. Így egy idő után a saját erejükből fognak dolgozni, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat „egy elég jó cél” érdekében.

„Működni fog! Működni fog!” – lelkesedtek a démonok.

Mekkora terv volt!

A démonok buzgón elindultak teljesíteni megbízatásukat, hogy a keresztények minél kevesebb időt hagyjanak Istenre és a családjaira szerte a világon, és hogy minél kevesebb idejük maradjon arra, hogy meséljenek másoknak arról, hogy Jézus hatalmas hogyan változtatta meg az életüket. Azt hiszem, a kérdés az, hogy sikeres volt-e Sátán ebben a cselben?

Döntsd el te magad!

22. A megváltás ára

Egy kedves, új ismerősömtől kaptam az alábbi kis történetet, ami George Thomas new-englandi plébános prédikációjaként jelent meg a „Marana Tha” című lapban.

„Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomban felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás-rozoga madárkalitkát vitt magával, letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog történni.

Elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek és kezében lóbálta ezt a madárkalitkát. A kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte a fiú. Feldühítem őket, kihúrom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom!

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük. - Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:
- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?
- Nem kellenek magának azok a madarak, Atya! Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek!
- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.
A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyerekeknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt...
Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, majd kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

„Miatán Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik, új történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött, és büszkén dicsekedett:
- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyéme!
- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.
- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogy hogyan házasodjanak, és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket és még arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást, hogyan részegeskedjenek és kábítózzanak; meg arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni! - mondta a Sátán.
- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?
- Megölöm őket! - felelte a Sátán.
- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.
- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék!
- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.
A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:
- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!
Jézus így szólt:
- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.”

23. Az ötvös tüze

A következő történetet kaptam:

„Egy csapat nő a Bibliát tanulmányozta együtt.

Amikor pedig elérkeztek Malakiás könyvéhez, a harmadik fejezetben találkoztak egy verssel, amely ezt mondja: **"Leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt"**.

Ez a vers teljesen lenyűgözte az asszonyokat, és azon gondolkodtak, hogy vajon mit fejez ki ez az állítás Isten természetéről. Az egyik nő felajánlotta, hogy utána néz, *hogyan tisztítják az ezüstöt*, és majd a legközelebbi alkalommal megosztja a többiekkel.

Azon a héten a hölgy felhívott egy ötvöst, és megbeszélte vele, hogy elmegy megnézni munka közben. Nem említette neki, milyen célból akarja megnézni, azon túl, hogy egyszerűen csak kíváncsi a tisztítási folyamatra.

Miközben az ötvöst nézte, a férfi fogott egy darab ezüstrudacskát, a tűz fölé emelte, és hagyta, hogy felmelegedjen. Közben elmagyarázta: ahhoz, hogy az ezüst tiszta legyen, *a tűz kellős közepébe* kell tartani, oda, ahol a lángok a legmelegebbek, hogy a szenny kiégjen belőle.

A nő elgondolkodott a képen, amint Isten *egy ilyen forró helyen* tart bennünket, aztán felelevenítette a bibliai igeverset: **"Leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt"**.

Megkérdezte a férfit, igaz-e, hogy az ötvösnek a tűznél kell ülnie *az ezüsttisztítás teljes időtartama* alatt. A férfi igennel válaszolt, és elmagyarázta: nemcsak ott kell ülnie, és tartania az ezüstöt, de **a szemét is rajta kell**

tartania egész idő alatt. Mert ha az ezüst a kelleténél *akár csak egy perccel is tovább* marad a lángok között - megsemmisül.

A nő egy rövid ideig hallgatott. Azután megkérdezte: *"Honnan tudja, hogy mikor teljesen tiszta az ezüst?"* Az ötvös mosolyogva válaszolt:

"Ó, ez nagyon egyszerű - amikor meglátom magamat benne!"

Van egy „elektronikus ismerősöm” – egyik cikkemet elolvastva elkérte az e-mail címemet, és azóta levelezünk a világhálón. Eleinte szőrös pókszerű trójai falovakkal, spyware-ekkel, *kerek 461 kilobytes* data-minerekkel „ajándékozott meg”, amelyeket persze szorgalmasan és kíméletlenül kiirtottam. Küldeményei gyakran eltömték outlookomat is, amiért csak akkor tudtam másokkal tovább levelezni, ha a leveleit előbb kitöröltem a postaboxomból, a hálón. Ennek már néhány éve, a dolgok időközben rendeződtek – segítséggel sikerült kitisztítani a gépét, tehát a vírusok elenyésztek. Több hasznos, praktikus dolgot megtanultam tőle: számítástechnikai és technológiai fejlődésem igen jelentősen felgyorsult, amit döntő mértékben neki köszönhetek. De az írásai azóta is „záporoznak rám”, és azok szellemi tartalma sajnos a legkevésbé sem akar megtisztulni: ***könnyebb kiirtani a ki tudja, honnan és milyen „humánus megfontolásból” eregetett pókokat, mint keresztény levelezést folytatni olyasvalakivel, aki zsigerből utálja Jézust.*** Könnyebben megy át a teve a tű fokán, mint hogy egy megrögzött ember a levelezés során megtérjen pogány eszméiből, melyek lényege, hogy: *ha megdobnak kővel, dobd vissza kézigránattal...*

A bosszú szelleme egyidős a bűnbeesett emberiséggel, és Jézus volt *az első és mindmáig az egyetlen*, aki felvette vele a harcot. A bosszú, a *szemet szemért, fogat fogért* törvény eszmeiségét száműzendő meghirdette ***az egyetemes szeretet törvényét***, mely szerint ellenségeink is felebarátaink, akiket éppúgy szeretnünk kell, mint önmagunkat.

Nos, igyekszem mindegyik levelemmel „evangelizálni” e lelkeszegett internet-ismerősömet, de úgy tűnik, mindhiába. Másik ismerősöm le is beszélt az efféle „krisztusi” kísérletezgetésről – már ami a térítést illeti -, bölcsen mondván, hogy a hit különleges kegyelem, és nem is lehet kvázi „egyfajta lelki tölcserén át” lelket, hitet önteni a másikba, mert ez eleve kudarcra ítélt próbálkozás. De hát mit lehet tenni, úgy kell elfogadni mindenkít, amilyennek született, vagy amilyené tették az élet farkastörvényei, az alávaló felebarátai, vagy a vétező-ingatag önmaga? Netán hagyjam szó nélkül a hitetlenségre bujtogató leveleit?!

Az alapvető probléma a vissza-visszatérő negatív motívum, miszerint ***„Isten, Jézus Krisztus nem törődik a világgal, nem törődik az emberek sorsával, nem fizeti ki helyettem a számláimat, nem győzi le helyettem az ellenségeimet, nem foltozza be a beázott háztetőt, nem hagy örökséget helyettem a fiamra, egyáltalán nem gondoskodik semmiről sem, s évezredek óta hagyja rossz irányba fejlődni a dolgokat. Vagyis: vagy nincs Isten, vagy ha van is – hát nem a „mi” oldalunkon áll.”*** Tehát ember segíts magadon, légy „önmagad istene”, fejleszd magad mindenhatóvá... Ugye, ismerős ez a *voltaire-i* gögös gondolat? Írtam már erről – más összefüggésben.

A hamis látszat – első pillantásra – valóban *Isten ellen* szól. De vajon azért születtünk – tisztelet a kivételnek – értelmes lénynek, hogy mindig újra felüljünk hamis látszatoknak? Csak azért, mert *az első düh, az első benyomás „a legjobb”* elv alapján döntünk – elemzés és értékelés, tehát valódi mérlegelés, gondolkodás nélkül?

A hit – kivételes kegyelem. És ki érdemes a kivételes kegyelemre? Aki megszenvedett érte. Tehát ***a szenvedés – tisztít.*** A tisztító tűz így megtisztít és megedz. Az acélt megedzik – írta egy szovjet klasszikus. Ebben igaza volt...

Mi Isten célja az emberrel? Hogy megtisztítsa a bűneitől, gyarlóságaitól – és ha már megtisztult: üdvöztse; ami nem jelent mást, mint hogy ***a teremtés művének mi is aktív részeseivé válhatunk.*** Isten beavathat minket a teremtett világ valamennyi csodálatos titkába, de csak azzal a feltétellel, hogy elismerjük (mint az imában): ***„Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökkön örökké.”*** Vagyis: *mi is „társteremtővé” válhatunk*, hisz Isten nem önző, nem csak önmaga szórakoztatására alkotta meg a világmindenséget, de nem is öncélúan. Hanem azért, hogy művének minden örömét (ha úgy tetszik: *„profítját”*) megossza az arra érdemesekkel. Azokkal, akik megtisztultak az önimádattól.

Tudomásul kell venni, hogy az ember nem mindenható. Hiába van az „óriási” tudománya, többnyire a legegyszerűbb lelki dolgokkal sem képes megbirkózni. És ennek intő példának kellene lennie! Mert hiába a drogok, hangulatjavító bájitalok, operáció előtti „feldobó koktélok”, és egyes CIA-kutatásokból például titkos társaságokká is fejlődött – vö. például *vudu, dianetika, Ron Hubbard, szcientológia, stb.* – tudatmódosító kísérletek és hatások összessége; maximum a *tudatot* lehet elhomályosítani vagy némileg kitisztítani, de ***az emberi lélek titkát semmilyen „tudomány” nem tudja, még csak megközelítőleg sem feltárni, nemhogy***

azonosítani vagy uralni tudná ezt a nyilvánvalóan természetfölötti, transzcendens, halhatatlan létezőt. Isten vigyáz rá, hogy ez a legfontosabb isteni titok rejtve maradjon az avatatlan, vagyis arra még nem méltó vizsla tudós-tekintetek elől, akik az emberek élveboncolásával, szikéjükkel előkészített szervkereskedelemmel, klónozással, stb. az öröklét attributumát kutatják, vagy a halhatatlanná tévő élet-elixírt keresik Lucifer valamelyik dúsgazdag vazallusa megbízásából; akik előregedett szerveik vagy egész testük fiatalra cserélésével újra ifjává klónoztatnák magukat, ha biztosak lehetnének abban, hogy az agyukkal együtt *a lelkük is* átköltöztethető a megifjodott testbe. A végső titkok titkok maradnak, egészen a végidőkig.

Mégis, mit jelent a záró mondat, hogy: **„meglátja magát benne”?** Kézenfekvő Malakiás, ószövetségi próféta példabeszédének igazsága. Isten – Malakiás ezt még nem érthette meg, de mi, azóta már tudjuk – az embert, mint távlati terveinek legmagasabb szintű várományosát, halhatatlan lélekkel teremtette, saját isteni képmásának tökéletes hasonlatosságára. De hogy előbb még próbára tegye – és ne „akárkit”, ne akár „a kígyót” ölelje a keblére! –, a halhatatlan lelket egy tökéletlen (porból lett és porrá lesz) testbe ültette, hogy a lélek a teste foglyaként *mutassa ki a foga fehérjét*, már minthogy láthatatlanban is képes-e elismerni teremtője, az Isten kétségtelen fensőbbiségét. Mert aki erre nem képes, az kevély, nem méltó, hogy az Isten országába jusson.

Isten nem hagyta magára **a múlandó testben fogoly halhatatlan lélek** teremtményeit. Annyira szerette-szereti őket, hogy a tulajdon egyszülött fiát áldozta fel a kereszten azért, hogy elvegye az ember bűneit. Mint teremtgondviselő Atya, végig ott ül a tűz mellett, míg az ember személyisége annyira kifejlődik, hogy önálló felelősséget képes viselni döntéseiért és tetteiért. Ott ül a tűz mellett, és mint a példabeszédbeli ötvös, **a tűz kellős közepébe mártja az ezüstöt – az embert! -, vagyis egyre újabb megpróbáltatások elé állítja, hogy kiismerje: a szabad akarat ezüstöt, vagy alpakkát (alumíniumot) takar.**

Engedi, hogy a kínok tüze átjárja az ember lelkét – hogy megismerje *a bűnös ember által megfeszített* Krisztus szenvedéseit a kereszten -, mert a tűz lángjai közt ismerszik meg az ember igazi természete. Ha tisztul a lélek, akkor Istenhez fordul; ha inkább feketedik, akkor a Sátán a győztes. Ha ezüst, akkor megtisztul a fénye, ha alpakka, hát „gyáván” megolvad. Isten engedi, hogy a tűz heve átrendezze az ezüst fémes kristályrács-szerkezetét, mert tudja: a vegytiszta nemesfémeket csak kockázattal lehet előállítani. De csak addig és annyira hagyja a tüzet tombolni, míg nem tesz kárt az ezüstben. Tudja, hogy a hamis fém olvadáspontja alacsonyabb, adott hőmérsékleten tönkremegy. A hőmérsékletet tovább emelve, **a tisztuló ezüstből mind kiégnek a szennyeződések.** Isten azt nem engedi, hogy a tűz, a szenvedések kárt tegyenek különleges teremtményében, az emberben, de meg kell várnia, amíg a próba beteljesül, és kiderül a végeredmény. Ennek egyetlen módja van. A szenvedés, az üdvözülésért viselt kín – tisztít. Isten addig „égeti”, tisztítja az ezüstöt, a teremtett emberi lelket, mígnem egyszer csak az olvadt fém színe hirtelen kitisztul, és Isten – akár egy vakító-fényes tükörben – **a megtisztult lélek színében meglátja teremtő isteni saját magát.** Akkor a lélek már „készen van” - megtérhet alkotójához.

Tény és való: Isten szándékai és útjai kifürkészhetetlenek. A teremtés nem kommersztermék-gyár, nem futószalagról jönnek le az üdvözült lelkek, hosszú tömött sorokban. Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak. Isten – mint egy kézműves – minden lelket egyedileg, „lélekre szabott” módszerekkel, technikával tisztít, üdvözít. Nincs egyen-technológia. **Isten a legjobb ezüstműves, és az egyetlen lélekműves.** Bízunk rá magunkat, jobbat úgysem tehetünk.

Te is, ismeretlen internetes barátom.

24. Mancika keresztje

1

Mancika adminisztrátor Magyarország egyik legnagyobb és legjövedelmezőbb multinacionális nagyvállalatánál. A munkahelyén senki nem tudna róla rosszat mondani; mindig és mindenkiel nagyon kedves, a munkája pontos és megbízható. Ennek ellenére akad olyan kolléganője, aki legszívesebben elemésztene egy kanál vízben...

Talán az lehet a „titok” magyarázata, hogy Mancikát nagyon szeretik az égiek; - mintha közvetlen „on line” kapcsolatban állna az összes szentekkel! Ő nagy-nagy bizalommal csak vakon „rájuk” bizza magát, a szentek pedig lelkes szorgalommal egyengetik mindennapi tevékenységeiben, gondjai és feladatai megoldásában. A gondviselő szerencse, az égi gondoskodás nyilvánvaló jelei válthatják ki némely munkatársnőiből az atavisztikus féltékenységet, mellyel a szentek kegyeltjeit földi irigyei sújtani szokták...

Pedig Mancika elmúlt harmincnyolc. Nagyon szerette volna, ha az Úr őt is megajándékozta egy gyönyörű leány vagy fiúgyermekkel, amint valamennyi munkatársnőjét, de ez minden igyekezete dacára sem következett be. Házasságát sajnos tizenöt év alatt sem koronázta meg gyermekáldás. Ám szomorú gyermektelensége mégsem tette „vénlányszerűvé”, gonosszá vagy iriggyé Mancikát; - cseppet sem keseredett el, nem savanyodott be, hanem mindenki felé tovább sugározta szerető figyelmességét, mintha mi sem történt volna...

Mancikát a jótét lelke ellenére már annyi igaztalan bántás érte, hogy bizony a döntő lépésre is elszánta magát: bármi áron véget akart vetni a mindennapos munkahelyi feszültségnek. Elhatározta, hogy kilép, vagyis beadja a felmondását. Am pénteken úgy érezte, jobb, ha megmásíthatatlan döntésének bejelentését a következő hétre halasztja. Pedig aznap sem történt semmi biztató, de legalább eljött a hétvége.

Szombat éjszaka Mancika álmódott egy megfejthetetlen, gyönyörű álmot.

Egy nálánál sokkal hatalmasabb keresztet ölelt át, olyan helyen, ahol nagyon sok ember volt összezsúfolódva, és erős, viharos szél fújt. Ő boldogan ölelte magához a keresztet, és egész bensője megtelt örömmel, s valami földöntúli melegséggel. A borzongó fázása is elmúlt, pedig a metsző szél amúgy kezdett „elviselhetetlenné” válni. Hívta a többieket is, hogy jöjjenek Jézus keresztjéhez, hogy azok is éppúgy elteljenek örömmel; de nem értették, csak hajladoztak jobbra-balra, ahogy a szél fújt...

Mancika továbbra is igen erősen ölelte, szorította a nagy keresztet két karjával, és hirtelen meglátta a sok emberi alak közt **JÉZUS** arcát. Felkiáltott: „**Hiszen itt van köztünk Jézus, itt van velünk!**” A többiek azonban nem láttak semmit. Majd azután észrevette Jézus mögött a Szűzanyát is, és újra felkiáltott: „**Nézzétek, itt van a Szűzanya is!**” De a többiek úgy néztek rá, mint egy hibbantra, mintha az egészből nem látnának, nem értenének semmit. Mancika továbbra is állt szilárdan, s magához szorította a keresztet, ami szinte felemelte őt, fel a magasba, a többiek feje fölé...

Ekkor azonban felébredt.

Hétfőn Mancika bement a munkahelyére, épp úgy, mint azelőtt bármikor. Ám mégis, mintha kicserélték volna, olyan magabiztos lett! „**Mi történt veled, csak nem lettél terhes?**” – kérdezték tőle a gonosz kolléganői, hogy rögvést letörjék „frissen szerzett” önbizalmát. Mancika mosolyogva-könnyezve elmesélte nekik az álmát, majd sirva kérdezte tőlük, miért neki adta Isten ezt a csodálatos álmot, hiszen „ő nem is érdemli meg”!

Ennyire alázatos maradt, végtelen örömeiben is!

2

Mancika letett eredeti szándékáról, s nem adta be a felmondását. Ettől a naptól kezdve nem ült fel semmilyen rossz szándékú ugratásnak; a korábbi konfliktusai teljesen megszűntek. Munkatársnői valami babonás tisztelettel vették körül, mert Mancika szemlátomást olyasvalamit hordozott a szívében, amit azelőtt senki sem hordott, még „a szíve alatt” sem. Lassanként mindenki megszokta az új helyzetet; ezután Mancikát többé már nem bántotta senki...

De Mancika szívében a gyönyörű titok közben kicsírázott, szárba szökken és igaz gyümölcsöt, új küldetést termelt. Elhatározta, hogy a Szűzanya szolgálatába szegődik, és intelmeinek szorgalmas terjesztőjévé, hirdetőjévé lesz... Kigondolta, hogy a Szeplőtelen Szűz jelenéseinek, üzeneteinek közvetítésére felhasználja a világháló, az internet adta elektronikus lehetőségeket. Folyamatosan bővülő címlistát állított össze, és munkahelye számítógépének használatával megkezdte Szűz Mária intelmeinek „körbeküldését” elektronikus levelek, e-mailek formájában...

Történt egyszer: Mancika egy reggelen a következő üzenetet küldte szét, merő véletlenségből a Vállalat címjegyzékében szereplő címekre. „**Üzenet Medjugorjéből: „Drága gyermekeim! Ma is arra buzdítalak benneteket, hogy szenteljétek magatokat Szívemnek és Fiam, Jézus Szívének! Csak így lesztek az enyémekek minden nap, egyre jobban és így buzdítjátok egymást egyre többen az éltszentségre. Csak így uralja öröm a szíveteket, és csak így váltok a béke és a szeretet követeivé. Köszönöm, hogy követtétek a hívásom!”** Mancika nem is vette észre, mit csinált, és mint aki jól végezte dolgát - *hiszen a császárnak is, de Istennek is megadta, megtette, ami jár!* -, hazament...

A főnöke - bizonyos Norbert - másnap már munkakezdekskor rögtön hívatta.

„**Tudja maga, hogy mit tett? Vállalati levélként elküldte összes ügyfeleinknek a maga Szűz Máriájának legújabb medjugorjei üzenetét! Tegnap óta már rajtam röhög az egész szakma! Tudja, hogy hívták ezt azelőtt? Klerikális szabotáznak vagy minnek! De ha véletlenül csinálta, akkor is megbocsáthatatlan a tévedése! Hogyan bízhatnék meg a továbbiakban a munkájában, hiszen lehet, hogy legközelebb már nemcsak**

az ostoba telefonjait és a mennyei levelezését fizetteti ki a cégünkkel, de esetleg még a Szűz Máriaja saját gépkocsihasználatát is utalványoztatja velem! Azonnal szedje a sátorfáját, ki van rúgva!”

Mancikának persze azonnal eszébe jutott, hogy nemrég ő akart felmondani.

„Milyen különös a sors! - gondolta - Az ember nemigen lehet ura saját életének; mikor menni akartam, maradnom kellett, mikor pedig már jó lenne maradnom, - hát richtig mennem kell! De érdekes, most kevéssé izgatta fel magát, - alázatosan belenyugodott Isten akaratába, ha már úgyszólván direkt kezébe vette élete folyásának az irányítását. „Legyen meg az Úr akarata!” - gondolta; összepakolt s hazament.

3

Norbert főnöknek is „elege lett” aznapra a hivatalból.

Hülyébbnél is hülyébb, gonoszul gúnyolódó hívások követték egymást, amelyekre abszolút nem volt, és nem is lehetett felkészülve. „Vége a karrieremnek, vége a baráti kapcsolataimnak, vége a társadalmi és az üzleti beilleszkedéseimnek; - sőt, még a barátnőm is féltékeny lesz erre a Szűz Máriára, mert azt hiszi majd, hogy én is „követem a hívását”, vagy a Mancikát!” Bele is fájdult már a feje a lázas „törésbe”, hogy mitévő legyen e képtelen helyzetben, amibe az adminisztrátornője „fanatikus keresztény vakhite” kergette bele...

Aznap éjjel Norbert főnök valami nagyon furcsa álmot látott.

Egy hatalmas tömeg szélén szorongott, viharos erejű, de forró és száraz szélben... Az emberek egy széles út szélén tolongtak, láthatóan azon igyekezve, nehogy lemaradjanak valamilyen, nemsokára bekövetkező világraszóló látványosságról. Ha az előtte enyhén emelkedő út *nem egy hepehupás dűlőút* lett volna, hanem tükörsima aszfaltút, úgy Norbertet az egész várakozó hangulat leginkább egy Forma 1-es autóverseny futamának a rajt előtti pillanataira emlékeztette volna... Balfelé nyújtogatták „a nézők” a nyakukat, tehát abból az irányból kellett majd elötűnnie és közelednie „valaminek”... **Azután mindenki egyszerre meglátta az Emberfiát a poros úton jönni, amint a durva vezényszavakat üvöltöző, pajzsos és dárdás római katonáktól kísérve egy hatalmas keresztet vonszolt a vállán.** Rogyadozó, tántorgó, bizonytalan lépésekkel cipelte rettenetes terhét, és látszott, hogy egy-két lépés még, s összeesik... Éppen Norberték elé ért a szörnyű menet, amikor a megkínzott férfi ereje végképp elfogyott, és lihegve megállt; még vállán tartva a nehéz keresztet. Mindenki lélegzetvisszafojtva figyelte, mi fog történni most! Egy római trágár szavakkal felordított, és korbácsával végigsuhintott a halálraítélt férfi vérző hátán. Az Emberfia féltérdre rogyott, még mindig a vállán a keresztel...

Norbert főnök vállát ekkor valaki hátulról lágyan megérintette.

Hirtelen oldalvást hátranézett, és tényleg egy „álombéli látomással” nézett farkasszemet! Egy felejthetetlenül gyönyörű, szenvedő asszony arcát látta maga előtt - a kisírt szeméből most is patakzottak a könnyek. **„Ő az én hőn szeretett fiam - rebegték nehezen nyíló ajkai -, most viszik keresztre feszíteni! Az egyetlen bűne, hogy Isten fiának vallotta magát és magára vette a világ bűneit. Menj, fiam, és vedd át tőle a terhét, s vidd helyette legalább néhány száz lépést, amíg erőre kap egy kicsit!”** Látta, hogy Norbert tanácstalanul tétovázik, ezért a fejével unszolóan biccentett még egy picit. Norbert nem értette *mi történik* vele. Hirtelen kiszaladt a sorból, odarohant a kinszenvedéstől a porban önkívületben térdelő elítélthez, és levéve a válláról a keresztet, a sajátjára emelte, majd nem törődve a katonák kínzó ütéseivel, szálfaegyenesen vinni kezdte. Boldogan ölelte magához súlyos terhét, és egész bensője megtelt örömmel, valami földöntúli melegséggel. Hívta a többieket is, hogy jöjjenek Jézus keresztjéhez, hogy azok is éppúgy elteljenek örömmel; de nem értették, csak hajladoztak jobbra-balra, ahogy a szél fűjt...

Norbertet ütötték-verték a rómaiak, hogy elvegyék tőle a keresztet.

Korbácsütéseik hatására ő is a földre zuhant. Férlájtalan még hátranézett Jézusra, majd a Szűzanyára. Fektében erősen magához szorította a keresztet, ami szinte felemelte őt, fel a magasba, fel az út porából, a nézők feje fölé... Ekkor azonban felébredt... Valamitől borzasztóan sajgott az egész háta. Első eszmélésében is megérezte, hogy a személyisége gyökeresen megváltozott. Azonnal felkelt, felöltözött, hogy rohanjon, be a munkahelyére! Útközben még sebtében felhívta a rádiótelefonján az otthon még épp csak ébredező Mancikát: **„Vissza az egész, kérem, ne haragudjék, jöjjön be dolgozni, bent majd mindent megmagyarázok!”** Mancika hirtelen nem tudta mire vélni a dolgot – semmit sem értett az egészből -, de megígérte, hogy elindul.

Norbert főnök jóval előbb ért be a Vállalathoz, mint Mancika...

Szinte senkinek nem is köszönve, beviharzott az íróasztalához, hogy még idejében „visszacsinálja”, illetve „visszatartsa” a Mancikának előző nap megírt felmondás jogkövetkezményeit. Kinyitotta az aláírókönyvét, és kereste benne a megfelelő iratokat. Ám elsőnek valami egész más akadt a kezébe! Egy kitöltött formanyomtatvány, pontosabban kimutatás - *saját gépkocsi vállalati célú felhasználásáról*... A tartalma ím ez volt: **„Medjugorje-Budapest, Budapest-Medjugorje - összesen: 1378 kilométer. Alírási: Mária, a Szeplőtelen Szűz.”** Talán különösnek tűnhet, de Norbertünket ez a bizonylat már egyáltalán nem érte váratlanul! Kajánul még el is mosolyodott magában, mintha csak épp valami „ilyesmire” számított volna. Azután lassan,

megfontoltan maga elé húzta a papírt, s szemével megkereste az „utalványozta” rubrikát. Komótosan aláírta: „*Norbert, a konvertita.*”

25. Isten a lelkünkben lakik

Nem hiszem, hogy tudományos értelemben tévednék, esetleg vallási eretnokséget állítanék, amikor azt mondom: magányos individuummént az „ember” még ma is a fán makogó majomként élne...! A már emberszabású elődünk sorsdöntő „spontán mutációja” éppen abban állhatott, hogy az agyában kialakult **a kommunikáció, a tagolt beszéd** szervi eszköze/központja; - a közösségi élet, a céltudatos munkamegosztás nélkülözhetetlen feltétele. De mitől lettünk „lelkes állatok”: emberek?!

A paleontológia és az antropológia nem ismer olyan őskori leletet, mely szerint létez(het)ett volna - akár átmenetileg is! - olyan „ember-ősünk”, amelyik már minden (testi és „egyéb”) adottsággal rendelkezett, kivéve a legfontosabbat: *nem volt isteni „lelke”*... Márpedig elvileg léteznie kellett egy olyan „*O-időpontnak*”, amely előtt valamely egyed még *lélek nélküli* „elő-ember” volt; az utódja pedig már lélekkel is bírt! Amennyiben az emberi lélek több holmi fikciónál, vagyis valóságosan létező, és nem valami szimbólum, akkor *legalábbis csodálkoznunk kell ama furcsa véletlen*, mely szerint az ember már azonnal „lelkes lényként” jelenhetett meg a földi élet színpadán, mihelyst „*egyébként is*” (testileg) emberré vált... Ha az ember az emberré válásával egyidejűleg „kapott” lelket is, akkor *éppen a léleknek a testbe költözésétől vált a mai értelemben vett emberré*; így következésképp a lélek megjelenése, illetve az emberelőd emberré válása között szigorú ok-okozati összefüggés állt fenn. Valószínű persze, hogy a lélek - mint normális körülmények között bárki, aki új lakást vesz! - „*kulcsrakész otthonba*” (*értsd: a cro-magnoni őszünk testébe*) költözött be; a törzsfajlódás legmagasabb fokán, amikor az már minden szükséges testi adottsággal rendelkező vagyis „össz-komfortos” ősember lehetett... Ilyenformán kezdetleges beszédközpontja is volt, hogy ne csak a lélek „belső hangján”, hanem fennhangon is tudjon imádkozni!

A hiányzó láncszem - *the missing link* - nem létezik; **vagy majom, vagy ember!**

Egyáltalán nincs szándékomban olvasóimat megviccelni! Hogy ezek a gondolatok az embereket már a megelőző korokban is sűrűn foglalkoztatták, arra jó példa az a tanmese, amelyet oly gyakran hallottam gyermekkoromban, apai nagyapámtól. Arra már nem emlékszem, bibliai volt-e a történet, - mindenesetre „bibliai ihletésű”, annyi biztos...

„Élt egyszer valamikor Indiában egy király (fejedelem vagy maharadzsa), aki megátalkodott istentagadó lévén, - mindenáron „tényekkel” akarta bebizonyítani, hogy Isten és emberi lélek nem létezik, és hogy Őt és a vele való lelki kapcsolat lehetőségét csupán az emberi fantázia agyalta ki - kinzó magánya enyhítésére. Alapfeltételezése szerint az olyan ember, aki a születésétől soha nem találkozik papokkal, hogy azok hitet plántáljanak a fejébe - soha nem fogja Istent imádni. A királynak fia született. A csecsemőt az apja teljes magányban neveltette fel; otthonát áthatolhatatlan sziklafalakkal vétette körül, hogy a cseperedő gyermek véletlenül se találkozassék senki élő emberfiával. Teltek-múltak az évek, a fiú kamasszá, majd daliás ifjúvá serdült. Tekintve, hogy senki nem tanította meg az emberi szóra; - nem tudott beszélni, így ha lehetősége nyílt volna rá, akkor sem kommunikálhatott volna senkivel. Egy nap reggelén meglátogatta a fiát az apa, és meglepő látványban lett része...! Az ifjú a falakkal körülvett udvar közepén térdelt, és a földre leborulva, csukott szemmel, összetett kézzel a felkelő nap felé fordulva imádkozott - hangtalanul... A király megrendült, és a meghatódástól sírva ölelte magához a fiát, és attól a naptól istenhívővé vált saját maga is.”

A fiúnak (az agyában) volt kommunikációs, vagyis beszédközpontja, amelyet nem használhatott semmire, hiszen társaság hiányában némaságra volt kárhozható. Ám a természetfölötti kapcsolata - mivel teljes értékű ember volt: *az isteni lelke!* - hibátlanul működött és lám: buzgó imádságra tanította és készítette teremtőjéhez.

26. „Modern Ábrahám és Izsák”: A VÍRUS

Nemrégiben kaptam a következő történetet:

„Vége a napnak. Hazafelé mész a kocsiddal. Bekapcsolod a rádiót. A recsegő adásban hallasz egy kis faluról, valahol távol Indiában, ahol a falu három lakója váratlanul és nagyon furcsa módon meghalt. Valami olyan influenza okozta a halálukat, amiről még soha senki nem hallott. Igazából nem is influenza, és tulajdonképpen *csak három emberről* van szó... Néhány orvos útban van, hogy kivizsgálják a dolgot. Azután vasárnap a rádióban újabb híreket hallasz. Most már nemcsak három emberről van szó, hanem 30 ezerről, és már a tévé is foglalkozik a témával. Olyan különleges járványról van szó, amilyennel még nem találkozott az emberiség.

Hétfő reggel, mire felkelsz, már minden újság vezércikkében ez a történet szerepel.

Már nemcsak India, de Pakisztán, Afganisztán és Irán is megfertőződött, - és mielőtt észbe kaphatnál, mindenhol erről beszélnek. Az elnök beszédet tartott, amelyben elmondta: a kormányban mindenki reménykedik, hogy minden rendbe jön. De mindenki elmélázik egy kicsit a bejelentésen, hogyan tudjuk távol tartani magunktól mindezt? Ekkor Franciaország elnöke Európát sokkoló bejelentést tesz közzé: lezárják az államhatárt. Bármely érintett országból érkező repülőjáratra érvényes a zárlat, vagyis nem szállhatnak le a gépek az ország területén. A hír hallatán kiver a jeges veríték, és lefekvés előtt kicsivel tovább nézed a CNN nemzetközi műsorát. Akkor egy tudósító bejelenti, hogy egy férfi Párizs egyik kórházában haldoklik a rejtélyes influenzától. Tehát megérkezett a vírus Európába is.

Mindössze annyit tudnak mondani róla, hogy amikor kiüt rajtad a betegség, tulajdonképpen már egy hete lappangott benned. Aztán négy napig hihetetlenül rossz általános állapotba kerülsz, különféle tünetekkel, majd meghalsz. Anglia is lezárja a határait, de későn. Kedden reggel az Egyesült Államok elnöke a következő bejelentést teszi: "Az amerikaiak egészségének biztonsága érdekében minden repülőjárat Európába és Európából, valamint Ázsiába és Ázsiából törölve." Négy nap múlva az egész ország kimondhatatlan félelemben merül. Az emberek csak arról beszélnek, mi lesz, ha a mi országunkat is eléri?

Szerda este valaki a parkolóból lélekszakadva ront be a terembe:

"Kapcsoljátok be a rádiót!" Mindenki feszülten figyel a kis hangszóróból jövő bejelentésre: megtörtént a legeslegrosszabb, amire számítani is lehetett: két nő New York állam egyik kórházában haldoklik a rejtélyes influenzában. Órákon belül végigsöpör ez a valami az egész országon. Emberek ezrei dolgoznak éjjel-nappal, hogy megtalálják a kór ellenszerét. De semmi nem bizonyul eléggé hatásosnak. Váratlanul érkezik a jó hír: megfejtették a rejtélyt. Megtalálták az ellenszert. De az elkészítéséhez olyan valakinek a vére kell, aki még teljesen tiszta. Ezért az egész ország felnőtt lakosságát felszólítják: mindenki haladéktalanul menjen el a helyi városi kórházba, hogy a vértípusát, vére tisztaságát ellenőrizhessék. Mindössze ennyit kérnek az emberektől.

Természetesen, amikor pénteken, késő este a kórházhoz értek, már a parkolóban kígyózik a sor. Nővérek és orvosok rohangálnak, és szűrik meg sorra a várakozókat, és címkézik fel a kémcsöveket. Azután odaérnek hozzád és a családodhoz, és töletek is vért vesznek. Fiad, aki még kiskorú, ragaszkodik hozzá, hogy ő is adhasson vért. Arra kérnek, maradjatok a parkolóban és csak, ha halljátok a neveteket, akkor induljatok el.

Hirtelen egy fiatal férfi orvos rohan ki a kórházból, futás közben is ordítva. Egy nevet ismétlget, és egy vérvételi űrlapot lobogtat. A kisfiad megrángatja a kabátod ujját: "Apu, ez az ember az én nevemet kiabálja!" És mielőtt megakadályozhatnád, megragadják a fiadat.

- Egy pillanat! Kérem, álljanak meg! - kiáltasz rájuk, mire azt válaszolják: - Semmi baj, minden rendben van. A kisfia vére teljesen tiszta. Szeretnénk megbizonyosodni róla, hogy nem fertőzött. Úgy tűnik ugyanis, hogy megfelelő a vértípusa. - Öt feszült perc múlva sírva és egymást ölelgetve jönnek ki az orvosok és a nővérek. Néhányan még nevetnek is. Az elmúlt egy hét után ez az első alkalom, hogy valakit nevetni látsz. Egy idősebb orvos ekkor odalép hozzátok, és azt mondja: - Köszönjük, uram! A kisfia vére tökéletes. Tiszta és hibátlan. Most már elő tudjuk állítani az ellenszert. - Ahogy a hír elkezd tovaterjedni, a parkolóban álló tömeg egyre hangosabban örvendezik, imádkozik, sír és nevet.

De azután az ősz orvos feleségedet és téged félrevon: - Beszélhetnék önökkel egy percre? A donor kiskorú, ezért szükséges, hogy aláírják ezt a beleegyező nyilatkozatot. Elkezdted aláírni, de észreveszed a leveendő vérmennyiség üresen hagyott rubrikáját. - M-m-m-mennyi vért vesznek le tőle? - Ekkor az orvos mosolya

hirtelen eltűnik. - Nem tudhattuk, hogy egy kisgyermek lesz. Nem voltunk rá felkészülve. Az összes vérére szükségünk van...

Megdöbbenve válaszolsz: - De-de ezt maga nem értheti! Ő az én egyetlen fiam! - Mi a világról, az egész emberiségről beszélünk! Kérem, írja alá! Mindre szükségünk van. - Nem oldható meg, hogy vérátömlesztést kapjon? - Ha lenne tiszta vérünk, kaphatna, de nincs. Kérem, aláírná? - Néma csöndben aláírod. Megkérdezi az orvos: - Szeretnék pár percre bemenni, mielőtt elkezdjük? - Oda tudsz menni? Ahol a fiad az asztalon ül, és azt kérdezi: - Apa? Anya? Mi történik itt? - Meg tudod fogni a kezét, és azt mondani neki: - Fiam, mi nagyon szeretünk téged, és soha nem hagynánk, hogy valami olyan történjen veled, ami elkerülhető, érted? - El tudsz menni? Ki tudsz úgy menni a szobából, hogy közben hallod fiadat, amint azt kérdezi: - Apa? Anya? Apa? Miért, miért hagytok el?

Azután a következő héten, amikor a kisfiad temetése van, néhányan átalusszák az alkalmat, és vannak, akik el sem jönnek, mert más dolguk van, és vannak olyanok is, akik eljönnek ugyan, de csak egy mesterkélt mosolyt erőltetnek az arcukra, hogy úgy tűnjön, igen, fontos nekik az egész. Vajon nem akarná-e felugrani, és azt mondani: **ELNÉZÉST! A FIAM ÉRTED HALT MEG! HÁT ENNYIRE NEM ÉRDEKEL? EGYÁLTALÁN JELENT EZ NEKED VALAMIT?!**

Mondd, tényleg meg tudnád-e tenni, hogy az egész élő emberiség fennmaradásáért feláldoznád a tulajdon fiadat? Képes lennél-e teljesíteni Isten rendelését, hogy a parancsára feláldozd a kisfiadat, amint egykor Ábrahám is feláldozta (volna) egyszülött fiát, pedig valójában „nem is volt rá szükség”?

Krisztus, Isten egyszülött fia is megkérdezte a kereszten függve: „Éli, éli lámma sabaktáni?!” – „Uram, miért hagytál el engemet?!” – hisz Isten megtehetné volna, hogy „visszacsinálja” az egészet, de akkor nem teljesedik be a megváltás terve, a próféták jóvondolása és – lelki értelemben – nem születik meg az emberiség életben maradásának esélye. Krisztus megértette Atyja akaratát, ezért halt mártírhálát a bűneink elvételéért, feloldozásáért.

Az Eucharisztia, a szent áldozat éve 2005. Az isteni áldozat, a szentmisében az Oltáriszentség, az embernek született Isten-Fia, a megtestesült Jézus Krisztus úrfelmutatásáé – „Íme, az én szeretett fiam, akiben kedvem telik!”, de akit most feláldozok érettetek -, akit az Úr nekünk adott, hogy üdvözítsen bennünket. Kinek emlékezetére jelképesen minden szentmisében megtörténik Jézus Krisztus áldozata, a búzakenyér és a bor átváltoztatása Krisztus valódi testévé és vérévé.

Vajon maga Isten is ezt szeretné mondani ezekben a napokban? "A FIAM ÉRTED HALT MEG! SZÁMÍT EZ NEKED VALAMIT? HÁT NEM ÉRTED, HOGY NEKEM ENNYIRE FONTOS VAGY?"

Isten, minden földi és mennyei szeretet ősforrása, ennyire szeret minket. Átlátjuk-e az áldozata nagyszerűségét, reményteliségét? Járjon át mindannyiunkat a megszentelő kegyelem.

Tartalomjegyzék

Előszó

Alapvető ismeretek a megkeresztelkedéshez

I. rész

Biblia-magyarázatok

- 1. Modern tízparancsolat*
- 2. Vérlázító tízparancsolat „rosszabbik” hívőknek*
- 3. Boldogok a lelki szegények, mert övék a Mennyek Országa*
- 4. A Mennyország a szegényeké*
- 5. Szegény gazdagok*
- 6. Példabeszéd az öt talentumról*
- 7. Szeress, de sohase bízzál!*
- 8. A meg nem alkuvók hite*
- 9. A megkísértés lélektana*
- 10. Pápai üzenet a publicistáknak*
- 11. Emmerich Katalin látomásai*

II. rész

A teremtett világ

- 12. Örök üdvösség vagy az aranyborjú*
- 13. Az alfától az ómegáig*
- 14. Az Antikrisztus vonalkódja*
- 15. Az okkult apriori*
- 16. Szállunk alá a poklokra*

III. rész

Személyes hitvallásom

- 17. Építs templomot önmagadban!*
- 18. „Éntőlem lett e dolog” (1 Királyok 12, 24)*
- 19. NEGYEDÓRA AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT*
- 20. A Sátán füstje az Úr házában*

IV. rész

Névtelen internetes szerzők feldolgozott írásai

- 21. A Sátán találkozóát tartott*
- 22. A megváltás ára*
- 23. Az ötvös tüze*
- 24. Mancika keresztje*
- 25. Isten a lelkünkben lakik*
- 26. „Modern Ábrahám és Izsák”: A VÍRUS*